

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

РОДЕНА
В ГРЯХ

Един роман
за Бога и дявола
във всеки от нас...

НОРА РОБЪРТС РОДЕНА В ГРЯХ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

С „Родена в грях“ Нора Робъртс завършва трилогията си за сестрите Конканън. Това е историята на Шанън. Шанън Бодайн е талантива млада художничка в нюйоркска рекламна агенция. Но светът ѝ се преобръща, когато малко преди смъртта на майка си научава, че истинският ѝ баща е Том Конканън. За да уважи волята на покойната си майка, Шанън, макар и неохотно, заминава за графство Клар. Сърдечният прием на сестрите ѝ, за чието съществуване дори не е подозирала, ѝ помага да преодолее мъката и самотата. И да открие любовта на един необикновен мъж...

*„Познавам моя любим по
походката му,
познавам моя любим по думите,
които той изрича.“*

Ирландс
ка балада

ПРОЛОГ

Сънищата на Аманда бяха ужасни. Непрекъснато ѝ се явяваше Колин: неговото мило, обичано лице бе поразено от мъка. „Манди“, повика я той. Винаги я наричаше Манди. Неговата Манди, моята Манди, любимата ми Манди. Но гласът му не бе закачлив, в очите нямаше смях.

„Манди, не можем да го спрем. Ще ми се да имах тази възможност. Манди, моя Манди, толкова ми липсваш. Но никога не съм си представял, че така бързо ще ме последваш. Толкова трудно ще бъде за нашето малко момиченце. И по-трудно ще става. Но трябва да ѝ кажеш, нали знаеш?“

Едва тогава се усмихна, но тъжно, толкова тъжно; а тялото и лицето, които изглеждаха така солидни, така близо, че тя протегна ръка насън, за да ги докосне, избледняха и изчезнаха.

„Трябва да ѝ кажеш — повтори той. — Винаги сме знаели, че ще го сториш. Нужно ѝ е да знае от къде идва. Коя е. Но ѝ кажи, Манди, никога да не забравя, че я обичах. Обичах моето момиченце.“

„О, не си отивай, Колин! — простена насън от копнеж към него. — Остани при мен. Обичам те, Колин. Милият ми Колин. Обичам те заради всичко, което си.“

Но не можеше да го върне. А не бе в състояние да прекъсне съня.

О, колко е хубаво отново да види Ирландия, помисли си тя, докато се рееше като мъгла над зелените хълмове, които помнеше от толкова отдавна. Да види отново как като сребърна искряща панделка, опасваща безценен подарък, проблясва реката.

Там беше и Томи, милият Томи, който я чакаше. Обърна се към нея и ѝ се усмихна.

Защо изглежда толкова тъжен, след като тя се е върнала и се чувства така млада, жизнена и влюбена?

„Мислех, че няма да те видя вече. — Гласът ѝ бе задъхан, радостен. — Томи, върнах се при теб.“

Той не откъсваше очи от нея. Но колкото и да се опитваше, тя не успяваше да се приближи до него. И все пак чуваше гласа му: ясен и звънлив, както винаги.

„Обичам те, Аманда. Винаги съм те обичал. Не е минал и ден, без да мисля за теб и да не се сетя какво открихме тук.“

В съня ѝ той се извърна, за да погледне реката със зелените брегове и спокойните води.

„Кръстила си я на реката, като спомен от дните, които прекарахме тук.“

„Тя е толкова красива, Томи. Толкова интелигентна, силна. Би се гордял с нея.“

„Гордея се с нея. И искам. Но е невъзможно. Знаехме го. Аз го знаех. — Въздъхна и отново се обърна. — Добре се погрижи за нея, Аманда. Не го забрави. Но сега я оставяш. Болката от онова, което толкова отдавна таиш в себе си, го прави трудно. И въпреки всичко трябва да ѝ кажеш. И някак да ѝ дадеш да разбере, че я обичах. Аз сам щях да ѝ го покажа, ако можех.“

„Нямам сили да го сторя сама — помисли си тя, докато се изтръгваше от съня и образите избледняваха. — Боже милостиви, не ме оставяй да го сторя сама.“

— Мамо. — Нежно, защото ръцете ѝ трепереха, Шанън помилва изпотеното лице на майка си. — Мамо, събуди се. Всичко е само сън. Лош сън. — Добре знаеше какво е да те мъчат сънища и да изпитваш страх от събуждането — както тя се будеше напоследък, изпълнена със страх, че майка ѝ няма да я има. В гласа ѝ се долавяше отчаяние. Нека не си отива, не още, молеше се тя. — Трябва да се събудиш.

— Шанън. Няма ги. И двамата. Отнеха ми ги.

— Шшшт. Не плачи. Моля те, не плачи! Отвори очи и ме погледни.

Клепачите на Аманда трепнаха и се отвориха. Очите ѝ бяха пълни с тъга.

— Съжалявам. Много съжалявам. Направих онова, което мислех, че е най-доброто за теб.

— Знам. Така е, разбира се. — Обезумяла от скръб се зачуди дали делириумът на майка ѝ не е резултат от това, че ракът е засегнал и мозъка ѝ. Не стигаше ли на болестта, че беше поразила костите на майка ѝ? Прокле жестоката болест, прокле и Господ, но щом заговори,

гласът ѝ бе успокояващ. — Всичко е наред вече. Аз съм тук. При теб съм.

Аманда с усилие си пое дълбоко дъх. В съзнанието ѝ блуждаеха рояк образи: Колин, Томи, милото ѝ момиченце. Колко ужас имаше в очите на Шанън — колко покрусена изглеждаше, откакто се завърна в Кълъмбъс.

— Да, сега нещата са наред. — Бе готова да стори всичко, за да заличи ужаса в очите на дъщеря си. — И толкова се радвам да те видя тук. — „А колко съжалявам, скъпа, защото ще трябва да те изоставя.“ — Извинявай, ако те изплаших.

Шанън усещаше метален вкус на страх в гърлото си, но поклати глава — искаше да покаже, че не се страхува. Почти бе привикнала вече със страха. Обзе я от момента, когато бе вдигнала телефона в офиса си в Ню Йорк и узна, че майка ѝ умира.

— Изпитваш ли болки?

— Не, не. Не се тревожи. — Аманда отново въздъхна. Макар че я болеше — ужасно я болеше — тя се чувстваше по-силна сега. И това бе хубаво, предвид на онова, което ѝ предстоеше. През няколкото кратки седмици, откакто Шанън се бе завърнала, тя таеше тайната дълбоко в себе си — както бе постъпвала цял живот. Но сега бе настъпил моментът да я разкрие. Не разполагаше с много време. — Би ли ми дала вода, скъпа?

— Разбира се. — Взе каната, напълни пластмасовата чаша с вода, сложи сламка и я поднесе на майка си.

Внимателно нагласи гърба на болничното легло, за да е по-удобно на Аманда. Холът в красивия дом в Кълъмбъс бе превърнат в болнична стая. Желанието да присъства на края бе и на Аманда, и на Шанън.

От стереоуредбата тихо се разнасяше музика. Книгата, която донесе в стаята, за да почете на глас, бе на земята, където я изпусна преди малко паникьосана. Наведе се да я вдигне, като се молеше да издържи.

В миговете, когато оставаше сама, се опитваше да се убеди, че има напредък, че нещата се подобряват с всеки изминал ден. Но видеше ли майка си — посивяващата ѝ кожа, сгърченото от силната болка лице, постепенното ѝ изнемощяване — разбираше, че се самозалтъгва.

Сега оставаше само едно: да се разчита морфинът да притъпи болката, която никога не изчезваше напълно.

Имаше нужда от минута-две, даде си сметка Шанън, докато паниката я обземаше отново. Само минута да остане насаме и да събере сили.

— Ще отида да взема мокра кърпа за лицето ти — тихо рече тя.

— Благодаря.

Това, помисли си Аманда, докато дъщеря ѝ се отдалечаваше, щеше да ѝ осигури нужното време, за да подбере точните думи.

ПЪРВА ГЛАВА

Аманда се подготвяше за този момент от години. Знаеше, че неизбежно ще настъпи, и същевременно се молеше да не идва. Както и да премисляше нещата, онова, което бе честно и правилно по отношение на единия от мъжете, които бе обичала, бе несправедливо спрямо другия.

Но нямаше време да мисли за тях сега. Нито за своя позор.

Налагаше се да мисли единствено за Шанън. И за болката, която щеше да ѝ причини.

Нейната красива, интелигентна дъщеря, беше ѝ доставяла единствено радост. Нейната гордост. Болката я прониза като отровен поток, но тя стисна зъби. Предстоеше да поднесе на Шанън едно голямо огорчение — и всичко това заради станалото преди толкова години в Ирландия. С цялото си сърце се молеше да успее да ѝ го каже по начин, от който няма силно да я заболи.

Дъщеря ѝ бе отново в стаята. Наблюдаваше бързите ѝ грациозни движения, изпълнени с енергия. Движи се като баща си, помисли си Аманда. Не като Колин. Милият, сладък Колин бе тромав и непохватен като едро кутре.

А движенията на Томи бяха така изящни.

Шанън бе взела очите на Томи: живи, мъхестозелени, ясни като повърхността на езеро, огряно от слънце. Гъстите кестеняви коси, които се спускаха по раменете, бяха също наследени от Ирландия. Но на Аманда ѝ бе приятно да мисли, че овалът на лицето, млечната кожа и нежните плътни устни са от нея.

Но Колин, Бог да го благослови, ѝ даде решителност, амбиция и чувство за собствено достойнство.

Аманда се усмихна, докато Шанън разхлаждаше пламналото ѝ лице.

— Все имам чувството, че не съм ти казвала достатъчно, колко се гордея с теб, Шанън.

— О, толкова пъти си ми го повтаряла.

— Не е вярно. Позволих си да ти покажа, че съм разочарована, задето отхвърли идеята да се посветиш на изобразителното изкуство. Беше егоистично от моя страна. Аз най-добре знам, че една жена трябва сама да избере кой път ще следва.

— Никога не си се опитвала да ме разубедиш да не ходя в Ню Йорк или да не ставам художничка на реклами. А и продължавам да рисувам от време на време — добави тя с усмивка. — Почти приключвам един натюрморт. Вярвам, че ще ти хареса.

Защо, по дяволите, не донесе платното със себе си? И защо, по дяволите, не се сети да опакова малко бои и скицник в багажа, така че да седи при майка си и да ѝ достави радостта да я наблюдава?

— Онази там е една от любимите ми — обади се Аманда и посочи към портрета на стената. — На която баща ти спи на шезлонга в градината.

— Набира сили, за да окоси тревата — отбеляза Шанън със смях. Остави кърпата и се настани до леглото. — Като го питахме защо не наеме някое момче да свърши работата, ни убеждаваше какво удоволствие му доставя и бързо заспиваше.

— Винаги ме размиваше. Сега това ми липсва. — Помилва ръката на дъщеря си. — Знам, че и на теб ти липсва.

— Все имам чувството, че ще нахълта през вратата с думите: „Манди, Шанън, обличайте официалните дрехи. Току-що спечелих десет хиляди долара за един клиент, има защо да празнуваме“.

— Доставяше му удоволствие да прави пари — съгласи се Аманда. — Беше като игра за него. Не го интересуваха долларите или центовете. Не го вършеше от алчност или от егоизъм. Работеше заради забавата. Точно както се забавляваше да се местим през две-три години. „Хайде да зарязваме този град, Манди. Какво ще кажеш да поживеем в Колорадо? Или в Мемфис?“

Поклати глава и се засмя. О, хубаво беше поне за малко да се престорят, че говорят както обикновено.

— Накрая, когато се преместихме тук, му заявих, че ми е омръзнало да живея като циганка. Тук щеше да е нашият дом. Той така се засели за постоянно, сякаш бе чакал единствено подходящия момент и място.

— Много обичаше тази къща — тихо добави Шанън. — Аз също я обичам. Макар да нямах нищо против да се местим, защото той

винаги го превръщаше в приключение. Но помня, че около седмица след като се заселихме тук, седях в стаята и си мислех, че този път искам да останем. — Тя се усмихна на майка си. — Изглежда и тримата сме изпитвали едно и също чувство.

— За теб той бе готов да премести планини, да се бие с тигри. — Гласът на Аманда потрепери. — Даваш ли си сметка, Шанън, колко много те обичаше той?

— Да. — Повдигна ръката на майка си и я допря до бузата си. — Знам.

— Помни го. Никога не го забравяй. Имам да ти разкажа някои неща, Шанън. Те вероятно ще те огорчат, ядосат, объркат. Предварително съжалявам за това.

Тя си пое дълбоко дъх.

В съня не бе усетила само любовта и мъката. Бе усетила, че трябва да побърза. Съзнаваше, че не разполага с оскъдните три седмици, за които лекарят спомена.

— Мамо, разбирам те. Но има надежда. Винаги има надежда.

— То няма нищо общо с това — възрази Аманда, посочвайки временната болнична стая. — Става въпрос за нещо много старо, скъпа. От времето, когато заедно с една моя приятелка пътувах до Ирландия и посетих графство Клар.

— Не знаех, че си ходила в Ирландия. — На Шанън ѝ се стори странно и затова добави: — Толкова много пътувахме заедно и все се чудех защо никога не отидохме там, макар двамата с татко да имате ирландски корени. А и аз сякаш усещам тази връзка. Нещо сякаш все ме тегли натам.

— Наистина ли? — попита майка ѝ.

— Трудно ми е да го обясня. — Почувства се неловко, тъй като не бе жена, която говори за мечти. Усмихна се. — Винаги съм си казвала, че при първата дълга ваканция ще отида именно там. Но с повишението и новите поръчки... — Сви рамене, давайки си сметка за невъзможността да разполага с време за подобно нещо. — Но помня също как винаги, когато предлагаш да отидем в Ирландия, ти поклащаше глава и твърдеше, че има да се видят толкова много други места.

— Не можех да се върна там и баща ти ме разбираше. — Стисна устни, без да престава да изучава лицето на дъщеря си. — Би ли

поседяла тук до мен? Трябва да ме изслушаш. И, моля те — опитай се да ме разбереш!

Шанън усети, че отново я обзема страх. Какво можеше да е поужасно от смъртта? И защо толкова се плаши да го чуе?

Но тя не помръдна и без да изпуска ръката на майка си, отбеляза:
— Разстроена си. А не бива да се вълнуваш.

— И да прибягвам към самовнушение — подсказа Аманда с лека усмивка.

— Може и да помогне. Съзнанието да повлияе на материята. От всичко, което съм чела...

— Вярвам ти. — Сега дори беглата усмивка бе изчезнала. — Бях няколко години по-голяма от теб. С една приятелка, Катлийн Рейли, отидохме до Ирландия. Имахме страхотно изживяване. Бяхме вече жени, но и двете произхождахме от строги семейства. Толкова строги, че едва след като навърших тридесетте, можах да осъществя това пътуване. — Извърна глава, за да наблюдава лицето на Шанън, докато ѝ разказва. — Ти няма да го разбереш. Винаги си била самоуверена и храбра. Но когато аз бях на твоите години, още не бях започнала да се преборвам със страховете си.

— Никога не си била страхливка.

— Напротив — възрази майка ѝ тихичко. — Бях. Родителите ми бяха ужасно набожни. Дори повече от папата. И най-голямото им разочарование бе, че никое от децата им не се посвети на църквата.

— Но ти не си имала братя и сестри — прекъсна я Шанън.

— Това е една от неистините, които съм ти казвала. Оставих те да смяташ, че нямам семейство, че съм сама. А всъщност имам двама братя и една сестра, макар да не сме си разменили и думичка от времето преди ти да се родиш.

— Но защо... — прекъсна я дъщеря ѝ. Съобрази на какво се бе поддала и добави: — Извинявай. Продължавай.

— Винаги си умеела да слушаш. Баща ти те научи на това. — Направи пауза, замисли се за Колин и за пореден път се помоли предстоящата ѝ постъпка да е добра за всички. — Нашето семейство, Шанън, не бе особено задръжно. В къщата цареше... една скованост, строги правила, държеше се на поведението. След бурни сцени напуснах къщата и отпътувах с Кейт за Ирландия. Независимо от трудностите бяхме възбудени като ученички, поели на пикник. Първо

посетихме Дъблин. Оттам продължихме, като се доверявахме на картите и интуицията си. За пръв път в живота си се чувствах свободна.

Така лесно си припомняше всичко. Дори след като толкова години бе потискала спомените, сега те се връщаха съвсем ясни и силни: възторженият смях на Кейт, постоянното задавяне на наетата за пътуването кола, погрешните, но и верните отклонения, по които поемаха.

Страхопочитанието, обзело я, когато за пръв път зърна стръмните хълмове на запад. Усещането, което никога повече не я обзе, че се е завърнала у дома.

— Искахме да видим едва ли не всичко и когато стигнахме западния бряг, открихме очарователна странноприемница с изглед към река Шанън. Там именно се настанихме, превърнахме го в нещо като база, докато правехме едnodневни пътувания из околността. — Погледна дъщеря си с ясен и остър поглед. — Ще ми се да отидеш там, сама да усетиш вълшебството на онова място, да чуеш грохота на разбиващите се в скалите вълни, да видиш тучните зелени поля, да вдъхнеш въздуха, когато кротко вали или когато задуха силно откъм Атлантическия океан. А светлината е като позлатена перла.

Шанън бе озадачена. Майка ѝ говореше с неподозирани за нея любов и копнеж.

— Но никога повече не се върна там.

— Не. — Аманда въздъхна. — Никога повече не се върнах. Не си ли се чудила, скъпа, как човек планира внимателно нещата, едва ли не вижда какво ще се случи на следващия ден, и нещо, привидно незначително, обърква всичко?

Беше по-скоро констатация, а не въпрос. Шанън търпеливо чакаше да чуе какво незначително нещо бе объркало живота на майка ѝ.

Болката се опитваше отново да я завладее. Аманда затвори за миг очи и се съсредоточи да я превъзмогне. Трябваше да я прогони, повтаряше си тя, за да завърши започнатото.

— Една сутрин — вече бе към края на лятото и често валеше, Кейт не се почувства добре. Реши да остане в леглото и да почете. Аз бях неспокойна. Изпитвах чувството, че има толкова много места, които трябва да видя. Качих се на колата и поех. Без да съм го

планирала предварително, отидох до скалите при Луп Хед. Със слизането от колата чух грохота на вълните. Духаше вятър. Вдъхвах мириса на океана и дъжда. Видях един мъж — продължи тя, сега вече по-бавно, — стоеше там, където земята потъваше във водите. Гледаше океана през дъжда, с поглед насочен към Америка. Нямаше друг наоколо, само той, прегърбен в мокрото си яке и ниско нахлупена шапка, от която се стичаше вода. Обърна се, сякаш ме бе очаквал, и се усмихна.

Изведнъж на Шанън ѝ се прииска да стане, да каже на майка си, че е време да спре, да си почине, да направи нещо, но да не продължава. Ръцете ѝ несъзнателно се бяха свили в юмруци. Някакъв спазъм сякаш стискаше корема ѝ.

— Не беше млад — продължи Аманда тихо. — Но беше привлекателен. В очите му имаше нещо тъжно, безпомощно. Но се усмихна, поздрави ме с „Добро утро“ и отбеляза какъв хубав ден е, докато дъждът се сипеше върху нас, а вятърът брулеше лицата ни. Аз се засмях, защото някак си наистина беше хубав ден. И макар вече да бях свикнала с провлачения западноирландски говор, неговият глас бе толкова приятен, че бях в състояние да го слушам с часове. Стояхме там и разговаряхме — за пътуването ми, за Америка. Спомена, че е фермер, но не особено преуспяващ, за което съжалявал, защото имал две момиченца, които трябвало да изхранва. По лицето му нямаше тъга, когато говореше за тях. То сияеше. Неговите Маги Мей и Бри, така ги наричаше. А за съпругата си спомена съвсем бегло. Слънцето се показва — продължи Аманда с въздишка — някак бавно и прекрасно, докато стояхме там. Златистите му лъчи сякаш струяха през облаците. Вървахме по тесните пътечки и разговаряхме, сякаш се познавахме от години. И на онези високи скали аз се влюбих в него. Трябваше да се ужася. — Погледна към Шанън и предпазливо хвана ръката ѝ. — Испитвах срам, защото беше женен мъж с деца. Мислех, че само аз се чувствам така и се утешавах, че едва ли е толкова грешна душата на една стара мома, запленена от красив мъж в лятното утро.

С облекчение усети пръстите на дъщеря си да се преплитат с нейните.

— Но не само аз съм се чувствала така. Продължихме да се виждаме. О, напълно безобидно — ту в кръчмата, ту отново на скалите, а веднъж ме заведе заедно с Кейт на панаир в околностите на

Енис. Историята не можеше да продължи все така безобидно. Не бяхме деца — нито той, нито аз — и онова, което изпитвахме един към друг, бе така огромно, важно, и — повярвай ми — правилно. Кейт знаеше; който и да ни зърнеше се досещаше. Тя се опита да разговаря с мен. Но аз го обичах и никога не съм била толкова щастлива, както когато бях с него. Той нито веднъж не ме подведе и не ми даде никакви обещания. Мечти имахме, но нищо не си обещавахме. Той бе обвързан със съпругата си, която не го обичаше и с децата си, които обожаваше.

Навлажни пресъхналите си устни и отпи през сламката, когато Шанън ѝ поднесе чашата. Отново направи пауза, защото ѝ предстоеше най-трудното.

— Напълно съзнавах какво върша, Шанън, защото бе по-скоро моя, а не негова инициативата да станем любовници. Това бе първият мъж, който се докосваше до мен и когато най-накрая го стори — бе така нежно, внимателно, с обич, че двамата плакахме след това. Защото съзнавахме, че сме се открили прекалено късно и всичко е безнадеждно. Независимо от всичко крояхме глупави планове. Той ще намери начин да осигури съпругата си и ще дойде с дъщерите си в Америка, където ще създадем семейство. Този мъж отчаяно копнееше за семейство, както и аз. Разговаряхме в онази стая с изглед към реката и се преструвахме, че ще трае вечно. Разполагахме с три седмици и всеки следващ ден бе по-чудесен от предишния, но и изпълнен с повече болка. Неумолимо приближаваше времето да напусна и него, и Ирландия. Той заяви, че ще стои на Луп Хед, където се бяхме срещнали, и ще гледа към Ню Йорк и мен. Името му е Томас Конканън — фермер, който мечтаеше да е поет.

— Ти... — гласът на Шанън бе прегракнал и треперещ — видя ли го някога пак?

— Не. Известно време му пишех, а той ми отговаряше. — Аманда стисна устни и се взря в очите на дъщеря си. — Скоро след като се прибрах в Ню Йорк, разбрах, че нося дете.

Младата жена рязко разтърси глава — инстинктивно не желаше да приеме чутото, обхвана я неизмерим страх.

— Била си бременна? — Сърцето ѝ започна да бие по-силно. Отново тръсна глава и се опита да изтегли ръката си. Защото вече знаеше. И отказваше да повярва на току-що проумяното. — Не!

— Бях във възторг. — Аманда я хвана по-здраво, макар да ѝ струваше усилие. — От първия миг, в който се уверих, бях във възторг. Никога не бях мислила, че ще имам дете, че ще намеря човек, който толкова да ме обича, че да ме дари с дете. О, как исках това дете, обичах го, благодарях на Бога за него! Бях тъжна, защото съзнавах невъзможността някога да споделя с Том щастието, обзело ме в резултат на нашата взаимна обич. Той се притесняваше за мен, опасяваше се за самотното ми бъдеще. Бях сигурна, че ще дойде и това ме изкушаваше. Знаех обаче колко неправилно би било това, Шанън, точно така както знаех, че никога не е било неправилно, че се обичахме. Затова му писах за последен път и за пръв път го излъгах — уверявах го, че не се страхувам, че не съм сама и ще замина.

— Уморена си. — Шанън трескаво се мъчеше да спре потока от думи. Целият ѝ свят се люлееше и тя трябваше да положи усилия отново да го стабилизира. — Прекалено дълго приказва. Време е да вземеш лекарството.

— Той много щеше да те обича — рязко изрече Аманда, — ако имаше тази възможност. Сърцето ми подсказва, че той те обичаше, без дори да те е виждал.

— Спри! — Този път дъщеря ѝ дръпна ръката си, отстъпи назад. Прилошаваше ѝ и кожата ѝ сякаш бе станала крехка и ледена. — Не искам да го чуя. Нямам нужда да го чуя.

— Напротив. Съжалявам за болката, която ти причинявам, но трябва да ме изслушаш докрай. Аз наистина заминах — продължи тя бързо. — Семейството ми бе шокирано, скандализирано от съобщението ми, че съм бременна. Искаха да замина, да се откажа от теб — тихо, дискретно, за да няма скандал и позор. Бях готова да умра, но не и да се откажа от теб. Ти беше моя и на Томи. Грозни думи, заплахи, ултиматуми кънтяха у дома. Лишиха ме от наследство, а баща ми, вещ в деловите неща, блокира банковата ми сметка и така няхах достъп до парите, оставени ми от баба. Парите за него винаги бяха означавали власт. Напуснах къщата, без да съжалявам нито за миг, единствено с парите в портмонето си и един куфар.

Шанън имаше чувството, че се намира под вода и въздухът не ѝ стига. Но образът сега добиваше по-ясни очертания, майка ѝ — млада, бременна, почти без пари, с куфар в ръка.

— Никой ли не ти се притече на помощ?

— Кейт щеше да го стори с радост, но знаех как щеше да си изпати заради това. Сама бях направила своя избор. Ако имаше някакъв позор, той бе единствено мой. Но и радостта също бе само за мен. Взех влак на север и си намерих работа като сервитьорка в планински курорт в Катскил. Там се запознах с Колин Бодайн.

Аманда изчака, а Шанън се извърна и отиде до замиращия огън в камината. Тишината в стаята се нарушаваше единствено от пропукването на жаравата — вятърът нахлуваше през прозореца и я разпалваше. Но зад привидното спокойствие тя усещаше бурята в душата на детето, което бе обичала повече от собствения си живот. Тя вече страдаше, защото знаеше, че бурята най-вероятно след малко ще смаже и двете.

— Прекарваше ваканцията с родителите си. Не му обръщах особено внимание. За мен той беше поредният богат и привилегирован клиент, когото обслужвах. От време на време пускаше някоя шега по мой адрес и аз се усмихвах, както се очакваше от мен. Мислех за работата си, за заплатата и за детето, което растеше у мен. Един следобед се разрази силна гръмотевична буря. Мнозина от гостите предпочетоха да не излизат, а обядът да им бъде разнесен по стаите. Бързах да отнеса поредната табла към едно от бунгалата, защото щях да си имам неприятности, ако храната изстине и някой се оплаче. Изведнъж Колин, мокър като куче, изскочи зад някакъв ъгъл и ме повали на земята. Бог да го благослови, но си беше изключително непохватен.

Сълзи напиреха в очите на Шанън, докато се взираше в проблясващата жаравата.

— Винаги казваше, че при запознаването си с теб направо те е повалил на земята.

— Да. Така си беше. Винаги сме ти казвали истините, които смятахме за възможно да споделим с теб. Та аз бях повалена на земята, цялата изкаляна, а обядът напълно унищожен. Започна да се извинява, да се опитва да ми помогне. А аз единствено виждах вече напълно негодната храна. Гърбът ме болеше от постоянното разносяне на тежките подноси, не чувствах краката си от постоянното ходене. Седях там в калта и плачех, без да мога да спра. Дори когато ме взе на ръце и ме занесе в стаята си, не преставах да плача. Беше толкова мил: положи ме на стол, независимо от калта по мен, зави ме с одеяло и ме

държа за ръката, докато сълзите ми пресъхнаха. Аз се чувствах толкова засрамена, а той бе толкова мил. Не ме пусна да си отида, преди да обещае, че ще вечеряме заедно.

Би трябвало да й звучи романтично и трогателно, помисли си Шанън, но въобще не бе така; чутото я изпълваше с ужас.

— Той не е знаел, че си бременна, така ли да разбирам?

Аманда потръпна не само от обвинението, което долови в гласа на дъщеря си, но и от обзелата я наново болка.

— Не, тогава още не. Почти не ми личеше, а и аз внимавах да не се вижда, защото иначе щях да загубя работата си. Времената тогава бяха по-различни и бременна сервитьорка нямаше да се задържи дълго в курорт за богаташи.

— Оставила си го да се влюби в теб — студено изрече Шанън. — Независимо, че си носила дете от друг. — „И това дете съм била аз“ — помисли си тя окаяно.

— Бях станала жена. — Майката внимателно подбираше думите си, без да престава да изучава лицето на дъщеря си и се измъчваше от изражението му. — А и дотогава никой истински не ме бе обичал. С Томи бе зашеметяващо, сякаш те е ударил гръм. Все още не бях дошла на себе си, когато се срещнахме с Колин. Сърцето ми продължаваше да кърви, шокът от случилото се с мен не бе отминал. Всичките ми чувства към Томи се насочиха към детето, което бяхме създали. Няма да те излъжа, ако ти кажа, че според мен Колин просто се държеше мило. И наистина — първоначално така виждах нещата. Но съвсем скоро открих, че става въпрос за по-дълбоки чувства.

— И затова допусна да се влюби в теб?

— Вероятно трябваше да го спра — прошепна Аманда и дълбоко въздъхна. — Представа нямам. Всеки ден през следващата седмица намирах цвета в стаята си. А и от онези красиви, безполезни неща, които той обожаваше да подарява. Все намираше начин да е до мен. И десетминутна почивка да имах — той бе при мен. Независимо от това беше нужно да минат дни, преди да разбере, че ме ухажда. Ужасих се. Този великолепен мъж се държеше така мило, а в утробата си носех дете от друг! Разказах му всичко с убеждението да сложа край на историята, ала същевременно дълбоко съжалявах, защото той бе единственият приятел, когото намерих, откакто напуснах Ню Йорк и Кейт. Изслуша ме по онзи характерен за него начин: без да ме

прекъсва, без въпроси, без обвинения. Приключих изповедта си, задавяна от сълзи, а той взе ръката ми и каза: „Най-добре е да се омъжиш за мен, Манди. Ще се грижа за теб и за детето“.

Сълзите рукнаха по лицето на Шанън, но тя нямаше да допусне да се размекне от това. Светът ѝ вече не бе объркан. Той направо се бе сринал.

— Така простичко? Как е възможно да е станало така простичко?

— Той ме обичаше. Беше ужасно, когато си дадох сметка, че е истински влюбен в мен. Отказах да се омъжа за него, разбира се. Какво друго можех да сторя? Възприех предложението му като излишна галантност. Но той настоя. Дори когато се разгневих и му казах да ме остави на мира, той не се отказа. — Усмивка се появи на устните ѝ при спомена за онази сцена. — Сякаш аз бях скала, а той — вълна, която търпеливо я облива, докато съпротивата се сломи. Купуваше ми неща за детето. Представяш ли си — мъж да те ухажда, като купува подаръци за неродено чуждо дете? Един ден влезе в стаята ми и заяви, че отиваме да извадим разрешително за женитба, затова ще е най-добре да взема чантата си. Направих го. Просто го направих и два дни по-късно бях омъжена.

Погледна Шанън, предусещайки въпроса, преди да е изречен.

— Няма да те лъжа и да твърдя, че тогава съм била влюбена в него. Но изпитвах симпатия. Беше невъзможно да не изпитваш симпатия към мъж като него. И бях изпълнена с благодарност. Родителите му, както може да се очаква, бяха дълбоко разстроени, но той твърдеше, че ще ги склони да приемат брака ни. Като знам какъв беше Колин — не се съмнявах в успеха му, но те загинаха при автомобилна катастрофа, докато се прибираха вкъщи след ваканцията. Така останахме само двамата и ти. Заклех се пред себе си да му бъда добра съпруга, да му създам дом, да го допусна в леглото си. Исках да се закълна, че няма повече да мисля за Томи, но ми беше невъзможно. Нужни ми бяха години, за да разбера, че не е грях, не е срамно да си спомняш за първия мъж, когото си обичала и това не е невярност към съпруга ти.

— Той не е бил мой баща — процеди Шанън ледено. — Бил е твой съпруг, но не и мой баща.

— Не е вярно! — За пръв път в гласа на Аманда се долови раздражение. — Никога не бива да говориш така!

— Но нали ти току-що ми го обясни! — възкликна дъщеря ѝ с горчивина.

— Той те обичаше още докато беше в утробата ми. Прие ни и двете, без да се поколебае нито миг. — Говореше толкова бързо, колкото ѝ позволяваше болката. — Нали ти казах колко засрамена се чувствах, че копнея за мъж, с когото е невъзможно да бъда, докато друг и то така прекрасен — бе до мен? Разбрах го в деня, когато ти се роди и го видях как те държи в огромните си тромави ръце, с онова изражение на почуда и гордост на лицето; запомних обичта в очите му, докато те притискаше към гърдите си, сякаш си направена от стъкло и тогава се влюбих в него. Обичах го толкова силно, колкото е способна една жена и това е така и до ден-днешен. И той бе такъв баща за теб, какъвто Томи би искал да бъде, но нямаше възможност. Ако двамата съжалявахме за нещо, то бе, че не можем да имаме свои деца, за да споделим радостта, която изпитахме от теб.

— И ти искаш от мен просто да приема това? — Да се подчини на гнева се оказа по-лесно, отколкото на скръбта. Шанън седеше стресната. В този момент жената на леглото ѝ бе точно толкова чужда, колкото и тя се чувстваше чужда на себе си. — Очакваш от мен да продължа да живея, сякаш нищо не се е случило?

— Искам да си дадеш време да приемеш нещата и да ги разбереш. И искам да повярваш, че всички те обичахме.

Имаше чувството, че целият ѝ свят е разбит.

— Да приема? Да се примиря, че си се любила с женен мъж и си забременяла, после си се омъжила за първия, предложил ти брак, за да се спасиш? Да приема лъжите, които си ми казвала през целия ми живот? И цялата измама?

— Имаш пълното право да се гневиш — изрече Аманда, като се постара да потисне болката — и физическата, и душевната.

— Разгневена? Нима си въобразяваш, че това, което изпитвам в момента, е само гняв? Господи! Как си могла да постъпиш така? — Тя се извърна ужасена и огорчена. — Как си допуснала да живея през всичките тези години със съзнанието, че съм някоя, която всъщност не съм?

— Това, което си ти, не се е променило. — Аманда бе напълно отчаяна. — С Колин постъпихме така, както смятахме, че е най-добре за теб. Не знаехме кога и как да ти разкрием истината. Ние...

— Значи сте го обсъждали? — Погълната от чувствата си, Шанън се извърна към немоцната жена на леглото. Изпитваше почти непреодолима нужда да сграбчи и разтърси тялото пред себе си. — „Дали днес да съобщим на Шанън, че е грешка, извършена на западния бряг на Ирландия, или някой друг ден?“

— Никога не си била грешка! Ти беше чудо. По дяволите, Шанън... — Спря се, защото болката я прониза, отне дъха ѝ. Нищо не виждаше. Усети как една ръка повдига главата ѝ, как пъха хапчето между устните и долови гласа на дъщеря си вече успокояващ я:

— Пийни малко вода. Още малко. Така. Сега полегни, затвори очи.

— Шанън?

Ръката бе там, когато се пресегна.

— Тук съм. Болката ей сега ще премине. Ще си отиде и ти ще поспиш.

Вече отшумяваше и умората я обгръщаше като мъгла. „Нямам достатъчно време — мина през ума на Аманда. — Защо времето никога не достига?“

— Не ме намразвай — пророни тя и се потопи в мъглата. — Моля те, не ме мрази.

Шанън остана потопена в собствената си болка дълго след като майка ѝ потъна в сън.

Аманда не се събуди повече.

ВТОРА ГЛАВА

Докато на източния бряг на океана едната дъщеря на Том Конканън страдаше от болката, причинена от смъртта, на западния другите две ликуваха от появата на нов живот.

Бриана Конканън Тейн държеше дъщеричката си и изучаваше възхитителните ѝ сини очи с невероятно дълги мигли. Пръстчетата с розови нокътчета бяха свършени. Нямаше сила на света, която да я убеди, че малката уста не се усмихва.

След по-малко от час тя вече беше забравила усилията и болката от раждането. Дори страха, който изпитваше от време на време.

Имаше дете.

— Истинска е — отбеляза Грейсън със страхопочитание и плахо прокара пръст по бузата на детето. — Наша е. — Преглътна. Кейла, помисли си той. Неговата дъщеря Кейла. Изглеждаше толкова малка, крехка, беззащитна. — Мислиш ли, че ще ме обича?

Надзъртайки през рамото, балдъзата му се изкиска.

— Нали ние те харесваме — поне през по-голямата част от времето. На теб прилича, Бри — реши Маги, като хвана Грей през кръста, за да го подкрепи. — Косата ѝ ще бъде като твоята. Сега е малко жълтеникаво-червеникава, но се обзалагам, че скоро ще придобие твоите златисточервеникави оттенъци.

Бриана засия. Помилва косицата на дъщеря си; беше нежна като вода.

— Мислиш ли?

— Брадичката ѝ обаче е като моята — отбеляза бащата с надежда.

— Държиш се съвсем по мъжки. — Маги намигна на съпруга си. Роуган Суини, застанал от другата страна на болничното легло, ѝ се усмихна. — Жената преминава през бременността, неразположението, подутите глезени. Кандилка се като крава месеци наред, минава през ужасите на раждането...

— Не ми напомняй за това — прекъсна я Грей и дори не се постара да прикрие тръпката, преминала през тялото му. Бриана може да беше оставила този спомен зад гърба си, но не и той. Беше сигурен, че ще го преследва в сънищата му години наред.

Маги продължи да го дразни. Правеше го винаги щом имаше възможност.

— Колко часа продължи раждането? Чакай да видим... Осемнадесет. Цели осемнадесет часа, Бри.

Сестра ѝ не успя да прикрие усмивката си, когато видя как Грей пребледнява.

— Там някъде — съгласи се тя. — Даже от време на време ми се струваше повече, а всичките се редувахте да ми обяснявате как да дишам, а Грей само дето не се пръсна в старанието си да ми демонстрира как точно да го правя.

— На мъжете им дай да хленчат, след като са прекарали осем часа зад бюрото — продължи Маги, като отметна яркочервените си коси от челото. — И същевременно твърдят, че ние сме слабият пол.

— От мен не си го чула. — Съпругът ѝ се усмихна. Наблюдавайки раждането на Кейла, си спомни как синът му се появи на този свят и как съпругата му се сражава като войн, за да се роди Лиам. Но очевидно никой не си дава сметка през какво минава бащата. — Как е ръката ти, Грейсън?

Той сви вежди и разтвори пръстите — онези, които съпругата му стисна като в менгеме по време на особено болезнена контракция.

— Не допускам да е счупена.

— Поне не те кълнеше, докато раждаше — продължаваше Роуган, вдигна черните си вежди и погледна съпругата си. — Нещата, които Маргарет Мери изрече по мой адрес, докато Лиам се раждаше, бяха доста находчиви... и е срамота да се повтарят.

— Опитай се ти да родиш три кила и половина, Суини, и да видим какви думи ще ти хрумнат на теб. И като погледна към Лиам — не спираше Маги, — отбеляза единствено, че детето е взело неговия нос!

— Ами то си е така.

— Нали си добре вече? — Внезапно обзет от паника, Грей погледна съпругата си. Все още бе малко бледа, забеляза той, но

погледът ѝ бе ясен. Онзи ужасен израз на концентрация бе изчезнал. — Не ти е лошо, нали?

— Всичко е наред. — За да го утеши, тя вдигна ръка да погали лицето му. Лицето, което обичаше; с нежната уста и проблясващи златистокафеникави очи. — И няма да те карам да спазиш обещанието си да не ме докосваш никога вече, тъй като бе дадено при необичайни обстоятелства. — Засмя се и гушна бебето. — Чули ли, Маги, когато се развика на лекаря? „Променихме решението си — обясняваше той. — Бебето няма да се ражда. Махнете се от пътя ми. Ще отведе съпругата си у дома.“

— Лесно ти е да приказваш — отвърна Грейсън и отново погали главицата на бебето. — На теб не ти се налагаше да наблюдаваш всичко. Раждането тежко се отразява на нас, мъжете.

— А в сублимния момент от нас като че ли няма нужда — подметна Роуган. Когато Маги изсумтя, той ѝ подаде ръка. — Трябва да се отбием на няколко места, Маги.

— Така е. След малко ще се върнем отново да те видим, Бри.

Когато останаха сами, Бриана се обърна с лъчезарна усмивка към съпруга си:

— Имаме семейство, Грейсън.

Час по-късно, когато медицинската сестра отнесе детето, Грейсън стана напрегнат и подозрителен.

— Ще отида да видя какво ще прави. Не ми харесва израза на лицето ѝ.

— Не се прави на воин, татенце.

— Татенце? — Ухилен до уши, той погледна отново съпругата си. — Така ли ще ме нарича? Не звучи сложно за изговаряне. Тя вероятно съвсем скоро ще го произнесе, не мислиш ли?

— Не се съмнявам. — Усмивната, Бриана обгърна лицето му с ръце, когато той се наведе да я целуне. — Лъчезарна е като слънцето нашата Кейла.

— Кейла Тейн — произнесе той и отново се усмихна. — Кейла Маргарет Тейн, първата жена президент на Съединените щати. Ирландия вече е имала жена президент. Но все пак Кейла ще реши кое предпочита. Много си красива, Бриана.

Изненадан колко верни са думите му, отново я целуна. Очите ѝ блестяха, златисточервеникавите ѝ коси обгръщаха лицето. То все още бе малко бледо, но руменината отново започваше да се появява.

— Вероятно си изтощена. Най-добре да те оставя да поспиш.

— Да спя? — Тя повдигна очи и го придърпа за нова целувка. — Шегуваш се. Ако питаш мен, дни наред няма да спя. Чувствам се така изпълнена с енергия. Но виж — полуумряла съм от глад. Бих дала всичко за огромен сандвич и камара пържени картофи.

— Искаш да ядеш? — Той примигна и я погледна възхитен. — Каква жена си! А вероятно след това ще отидеш да изореш някоя нива?

— Е, вероятно няма да стигна дотам. Но държа да ти напомня, че не съм слагала хапка в устата си от двадесет и четири часа. Би ли се погрижил да ми донесат нещичко?

— Болнична храна? В никакъв случай! Не и за майката на детето ми. — Каква наслада, мина му през ума; едва привикна да казва „съпругата ми“, а сега — „детето ми“. „Моята дъщеря.“ — Отивам да ти взема най-хубавия сандвич на западния бряг на Ирландия.

Бриана се засмя и се отпусна, докато той бързо напусна стаята. Каква година бе изминала, помисли си тя. Преди малко повече от година се срещнаха, почти оттогава го обичаше, а сега бяха семейство.

Макар да твърдеше обратното, усети клепачите си натежали и потъна в сън.

Когато се събуди, Грей седеше на ръба на леглото и я наблюдаваше.

— И тя спи — осведоми я той, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Дори ми позволиха отново да я подържа, след като настоях... Е, подметнаха нещо за странните янки, но все пак се оказаха сговорчиви. Тя ме погледна, Бри, наистина. Знае кой съм. Обви пръстчета — ръчичките ѝ са разкошни — около моите и стискаше здраво... — Той млъкна, обхванат от паника, която измести радостта му. — Ти плачеш! Защо? Нещо боли ли те? Ще доведе лекар! Ще извикам някого!

— Не — увери го тя, подсмръкна и се наведе напред, за да положи глава на рамото му. — Нищо не ме боли. Просто толкова много те обичам. Трогната съм, Грейсън. Само какво е лицето ти, когато говориш за нея! Дълбоко съм трогната.

— Не си го представях така — прошепна той, като я галеше по косите. — Не предполагам, че ще е така огромно и значимо. Ще бъде добър баща.

Изрече го с такъв плам и известен страх, че тя се засмя.

— Убедена съм.

Как може да се провали, мислеше си той, след като тя така безрезервно му вярва?

— Донесох сандвич и някои други неща.

— Благодаря.

Отново се облегна назад, подсмръкна и избърса очите си. Уж сълзите ѝ престанаха, а ето, пак примигна и заплака.

— О, Грейсън, колко си мил!

Беше отрупал стаята с цветя, саксии, вази и кошници. По тавана бяха скупчени балони с най-ярки цветове и причудливи форми. Огромно лилаво куче играчка стоеше в края на леглото.

— Кучето е за Кейла — обясни той, извади книжни салфетки от кутията и ѝ ги подаде. — Така че да не ти хрумне да ѝ го вземеш. Сандвичът ти вероятно вече е студен, а аз изядох част от пържените ти картофи, но има парче шоколадова торта, ако няма да ми се караш.

Тя избърса сълзите си.

— Ще започна с тортата.

— Готово.

— Какво? Празнувате ли вече? — Маги в този момент влезе в стаята с букет нарциси.

Съпругът ѝ я следваше, а лицето му бе скрито зад плюшен мечок.

— Привет, мамче. — Роуган Суини се наведе, целуна балдъзата си и смигна на Грей: — Татенце.

— Каза, че е гладна — обясни Грей засмяно.

— И съм прекалено лакома, за да разделя тортата с вас — заяви Бриана и пхна голямо парче в устата си.

— Отбихме се отново да я зърнем. — Маги се отпусна на стола. — И мога да кажа, съвсем непредубедено, че тя е най-красивото бебе. Наследила е твоята коса, Бри — златисточервеникава и устата на Грей.

— Мърфи ти праща поздрав — обади се и Роуган, като постави мечока до кучето. — Позвънихме му преди малко, за да му съобщим

новината. Той и Лиам празнуват със сладкиша, който приготви, преди да започнеш да раждаш.

— Мило е от негова страна да се погрижи за Лиам, докато вие сте тук.

Сестра ѝ махна с ръка.

— „Мило“ въобще не е думата. Мърфи ще държи момчето при себе си от изгрев до здрач, ако му позволя. Двамата се забавляват чудесно. И преди да си ме попитала, мога да те уверя, че всичко в пансиона е на ред. Госпожа О’Мейли се грижи за гостите ти, макар да не мога да разбера защо продължи да приемаш резервации, като знаеше, че ще имаш дете.

— По същата причина, поради която ти продължи да се занимаваш със стъклата си, докато не те отнесохме да родиш Лиам, предполагам — сухо отбеляза Бриана. — Така си изкарвам прехраната. Значи ли това, че майка и Лоти са си отишли?

— Преди малко. — Заради сестра си Маги продължи да се усмихва. Майка ѝ бе мърморила и нареждала за опасността в болницата да пипне какви ли не микроби. Не беше необичайно за нея. — Надникнаха, видяха, че спиш и затова Лоти обеща да докара майка да види теб и Кейла утре.

Маги направи пауза и погледна към Роуган. Неговото едва забележимо кимване подсказа, че оставя тя да реши дали да сподели и другата новина. Тъй като познаваше сестра си и потребностите ѝ, Маги стана, седна на леглото срещу Грей и взе ръката на Бриана.

— По-добре, че тръгна. Не, не. Не ме поглеждай така. Не го казвам с лошо. Имам новина за теб, но още не е време тя да узнае. Човекът на Роуган, детективът, смята, че е открил Аманда. Чакай, чакай, недей да храниш голяма надежда. И друг път сме мислили, че сме попадали на следа.

— Но този път може да е истинската.

Бриана притвори очи. Преди повече от година бе открила три писма, писани от Аманда Доуърти до баща им. Любовни писма. Бяха я шокирали и изненадали. А когато от писмата стана ясно, че се е родило и дете, се започна едно продължително, и не лесно издирване на жената, която баща им бе обичал, и на детето, което той никога не бе видял.

— Би могло. — Тъй като не желаше съпругата му отново да преживее разочарование, Грейсън се обади предпазливо: — Но все пак спомни си, Бри, в колко задънени улици попаднахме, след като се откри свидетелството за раждане.

— Знаем, че имаме сестра — напомни Бриана упорито. — Знаем името ѝ, знаем, че Аманда се е омъжила и че са се местили от град на град. Именно заради това постоянно местене е толкова трудно издирването. Но рано или късно ще ги намерим. — Стисна ръката на сестра си. — Защо това да не е сега?

— Може би — съгласи се Маги, но ѝ бе необходимо още време, за да привикне с подобна мисъл. Не бе сигурна, че държи да открие жената, която ѝ е наполовина сестра. — Сега е на път към някакво място, наречено Кълъмбъс, в щата Охайо. Съвсем скоро ще имаме още информация.

— Татко би искал да постъпим така — промълви Бриана. — Щеше да е доволен да знае, че поне сме опитали да ги открием.

Маги кимна и стана.

— Така и така се захванахме — няма да спрем. — Вътрешно се молеше никой да не пострада. — А междувременно трябва да празнуваш заради попълнението в семейството ви, а не да се тревожиш за нещо, което може да стане, но може и да не стане.

— Нали ще ми кажете веднага щом узнаете? — настоя Бриана.

— Разбира се, а дотогава не се тревожи. — Огледа стаята и пак се усмихна. — Искаш ли да отнесем част от тези цветя, Бри, и да ги подредим из къщата, за да те чакат, когато доведете бебето вкъщи?

С известно усилие Бриана се въздържа да не зададе другите напирани у нея въпроси. Те още нямаха отговор.

— Ще съм ви благодарна. Грей се поувлече.

— Нещо друго да ти е нужно, Бриана? — Роуган поемаше цветята, които Маги трупаше в ръцете му. — Още торта например?

Тя се изчерви.

— Изядох я до трошичка, нали? Благодаря, но ми стигна. Идете си вкъщи и се наспете.

— Така ще направим. Пак ще дойда да те видя — обеща сестра ѝ. Очите ѝ отново станаха загрижени, когато излязоха от стаята. — Ще ми се да не се надява толкова и да не е така сигурна, че тази наша отдавна загубена сестра ще ни приеме с отворени обятия.

— Такава е нейната нагласа, Маги.

— Светица Бриана! — въздъхна тя. — Не бих могла да го понеса, ако ще страда от това, Роуган. Достатъчно е да я погледне човек, за да разбере какви надежди храни в сърцето си. Колкото и ужасно да звучи, ще ми се въобще да не бе откривала онези писма.

— Не се притеснявай.

Тъй като Маги правеше единствено това, наложи се съпругът ѝ да натисне с лакът копчето на асансьора.

— Не моето притеснение е проблем — мърмореше Маги. — Тя не бива да се тревожи за това сега. Трябва да мисли за бебето, а и Грей може да тръгне на рекламна кампания за книгата си след няколко месеца.

— Мислех, че отказа турнето?

— Иска да го откаже, но тя настоява да го осъществи. Според нея нищо не бива да пречи на работата му. — Нетърпелива и раздразнена, тя се взря във вратата на асансьора. — Толкова е уверена, че ще се справи с бебето, пансиона, всичките проклети гости и като капак — тази история с Аманда Доуърти Бодайн!

— И двамата сме наясно, че сестра ти е достатъчно силна да се справи с всичко. Точно както и ти.

Готова да заспори, тя вдигна очи. Усмивката на Роуган намали яда ѝ.

— Изглежда имаш право. — Погледна го начумерено. — Поне този път. — Поомекнала, тя пое част от цветята. — А и денят е прекалено прекрасен, за да се тревожи човек за нещо, което може никога да не се случи. Имаме си страшно красива племенница, Суини.

— Така е. Струва ми се, че брадичката е взела от теб, Маргарет Мери.

— И на мен ми хрумна същото. — Влязоха в асансьора. Колко лесно наистина, мина ѝ през ума, да забравиш болката и да си спомняш само радостта. — Освен това си помислих, че сега, когато Лиам започна да ходи, може да се захванем за работа, за да си има сестричка или братче.

Съпругът ѝ се засмя и успя да я целуне през букетите цветя.

— И на мен ми мина през ума.

ТРЕТА ГЛАВА

Да почива в мир!

Шанън знаеше, че думите на свещеника целят да утешат и да успокоят. Чуваше ги ясно в пролетния ден, застанала до гроба на майка си. Чу ги и в църквата по време на церемонията. Но не се чувстваше нито утешена, нито успокоена.

Сцената не бе сън, а действителност: облеченият в черно свещеник с приятен баритон, десетките опечалени познати, слънчевите лъчи, отразяващи се в месинговите дръжки на обсипания с цветя ковчег. Плач и птичи песни.

Тя погребваше майка си.

До пресния гроб бе грижливо поддържаната купчина на друг. Според надгробния паметник, все още натрапливо нов, там лежеше мъжът, когото цял живот бе смятала за свой баща.

Сигурно беше редно да плаче, но вече си бе изплакала сълзите.

Сигурно беше редно да се помоли, но молитвите просто не й идваха наум.

Застанала там, докато свещеникът редеше думите, Шанън виждаше единствено себе си как отново влиза в стаята, все още силно разгневена.

Помисли, че майка й спи, но прекалено много въпроси напирала у нея и тя реши да я събуди. Стори го нежно. Слава богу, че го стори нежно! Но майка й не се събуди.

След това последва паниката. Вече далеч не толкова нежно разтърси майка си, развика се, започна да я умолява. И няколкото минути пълна чернота, които — сега бе наясно — че се дължаха на безпомощна истерия.

Последва тревожното обаждане за линейка, безкрайно дългото пътуване до болницата. И безконечното чакане.

Сега вече с чакането бе приключено. Аманда бе изпаднала в кома, а от комата — в смъртта.

Уверявах я, че така е най-безболезнено. Потвърди го и лекарят. Медицинските сестри бяха внимателни. Навестилите я по-късно съседи и приятели твърдяха, че е истинска благодат. През последните четиридесет и осем часа нямаше нито болка, нито страдание.

Само живите страдат, помисли си Шанън сега. Само за тях остават вината, съжалението, въпросите без отговори.

— Сега вече е при Колин — изрече някой.

Тя примигна и видя, че всичко е приключило. Хората се насочваха към нея. Налагаше се да приеме съболезнованията и утешенията им.

Мнозина щяха да се върнат с нея в къщата, разбира се. Беше се подготвила, погрижи се до най-малката подробност. Биваше я да изпипва всичко.

Най-накрая се почувства съвсем сама. За миг като че ли не можеше да мисли. Сега — какво? Сълзите и молитвите продължаваха да не идват. Предпазливо положи ръка върху ковчега, но усети само затопленото от слънцето дърво.

— Съжалявам — прошепна. — Не биваше така да стане между нас двете накрая. Но не знам как да го променя. И не знам как да се сбогувам с вас двамата вече.

Погледна към надгробния камък вляво.

„Колийн Алън Бодайн
Обичан съпруг и баща“

Последната дума, помисли си тя отчаяно, издялана в гранита, бе лъжа. И единственото ѝ желание, докато стоеше над гробовете на двамата души, които бе обичала цял живот, бе никога да не бе узнавала истината.

С вината заради това егоистично упорито желание ще трябва да живее от сега нататък.

Обърна се и тръгна сама към чакащата я кола.

Сякаш минаха часове, преди хората започнат да се разотиват и в къщата отново да настъпи тишина. Мнозина обичаха Аманда и всички

се бяха събрали в дома ѝ. Шанън каза последното „Довиждане“, изрече последна благодарност, прие последното съболезнование и най-накрая затвори вратата. Беше сама.

Умората я завладяваше, докато се насочваше към кабинета на баща си.

Аманда промени много малко неща там през единадесетте месеца от внезапната кончина на съпруга си. Огромното дъбово бюро вече не бе натрупано с книжа, но и предстоеше да се освободи от компютъра, модема, факса и всички останали съвременни техники, които му трябваха в работата като брокер и финансов съветник. Наричаше ги своите играчки и съпругата му ги задържа дори след като намери сили да раздаде костюмите, обувките и невероятните му вратовръзки.

Изтощена, Шанън се настани в кожения стол зад бюрото, който му подари преди пет години. Той много го бе харесал. „Достатъчно голям, та в него да седне и кон“ — бе се засмял той и я бе придърпал в скута си.

Щеше ѝ се да се убеди, че и сега го усеща на стола, но не можеше. Нищо не усещаше.

Времето сякаш не ѝ стигна. Ако знаеше преди... Не бе сигурна какво имаше предвид — за болестта на майка си или за лъжата. Ако знаеше, започна тя наново, за болестта щяха да опитат алтернативна медицина, комбинирани витамини, всички даващи надежда процедури, за които четеше в насъбраните книги. Времето не ѝ бе стигнало да им даде шанс да заработят.

Разполагаше само с няколко седмици. Майка ѝ бе държала болестта си, както и други неща, в тайна от нея.

А последните думи, които размени с майка си, бяха сърдити и гневни. И нямаше начин да ги върне обратно.

Сви юмруци срещу невидимия враг. Трябваше ѝ време, дявол да го вземе, за да се опита да разбере и проумее или поне да свикне с тази мисъл.

Сега вече, горещи и неудържими, сълзите бликнаха. Защото в сърцето си знаеше, че ѝ се иска майка ѝ да бе умряла, преди да успее да ѝ го каже. И се мразеше заради това.

След като се наплака, си даде сметка, че трябва да поспи. Изкачи се по стълбите, наплиска лицето си със студена вода и без да се

съблича, се строполи върху леглото.

Ще трябва да продаде къщата, мина ѝ през ума. И мебелите. Да прегледа документите.

Не успя да каже на майка си, че я обича.

С тази болка в сърцето тя потъна в дълбок сън.

От следобеден сън Шанън винаги се събуждаше с натежала глава. Позволяваше си го само когато беше болна, а тя рядко боледуваше. Къщата бе тиха, когато се събуди. Часовникът ѝ подсказа, че е спала по-малко от час.

Ще направи кафе, реши тя, после ще помисли какво да прави с нещата на майка си и къщата, която толкова много обичаше.

Чу звънеца на входната врата, преди да е слязла по стълбището. Надяваше се да не е някой добронамерен съсед, дошъл да предложи помощта или компанията си. Не желаше подобно нещо в момента.

На вратата стоеше непознат човек. Мъжът бе среден на ръст, леко напълнял. Косите му сивееха, погледът бе остър. Испита странно чувство, докато тези очи я изучаваха.

— Търся Аманда Доуърти Бодайн.

— Това е домът на семейство Бодайн — отвърна Шанън ледено, за да го отпрати. Дали бе пътуващ търговски посредник? Не приличаше на такъв. — Аз съм дъщеря ѝ. Какво желаете?

Изразът на лицето му не се промени, но тя усети как вниманието му се изостря.

— Няколко минути от времето на госпожа Бодайн, ако е удобно. Казвам се Джон Хобс.

— Съжалявам, господин Хобс, но не е удобно. Погребах майка си днес сутринта, така че ако ме извините...

— Моите съболезнования. — Ръката му се стрелна напред и попречи да затвори вратата. — Току-що пристигам от Ню Йорк. Не знаех за смъртта на майка ви. — Налагаше се Хобс бързо да мисли и да промени подхода си. Бе прекалено близко до изпълнението на задачата си, за да си тръгне. — Значи вие сте Шанън Бодайн?

— Точно така. Какво искате, господин Хобс?

— Малко от времето ви — обясни той достатъчно любезно, — в удобен за вас момент. Бих искал да се уговорим да се видим в някой от

следващите дни.

Младата жена отметна косата си.

— След няколко дни се връщам в Ню Йорк.

— С удоволствие ще се срещна с вас там.

Очите ѝ се присвиха, докато се опитваше да се отърси от сънливостта.

— Майка ми познаваше ли ви, господин Хобс?

— Не, госпожице Бодайн.

— Тогава не мисля, че имаме какво да обсъждаме. Ако обичате...

— Разполагам с информация, която съм упълномощен от клиентите ми да обсъдя с госпожа Аманда Доуърти Бодайн.

Хобс продължаваше да държи ръка на вратата.

— Клиенти? — попита Шанън. — Да няма нещо общо с баща ми?

Колебанието му бе мимолетно, но тя го долови. Сърцето ѝ заби лудо.

— Да, става въпрос за семейството ви. Щом се уговорим да се срещнем, трябва да уведомя клиентите си за кончината на госпожа Бодайн.

— Кои са клиентите ви, господин Хобс? Не, не ми казвайте, че това е поверително — срязва го тя. — Появявате се на вратата ми в деня на погребението на майка ми и я търсите да обсъдите нещо, което засяга семейството ми. Аз съм моето семейство сега, господин Хобс, следователно разполагате с информация, която ме засяга. Кои са клиентите ви?

— Трябва да позвъня... от колата си. Ще ме изчакате ли минутка?

— Добре. — Съгласи се по-скоро импулсивно, отколкото търпеливо. — Ще ви почакам.

Но затвори вратата, когато той се отправи към тъмната кола при бордюра. Имаше чувството, че силно се нуждае от кафе.

Той не се забави. Позвъни на вратата в момента, когато отпи първата си глътка. Взе чашата със себе си и отиде да отвори.

— Госпожице Бодайн, клиентът ми ме упълномощи да се справя със случая според обстоятелствата и както сметна за добре.

Бръкна в джоба и извади визитка.

— Детективско бюро „Дабълдей“ — прочете тя. — Ню Йорк. — Шанън вдигна вежди. — Твърде далеч сте от централата си, господин Хобс.

— Работата ми е свързана с доста пътуване. Особено при този случай. Бих искал да вляза, госпожице Бодайн. А ако предпочитате, вие определете къде да се срещнем.

— Заповядайте. Току-що направих кафе.

— С удоволствие ще изпия едно.

По навик, докато пристъпяше след Шанън, той огледа къщата и забеляза богатата стилна подредба. Всичко, което научи за семейство Бодайн през последните няколко месеца, се отразяваше в тази къща. Те бяха задружно семейство с над средните доходи, без особени претенции.

— Разбирам, моментът е труден за вас, госпожице Бодайн — подхвана Хобс, когато се настани на стола, който тя му посочи. — Надявам се да не ви създам допълнителни главоболия.

— Майка ми почина преди два дни, господин Хобс. Мисля, че не сте в състояние да ми причините повече главоболия. Сметана, захар?

— Без нищо, благодаря. — Изучаваше я, докато му сипваше кафето. Самоуверена е, прецени той. Това щеше да облекчи задачата му. — Майка ви болна ли беше, госпожице Бодайн?

— От рак — отвърна тя лаконично.

Долови, че не желае съчувствието му, и затова се въздържа да го изрази.

— Представявам Роуган Суини — уведоми я Хобс, — съпругата му и семейството ѝ.

— Роуган Суини? Името, разбира се, ми е познато. Галериите „Уърлдуайд“ имат клон в Ню Йорк. Базата им е...

Тя замлъкна и остави чашата си, защото ръцете ѝ се разтрепериха. Ирландия, помисли си тя. В Ирландия.

— Значи знаете. — Детективът го долови в погледа ѝ. Това също щеше да облекчи задачата му. — Клиентите ми не бяха сигурни дали обстоятелствата са ви известни.

Решила да се държи твърдо, отново взе чашата.

— Какво общо има Роуган Суини с мен?

— Господин Суини е женен за Маргарет Мери Конканън, най-голямата дъщеря на Томас Конканън от графство Клар, Ирландия.

— Конканън. — Шанън затвори очи. — Разбирам. — Когато отново отвори очи, в тях се четеше горчива насмешка. — Предполагам, че са ви наели да ме откриете. Странно ми е как така са проявили интерес след толкова години.

— Бях нает да откроя майка ви, госпожице Бодайн. Клиентите ми научили за нейното съществуване и вашето едва миналата година. Издирването започна тогава. Изникнаха обаче известни трудности да бъде открита Аманда Доуърти. Както вероятно знаете, тя е напуснала дома си в Ню Йорк внезапно и не е оставила информация накъде заминава.

— Предполагам и самата тя не е знаела, понеже е била изгонена от дома си, защото е била бременна. — Шанън остави чашата с кафето настрана и скръсти ръце. — Какво желаят вашите клиенти?

— Първоначалната цел бе да се свържат с майка ви, за да ѝ съобщят, че децата на покойния господин Конканън са открили писма, които тя му е писала и с нейно разрешение да се свържат с вас.

— Значи той вече е покойник? — Тя разтърка слепоочието си. — Да, така се изразихте. Той е мъртъв. А и те също, в преносен смисъл. Ето, господин Хобс, намерихте ме и така задачата ви е изпълнена. Можете да уведомите вашите клиенти, че сте установили връзка с мен и аз не проявявам никакъв интерес към бъдещи контакти.

— Вашите сестри...

Погледът ѝ бе леден.

— Не ги смятам за сестри.

Хобс наклони глава.

— Госпожа Суини и госпожа Тейн сигурно ще пожелаят лично да се свържат с вас.

— Не бих могла да ги спра, нали? Но добре би било да им предадете, че не желая да се срещам с непознати жени. Случилото се между техния баща и моята майка преди двадесет и осем години не променя нещата. Затова... — Тя замълча, сетила се нещо. — Маргарет Мери Конканън ли казахте? Художничката?

— Да. Тя е известна с творбите си от стъкло.

— Не е нужно да ми го казвате — апострофира го Шанън. Беше ходила на една от изложбите на М. М. Конканън в галерията „Уърлдуайд“ в Ню Йорк. Дори мислеше да закупи едно от

произведенията. Ситуацията бе направо нелепа. — Забавно е, не намирате ли? Кажете на Маргарет Мери Конканън и сестра ѝ...

— Бриана. Бриана Конканън Тейн. Държи пансион в Клар. Вероятно сте чували и името на съпруга ѝ. Доста популярен автор на криминални романи.

— Грейсън Тейн? — когато Хобс кимна, младата жена едва не избухна в смях. — Омъжили са се за добри партии. Браво на тях. Предайте им да продължат да си живеят живота, както и възнамерявам да сторя с моя. — Тя стана. — Това ли е всичко, господин Хобс?

— Трябва да ми съобщите дали искате обратно писмата на майка си и ако ги искате, възразявате ли клиентите ми да си направят копия от тях?

— Не искам никакви писма! Нищо не искам! — Опита се да потисне внезапно обзелия я гняв. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Случилото се не е нито тяхна грешка, нито моя. Не знам какво изпитват те, господин Хобс, и не ме интересува. Ако ще да е любопитство, криворазбрано чувство за вина или някакво усещане за семейно задължение, можете да им предадете, че не ме интересува.

Хобс също се надигна.

— Като съдя по времето, усилията и парите, които изразходваха да ви открият, бих определил, че е комбинация и от трите. А и от още нещо вероятно. Но ще предам каквото искате. — Предложи ѝ ръката си и Шанън се изненада от себе си, че я прие. — Ако размислите или възникнат някакви въпроси, възползвайте се от номера на визитката, за да ме откриете. Довечера летя обратно за Ню Йорк.

Хладният му той я жегна. Не успя да определи защо.

— Имам право на личния си живот — защити се тя.

— Безспорно. — Той кимна. — Не е нужно да ме изпращате, госпожице Бодайн. Благодаря за времето ви и за кафето.

„Дяволите да го вземат! — помисли си тя, докато той спокойно напускаше кухнята. — Дяволите да го вземат, че е така безпристрастен, така справедливо обективен. А и тях да ги вземат дяволите.“

Дяволите да вземат дъщерите на Томас Конканън, че са я издирили, за да задоволят любопитството си и да ѝ предложат тя да задоволи своето.

Не желаше да има нещо общо с тях. Нямахте нужда от тях. Да си стоят в Ирландия с добре подредените си съдби и известни съпрузи. Тя имаше свой живот и бързо трябва да събере парченцата, на които се бе разбил.

Избърса бързо сълзите, които не забеляза как се появиха и сграбчи телефонния указател. Прелисти го нетърпеливо, потърси номера и набра.

— Да, имам къща за продан. Веднага.

Седмица по-късно Шанън бе в Ню Йорк. Бе определила цената на къщата и се надяваше бързо да я продаде. Парите нямаха значение. Откри, че е богата жена. Смъртта на баща ѝ ѝ осигуряваше почти половин милион долара от вложенията, правени през годините. Като се прибави към придобитите преди това средства, никога нямаше да се наложи да се тревожи повече за пари.

Достатъчно бе да остане сираче, за да се сдобие с тях.

Тя все пак бе достатъчно дъщеря на Колин Бодайн, за да знае, че къщата трябва да се продаде на прилична цена. Сърце не ѝ даде да се раздели с някои от мебелите и затова ги остави на склад.

В един кашон постави само някои от най-любимите си предмети, които донесе в Ню Йорк. Сред тях бяха картините, които бе рисувала за родителите си през годините. С тях не можеше да се раздели.

Макар началникът да ѝ предложи да си вземе отпуска до края на седмицата, тя се яви на работа в деня на завръщането си от Кълъмбъс. Беше убедена в необходимостта да се потопи в работа, за да се почувства по-добре.

Налагаше се да се занимае с последната поръчка. Едва бе започнала да работи по нея, когато замина при майка си. Още не бе привикнала с новото си повишение и новите отговорности, съпътстващи поста ѝ.

Почти през целия си съзнателен живот се бе борила за подобно място, за такава отговорност. Сега вече бързо и уверено се изкачваше нагоре по стълбата, точно както бе планирала да стори. Разполагаше с хубав кабинет, бележникът ѝ със седмичните ангажименти и срещи бе препълнен.

Разполагаше с всичко, което винаги бе искала.

Откъде да се сети, че изглежда нищо в службата ѝ вече няма да има значение за нея?

Не я вълнуваше нито чертожната ѝ дъска, нито моливите. Беше ѝ безразлично, че се налага да предаде на помощничката си голямата поръчка, получена в деня, когато я извикаха в Кълъмбъс. Просто нямаше значение. Повишението, за което толкова се бе трудила, ѝ изглеждаше странно и непотребно.

Откри, че седи загледана в картината, на която баща ѝ лежи заспал в градината. Все още не я бе окачила и тя стоеше облегната на стената. Поради неразбираеми за нея причини откри нежеланието си да я задържи в служебния си кабинет.

— Шанън? — Жената, която надникна, бе привлекателна и безупречно облечена; Лили бе нейната помощничка и приятелка; Шанън бе започнала да прозира, че в живота ѝ всъщност има само случайни приятели. — Чудех се дали не искаш да си починеш?

— Нямам от какво да си почивам.

— Хей! — Лили влезе, застана до бюрото и стисна раменете ѝ. — Отпусни се малко. Върна се едва преди няколко дни.

— И за какво ли дойдох? — В гласа ѝ имаше раздражение. — Нищо не успявам да измисля.

— Минаваш през труден период.

— Права си.

— Защо не отложиш следобедните си срещи?

— Все някога ще трябва отново да се захвана с работа. — Погледна Ню Йорк през прозореца; градът, който смяташе един ден да покори. — Но виж, отложи ми обяда с Тод. Не съм в настроение за светски живот в момента.

Помощничката ѝ сви устни, взе си бележка и попита:

— Какво, не всичко е толкова безоблачно щастливо, така ли?

— Хайде просто да кажем, че връзката не е особено удовлетворяваща. А и имам достатъчно изостанала работа, та да ходя на обяд.

— Както решиш.

— Така решавам. — Шанън се извърна и продължи: — Всъщност забравих да ти благодаря, че си поела толкова много от задачите ми, докато отсъствах. Някои от идеите ти са направо страхотни.

— Затова ми плащат. — Лили погледна бележника си. — Поръчката на Минко чака да се довърши, а Райтуей е все недоволен от предложенията ни. Според шефа Тилмантън ти ще успееш да се справиш. Оставил е бележка днес сутринта да погледнеш нахвърляното до тук и да измислиш нещо подходящо... до края на седмицата.

— Хубаво. — Кимна и отново седна зад бюрото. — Като че ли се нуждая точно от подобно предизвикателство. Дай да видя нещата за Райтуей първо, Лили. За поръчката на Минко ще ми разкажеш по-късно.

— Ей сега. — Лили се отправи към вратата. — А, да не забравя да ти кажа: Райтуей иска нещо традиционно, но по-различно; ненатрапливо, но дръзко; секси, но не биешо на очи.

— Че как иначе. Сега ще извадя вълшебната си пръчица и то само ще се получи.

— Хубаво е, че се върна, Шанън.

Вратата се затвори и тя въздъхна. Хубаво е, че се върна, нали? Трябваше да е хубаво!

Дъжд заливаше улиците. След изморителен ден от десет работни часа, приключил със спречкване с мъжа, в когото се опитваше да се убеди, че е влюбена, Шанън наблюдаваше дъждовните капки през прозореца на таксито, което я откарваше към апартамента ѝ.

Вероятно постъпи правилно, като се върна така бързо на работа. Рутината, изискванията, концентрацията ѝ помагаша да преодолее част от скръбта. Поне временно. Нуждаеше се от рутина, напомни си. Нуждаеше се от претрупания с работа график, благодарение на което заслужи високия пост в агенцията на Тилмантън.

Сега разполагаше единствено с работата си и кариерата, за която бе мечтала. Дори нямаше и илюзията, че има що-годе задоволителна връзка, която да запълни част от живота ѝ.

Но правилно постъпи, като се раздели с Тод. Помежду им имаше привличане, но само толкова. А животът, както тя откри, е прекалено кратък, за да прави човек погрешен избор.

Плати за таксито и тичешком се отправи към жилищния блок, като пътьом се усмихна на портиера. По навик взе кореспонденцията

си и прегледа пликите в асансьора.

Пликът от Ирландия я накара да изтръпне.

Прокле и го сложи най-отдолу, отвори вратата и подхвърли всички писма на масата. Сърцето ѝ лудо биеше, но навиците ѝ бяха станали втора природа. Закачи палтото, събу обувките, наля си обичайната чаша вино. Настани се край малката маса до прозореца с изглед към Медисън авеню и започна да чете писмата. Само след минута се предаде и разтвори плика с писмото от Бриана Конканън Тейн.

„Скъпа Шанън!

Ужасно съжалявам за смъртта на майка ти. Сигурно още скърбиш и не се съмнявам, че каквито и думи да ти пиша, болката ти няма да намалее. От писмата, които е писала на баща ми, знам, че е била обична и изключителна жена. Съжалявам за пропуснатата възможност да се срещнем и лично да ѝ го споделя.

Срещнала си се с човека на Роуган — господин Хобс. От информацията му съдя, че знаеш за връзката между твоята майка и моя баща. Може това да е болезнено за теб, за което съжалявам. Също така допускам възможността да не се зарадваш на писмото ми. Но трябваше да се опитам да се свържа с теб поне един-единствен път.

Баща ти, съпругът на майка ти, вероятно много те е обичал. Не желая да се бъркам в тези ти чувства или спомени, които без съмнение са скъпи за теб. Искам просто да ти дам възможност да опознаеш другата част от твоето семейство и твоите корени. Баща ни не беше прост човек. Беше много добър и никога не забрави майка ти. Открих писмата ѝ, писани до него, след като той почина. Бяха завързани с панделка.

Бих искала да ти разкажа за него, а ако нямаш нужда от това — да ти предложи да опознаеш онази Ирландия, където си зачената. Ако намериш сили в сърцето си, много ще се радвам да дойдеш и да ми погостуваш на мен и моите близки за известно време. Ако не друго — нашата

страна е много подходящо място, където човек да излекува болката си.

Шанън, ти въобще не си ми длъжна. И вероятно мислиш, че и аз не съм ти длъжна. Но ако си обичала майка си така, както аз обичах баща си, знай, че сме им длъжници. Може би като станем приятелки, ако не сестри, ще им възвърнем нещо, от което те са се отказали заради нас.

Поканата ми е открита. Ако някога пожелаеш да дойдеш — то ще си добре дошла.“

Искрено твоя, Бриана

Шанън прочете писмото два пъти. После го хвърли настрана, но отново го взе и го препрочете. Нима тази жена наистина бе толкова искрена, великодушна, готова да отвори сърцето и дома си за някого?

Тя не желаше нито сърцето, нито гостоприемството на дома на Бриана.

И въпреки това. Въпреки това... Щеше ли да откаже да признае поне пред себе си, че обмисля пътуване до Ирландия. Поглед към миналото. Замисли се дали да не предприеме пътуването, без да се обажда на никого от рода Конканън.

Защото се страхуваше ли? Да, изглежда затова. Но и защото не желаше да я насилват, да ѝ задават въпроси, да имат изисквания към нея.

Жената, която ѝ пишеше, я уверяваше, че няма да се сблъска с нещо подобно.

Защо тогава да не приеме поканата ѝ?

Или по-точно — да я приеме?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не знам защо се подготвяш толкова — негодуваше Маги. — Сякаш ще идва кралска особа.

— Искам да се чувства удобно. — Бриана премести вазата с лалета в центъра на тоалетката, размисли и я отнесе на масичката до прозореца. — Идва от толкова далеч да се запознаем. Искам да се чувства като у дома.

— Доколкото виждам, излъскала си къщата от тавана до мазето поне два пъти, внесла си достатъчно цветя за пет сватби, а сладките и тортите, които си направила стигат да нахраниш цяла армия. — Докато говореше, Маги пристъпи към прозореца и отметна дантеленото перде, за да погледне към хълмовете. — Ами ако останеш разочарована, Бри?

— А ти предварително си решила въобще да не се радваш на нейното посещение!

— Доколкото си спомням писмото, с което прие поканата ти, не бе изпълнено с възторг.

Бриана престана да подрежда възглавниците на леглото — и без това бяха идеални, и погледна скования гръб на сестра си.

— Тя е странницата, Маги. Ние двете винаги сме били заедно и ще се имаме една друга и след като тя си замине. Освен това майка ѝ е починала преди по-малко от месец. Не ме учудва тонът на писмото ѝ. Доволна съм само от решението ѝ да ни посети.

— Казала е на детектива на Роуган, че въобще не иска да знае за нас.

— Ти никога ли не си изтърсвала нещо, за което после да съжаляваш?

Маги неволно се усмихна, но за да не се предаде, отвърна:

— В момента не си спомням. — Извърна се, а усмивката още играеше на устните ѝ: — Колко време остава, докато тръгнем за летището?

— Малко. А трябва да накърмя Кейла и да се преоблека. — Въздъхна, когато забеляза израза на лицето на Маги. — Не

възнамерявам да посрещна сестра ни, която никога не съм виждала, с престилка и мръсни панталони.

— Аз пък няма да се преоблека — заяви сестра ѝ и сви рамене под огромната памучна риза, която бе натикала в старите джинси.

— Въпрос на желание — подметна Бриана, докато излизаше от стаята. — Но дано срещеш омотаните си коси.

Маги сви устни, ала все пак се обърна към огледалото на тоалетката. Определението отговаряше на истината, отбеляза тя донякъде развеселена: яркочервените ѝ кичури бяха разбъркани и заплетени.

— Работех — подвикна тя и побърза да догони Бриана при стълбището. — На стъкларските тръби им е все тая дали съм сресана или не. Не ми се налага да се виждам с хора денем и нощем, както на теб.

— И, слава богу, за хората. Пригответи си сандвич или нещо, Маргарет Мери. — И докато влизаше в кухнята, добави: — Отслабнала си.

— Не съм — промърмори Маги, но тъй като беше гладна, се насочи към кутията за хляб. — Бременна съм.

Сестра ѝ застина на място.

— Какво? О, Маги!

— И ти си виновна, ако е така — заяви със свъсени вежди, докато режеше от пресния домашен хляб.

Бриана се засмя щастливо и силно я прегърна.

— Твърдението ти е доста странно. Несъмнено медиците по цял свят биха се заинтересували от него.

Маги наклони глава назад, а в очите ѝ играеха весели пламъчета.

— Кой, питам аз, току-що роди бебе? И кой ме накара да държа онова прелестно красиво момиченце минути след като се роди, така че направо полудях?

— Нали не си разтревожена от вероятността да имаш второ дете? — Бриана отстъпи назад притеснена. — Роуган се радва, нали?

— Още не съм му съобщила. Изчаквам напълно да се уверя. Но го усещам. — Инстинктивно положи ръка на корема си. — Не, не съм разтревожена, само те дразня. Надявам се да е вярно. — Погали сестра си по бузата и се зае да приготвя сандвича си. — Днес сутринта ми беше лошо.

— О? — В очите на Бриана имаше сълзи. — Това е чудесно.

Маги изсумтя и се насочи към хладилника.

— Просто и на мен ми хлопа достатъчно дъската, за да се съглася с теб. Не казвай нещо, дори на Грей, докато не се уверя.

— Няма... ако изядеш сандвича си седнала и изпиеш чаша чай.

— Не ми изглежда трудно. Хайде. Нахрани племенницата ми, преоблечи се, или ще закъснеем за летището, откъдето ще вземем кралицата.

Бриана се нареди да я среже, но вместо това пое дълбоко дъх и излезе през вратата, която водеше от кухнята към нейните помещения. Апартаментчето ѝ се бе разширило от женитбата ѝ миналата година. Вторият етаж на основната сграда и преобразуваният таван бяха за гости на пансиона „Блакторн“. Но тук, отвъд кухнята, бе за нейното семейство.

Малката всекидневна и спалнята ѝ стигаха, когато беше сама. Но сега бяха прибавени втора спалня и окъпана в слънчева светлина детска стая. От прозорците се виждаше разцъфналото бадемово дърво, което Мърфи засади в деня, в който Кейла се роди.

Над креватчето, улавяща слънчевите лъчи, беше провесена стъклената менажерия, която Маги направи. Из нея, полюлявани от вятъра, танцуваха еднорози, крилати коне и феи. Под танцуващите фигурки, загледано в светлинките и движенията им, бебето се размърда.

— Ела, любов моя — прошепна Бриана развълнувана. Нейното дете. Най-после нейното дете. — Светлинките ли гледаш, скъпа? Толкова са хубави. Трябва да благодарим за тях на леля ти Маги.

Взе Кейла на ръце и за сетен път се наслади на мириса ѝ, на приятното усещане да я чувства в ръцете си.

— Днес ще се срещнеш с още една леля. Леля ти Шанън от Америка. Не е ли великолепно?

Бриана разкопча блузата си и се настани в люлеещия се стол. Погледна към тавана и се усмихна. Знаеше, че Грей е горе в кабинета си. Пише, помисли си тя, за убийства и какви ли не осакатявания.

— Ето ти — каза тя, изпълнена с възторг, когато устата на Кейла намери зърното и засука. — Когато си нахранена и преоблечена, ще слушаш татко, докато мен за малко ме няма. Толкова си пораснала вече. Днес ставаш на един месец.

Грей ги наблюдаваше от прага на вратата със страхопочитание. Имаше съпруга и дете. Юмручето на Кейла лежеше на гърдата на майка ѝ; сякаш слонова кост бе допряна до слонова кост. Слънцето си играеше с косите им, почти еднакви на цвят. Наблюдаваха се една друга с връзка помежду си, за която можеше само да гадае.

Бриана вдигна поглед и му се усмихна.

— Мислех, че пишеш.

— Чух те по интеркома. — Той посочи към малкия монитор. Беше настоял да ги постави навсякъде из къщата. Прекоси стаята и клекна до люлеещия се стол. — Моите дами са така красиви.

Бриана леко се засмя и се наведе напред.

— Целуни ме, Грейсън.

Той откликна, като продължи целувката колкото успя по-дълго, после се наведе, докосна с устни главичката на Кейла и отбеляза:

— Гладна е.

— Наследила е апетита на баща си — отвърна Бриана, а това насочи вниманието ѝ към по-практични мисли. — Оставих ти малко студено месо, хлябът е пресен — от тази сутрин. Ако успея, ще ти приготвя нещо, преди да тръгна.

— Не се притеснявай. Ако някои от гостите се върнат от разходката си преди теб, ще извадя кифличките и ще направя чай.

— Превръщаш се в истински хотелиер, Грейсън. Но не ми се искаше да прекъсваш работата си.

— Работата ми върви чудесно.

— Досещам се. Не си намръщен и от дни не съм те чула да кръстосваш из стаята.

— Става въпрос за едно убийство и самоубийство — обясни ѝ и намигна. — То поддържа доброто ми настроение. — Нежно прокара пръст по гърдата ѝ, точно над главичката на дъщеря си. Погледът му бе прикован към очите на Бриана и той изпита удоволствие, когато забеляза обзелата я приятна тръпка. — Когато пак те любя, Бриана, ще е като първия път.

Тя едва си пое дъх.

— Честно ли е според теб да ме съблазняваш, докато кърмя дъщеря ни?

— Честно е да те съблазнявам по всяко време. — Вдигна ръка и остави слънцето да се отрази в златната му халка. — Женени сме.

— Укроти си хормоните, Грейсън Тейн — провикна се Маги от съседната стая. — Разполагаме с по-малко от двадесет минути, преди да тръгнем за летището.

— Все още развали удоволствието на човека — промърмори той, но се хилеше, докато се изправяше. — След малко вече ще имаш две сестри, които да ми се пречкат наоколо.

Но Грей бе последният човек, за когото мислеше Шанън. От прозореца на самолета виждаше Ирландия; зелените поля, черните скали.

Така красиво, впечатляващо и така странно познато.

Вече ѝ се искаше да не бе идвала. Но връщане назад нямаше. Глупаво бе дори да ѝ минава подобно нещо през ума. Вярно, взе решението да дойде тук импулсивно, повлияна от чувството за вина и скръб, както и от непринуденото писмо на Бриана. Но бе последвала този импулс докрай: взе си отпуска, затвори апартамента и се качи на самолета за едно презокеанско пътуване, което след минути щеше да свърши.

Престана да се пита какво очаква да завари или какво мечтае да осъществи. Нямаше отговор. Знаеше единствено, че изпита необходимост да дойде. Може би да види онова, което майка ѝ бе видяла преди години. Терзаеха я съмнения дали това не беше нелоялност към единствения мъж, когото познаваше като свой баща. Изпитваше ужас от предстоящата среща с куп роднини, които нямаше никакво желание да опознава.

Тръсна глава и извади гримове от чантата си. В писмото си, сети се Шанън, докато оправяше грима си, бе пределно ясна. Беше го редактирала и поправяла три пъти, преди да изпрати отговора на Бриана. Бе издържан, благоприличен, леко хладен и неемоционален.

И точно така възнамеряваше да продължи да се държи.

Опита се да не трепне, когато колелата опряха в пистата. Разполага с още време, увери се тя, да възвърне самообладанието си. Годишите прекарани в пътуване с родителите ѝ, я бяха запознали с рутината: слизане, митница, паспорт. Преодоляваше ги автоматично, докато се стараеше да се успокои.

Вече по-уверена, почувства, че гледа по-спокойно на нещата и се присъедини към тълпата, насочила се към главния терминал.

Не очакваше, че ще се сепне, когато ги разпознае. Бе напълно убедена, че двете жени, които чакаха редом с останалите посрещачи, са сестрите Конканън. Убеждаваше се, че е заради близките цветове на косите им, нежната кожа, зелените очи. Имаха някои общи черти, макар по-високата да изглеждаше по-добродушна, а косите ѝ да бяха по-златисти, докато на другата приличаха на разпален огън.

Но не сходните цветове и приликата помежду им я накараха да открие единствено тях двете сред тълпата хора, които плачеха, смееха се и бързаха да се прегърнат. Дълбоката вътрешна убеденост я изненада болезнено.

Разполагаше само с миг, за да ги прецени: по-високата беше идеално спретната в обикновената си синя рокля, а другата — елегантна в широката си риза и стари джинси. Забеляза, че и те са я разпознали. Едната я дари с лъчезарна усмивка, а другата — с предпазлив изучаващ поглед.

— Шанън. Шанън Бодайн. — Без колебание Бриана забърза напред и леко я целуна по бузата. — Добре дошла в Ирландия. Аз съм Бриана.

— Приятно ми е да се запознаем. — Шанън бе доволна, че ръцете ѝ бяха заети с количката за багаж.

Но Бриана вече нежно я изтикваше, готова сама да бутне количката.

— Това е Маги. Много се радваме, че дойде.

— Сигурно искаш да се махнем час по-скоро от тълпата. — Като не бързаше да си състави мнение за самоуверената жена, облечена в скъп панталон и сако, Маги наклони глава. — Пътуването през океана е доста дълго.

— Свикнала съм да пътувам.

— Винаги е вълнуващо, нали? — Макар нервите ѝ да бяха обтегнати, Бриана бърбеше безгрижно, докато буташе количката. — Маги е била на много повече места от мен. Всеки път, когато се кача на самолет, имам чувството, че съм друг човек. Добре ли мина пътуването?

— Беше спокойно.

Леко отчаяна, тъй като успяваше да изтръгне само кратки отговори от гостенката, Бриана заприказва за времето — колко било хубаво и колко ще им отнеме да стигнат от летището до пансиона — слава богу, разстоянието било кратко. Застанали от двете ѝ страни, Шанън и Маги се гледаха недоверчиво.

— Ще те нахраним у дома — продължаваше Бриана, докато подреждаше багажа на Шанън в колата. — Ако си уморена, може първо да си починеш.

— Не желая да ви създавам никакво безпокойство — заяви Шанън така категорично, че Маги изсумтя.

— Да се безпокои, е нещото, което Бриана владее до съвършенство. Ти седни отпред — добави хладно. — Нали си ни гостенка.

„Ще успея да накарам тази кучка да замлъкне“ — реши Шанън и докато се наместваше на седалката вдигна брадичка, както Маги имаше навика да прави.

Бриана стисна зъби. Беше свикнала на семейни свади. Но всеки път го изживяваше болезнено.

— Не си била в Ирландия преди, нали, Шанън? — попита.

— Не. — Тъй като отговорът ѝ се стори прекалено кратък и я накара да се почувства такава кучка, каквато току-що реши, че е Маги, тя отпусна рамене и продължи: — Ала това, което зърнах от въздуха, бе възхитително.

— Съпругът ми е пътувал почти навсякъде, но твърди, че не е виждал нищо по-хубаво. — Бриана ѝ се усмихна, докато потегляха от летището. — Но тук сега е неговият дом и може да се каже, че е пристрастен.

— Ти си омъжена за Грейсън Тейн, нали?

— Да. В края на юни ще стане една година. Пристигна в Ирландия, в Клар, за да търси материал за романа си. Скоро ще излезе. Той естествено работи върху следващ и лудо се забавлява, като продължава да избива непрекъснато хора, както е в повечето му книги.

— Харесвам романите му. — Темата бе достатъчно безопасна, реши Шанън. — И баща ми му беше голям почитател.

Настъпи момент на напрегнато, неудобно мълчание.

— Трудно ти е било — започна Бриана предпазливо — да загубиш и двамата си родители за толкова кратко време. Надявам се

престоят ти тук да помогне сърцето ти да се отпусне.

— Благодаря.

Шанън изви глава и се загледа в пейзажа. Не можеше да отрече, че е красив. Както не можеше да отрече, че слънцето някак особено се прокрадва през облаците и осветява наоколо.

— Човекът, нает от Роуган, каза, че си художничка на реклами — обади се Маги, по-скоро от любопитство, отколкото от възпитание.

— Точно така.

— Значи това, което рисуваш, служи да се продават стоки? Да излизат на пазара?

Шанън вдигна вежди. Винаги успяваше да долови и най-слабото презрение, когато се сблъскваше с него.

— И така би могло да се каже. — Извърна глава и се загледа в Маги. — Нали и ти продаваш своите произведения. Излизаш на пазара.

— Не — отвърна и тя с любезна усмивка. — Аз ги създавам. Друг се занимава с продажбата.

— Интересно, не намирате ли — обади се Бриана припряно, — че и двете сте художнички.

— По-скоро бих казала странно — промърмори Маги и сви рамене, когато тя ѝ хвърли предупредителен поглед в огледалото за обратно виждане.

Шанън само скръсти ръце. Нея поне я бяха възпитали добре.

— Колко далеч е от дома ти до някое градче, Бриана? Мисля да наема кола.

— Малко сме настрани от селцето, а там няма коли под наем. Но можеш да използваш тази, когато поискаш.

— Не искам да те лишавам от колата ти.

— Тя повече стои, отколкото да я карам. А Грей си има своя... Предполагам, че ще ти е интересно да разгледаш наоколо. Всяка от нас с удоволствие ще ти подсказе накъде да тръгнеш, ако желаеш. Все пак понякога хората искат да са сами. Ето го селцето ни — заключи тя.

Точно такава си го беше представяла. Малко, позападнало, с тесни улички с магазинчета и къщурки. Очарователно и старомодно. И продължи да разсъждава тя, неудобно: нямаше театри, галерии, закусвални за бързи закуски. Липсваха тълпите.

Шумът на колата накара някакъв мъж да вдигне поглед, усмихна се както си беше с цигара в уста и без да се спира, махна за поздрав.

Бриана също му махна и се провикна през отворения прозорец.

— Добър ти ден, Матю Фини.

— За бога, Бри, не спирай — нареди ѝ Маги. — Ако се разприказва, има да говори до следващата седмица.

— Нямам намерение да спирам. Шанън вероятно иска да си отдъхне, а не да слуша селските клюки. И все пак продължавам да се чудя дали сестра му Колийн ще се омъжи за онзи английски търговец.

— От всичко, което чувам, по-добре да го стори — обади се Маги, като се наведе напред и опря ръце на гърба на предните седалки. — Защото вече ѝ е пробутал нещо, за което тя ще си плати след девет месеца.

— Колийн е бременна?

— Да. Англичанинът я насадил така и сега баща ѝ го е хванал с една ръка за гушата, а с другата го тегли към олтара. Мърфи всичко ми разказа преди една-две вечери в кръчмата.

Шанън не успя да се въздържи, тъй като любопитството ѝ бе разпалено.

— Искате да кажете, че ще насилят човека да се ожени за нея?

— Насилят, е силно казано — увери я Маги. — По-скоро ще го посъветват. Решително ще го посъветват, като му посочат предимствата на брака пред размазаната физиономия.

Сърцето ѝ се сви, тъй като пътят започна да се стеснява. Виеше се през гъст тунел от растителност. От време на време в зелената стена се появяваше отвор и през него тя зърваше къщурка или барачка.

Шанън се опита да не мисли какво би станало, ако насреща изскочи кола.

В този момент Бриана взе един голям завой и целият свят се разкри пред тях.

Шанън неволно се наведе напред с широко отворени очи и зяпнала от изненада уста.

Долината пред тях бе като от картина. Не, определено не беше истинска: хълмове плавно се разстлаха пред тях; тук-там се издигаха скали; по ливадите диви цветя образуваха живописни ярки петна.

Миниатюрни къщи и обори се издигаха на най-подходящите места, а помежду им се забелязаха точици — така изглеждаха оттук

пасящите животни, по просторите весело се сушеше разноцветно пране.

Останки от замъци и каменни стени ограждаха мястото, припомняйки миналото.

Слънцето обливаше всичко в злато, а в далечината реката проблясваше като сребриста панделка.

За пръв път от дни насам забрави скръбта, чувството за вина и тревогите си. Гледаше наоколо с ведра усмивка, а в душата ѝ се пораждаше странното чувство за нещо познато.

— Красиво е, нали? — подмета Бриана, като намали скоростта, за да ѝ даде възможност още малко да се полюбува на гледката.

— Никога не съм виждала по-прекрасно място. Сега разбирам защо майка ми така го обичаше.

При тези думи отново се натъжи и извърна глава.

Но гледката от другата страна бе не по-малко пленителна. Пансионът „Блакторн“ ги очакваше гостоприемно: стъклата на прозорците проблясваха, възхитителната градина отвъд живия плет бе почти готова да разцъфне в цялото си великолепиe.

Куче излая, щом Бриана спря колата зад мерцедеса.

— Това е Конкобар, кучето ми — обясни тя и се засмя, когато очите на Шанън се разшириха при вида на Кон, дотичал иззад къщата. — Огромен е, но е безобиден. Нали не се страхуваш от кучета?

— Обикновено не.

— Сядай — нареди Бриана, когато излезе от колата — и покажи, че си възпитан.

Кучето моментално я послуша, а тежката му сива опашка тупаше по земята, за да покаже колко е доволно. Погледна към Шанън, когато младата жена предпазливо слезе и вдигна лапа.

— Добре. — Тя пое дълбоко дъх и прие предложената лапа. — Хубавец си. — Вече малко по-уверено, го погали по главата. Хвърли поглед към сестрите си и видя, че те разтоварват багажа ѝ. — Чакайте, ще ви помогна.

— Не са тежки. — С изненадваща лекота за такава стройна жена, Бриана понесе куфарите към входната врата. — Добре дошла в „Блакторн“, Шанън. Надявам се да ти хареса тук.

След тези думи тя отвори вратата и отвътре се чу страхотна врява.

— Ела тук, малък дявол! Лиам, моля те! Тя ще ме скалпира.

Шанън видя чернокосо хлапе да тича през антрето на късите си, но удивително бързи крачета, а бисквитите, които стискаше в ръце, оставяха диря от трохи след него. Гърленият му смях кънтеше. Гонеше го мъж с измъчено изражение на лицето и бебе в ръцете.

Забелязало новодошлите, момченцето се засмя и вдигна изпоцапаната си ангелска физиономия. Протегна напред пълните си ръчички.

— Мама.

— Мама, как ли пък не! — С привичен жест Маги сграбчи сина си с една ръка. — Погледни се, Лиам Суини: няма чисто място по теб. И ядеш бисквити преди чая!

Той се смееше, а сините му очи светеха закачливо:

— Целуни.

— Съвсем като баща си! Смяташ, че целувките оправят всичко. — Въпреки това тя го целуна, след което насочи убийствения си поглед към Грей. — Е, какво обяснение ще ми дадеш, Грейсън Тейн?

— Смятай, че временно бях в умопомрачение. — Премести бебето в другата си ръка и отметна кичурите коса от очите си. — Не съм виновен. Извикаха Роуган в галерията, Мърфи оре някъде из нивите и аз трябваше да се занимавам с тази десеткилограмова хала. По едно време бебето се разплака и именно тогава Лиам се докопа до бисквитите. А, Бри, не бързай да влиташ в кухнята.

— Толкова ли е ужасно там?

— Повярвай ми! А в гостната... ние малко си поиграхме. Но ще ти купя нова ваза.

Очите ѝ сърдито се присвиха.

Търсейки някакво спасение, Грей насочи вниманието си към Шанън.

— Ъ... Здравейте. Съжалявам, че така ви посрещам. Аз съм Грей.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя леко залитна, когато Кон се втурна покрай нея, за да се нахвърли върху трохите по пода. След това пак залитна, тъй като Лиам я сграбчи за косата и като я притегли към себе си, нареди:

— Целуни.

Сърцето ѝ леко се сви, но тя все пак енергично докосна неговите свити изцапани устнички. С приятна изненада установи:

— Шоколадови бисквити.

— Вчера ги правих. — Смилявайки се над съпруга си, Бриана пое Кейла от ръцете му. — И като съдя от видяното, едва ли е останало нещо, освен трохите.

— Опитвах се да разсея малчугана — защити се Грей. — Трябваше да преобуя Кейла, а и телефонът звънеше... Господи, Бри, как е възможно две деца да създадат такава бъркотия?

— Това си остава една от неразгаданите мистерии на този свят. Ще си изкупиш вината, Грейсън, като отнесеш багажа на Шанън в стаята ѝ.

— Няма проблеми. — Той се обърна към гостенката и я увери: — Обикновено тук е тихо. Обикновено. А, Бри, по-късно ще ти обясня за онова леке върху килима в гостната.

Със свъсени вежди жена му пристъпи напред и огледа хаоса в стаята, която така педантично бе изчистила.

— Определено очаквам обяснение — обърна се към Шанън: — Извинявай за това посрещане.

— Всичко е наред. — А всъщност бе дори повече от наред. Врявата при пристигането я бе успокоила далеч повече отколкото всякакви възпитани любезности. — Това вашето дете ли е?

— Дъщеря ни, Кейла. — Тя се дръпна назад, за да я види Шанън по-добре. — Днес става на месец.

— Много е красива. — Малко по-сковано тя се обърна към Маги: — А това е синът ти, така ли?

— Такъв, какъвто е. Лиам, кажи добър ден на... — запъна се и накрая реши: — ... госпожица Бодайн.

— Шанън. — Решила да се държи непринудено, тя му се усмихна. — Добър ден, Лиам.

Звуците, които изрече, се нуждаеха от преводач, но не и лъчезарната усмивка, която ѝ отправи.

— Ще отида да го измия, Бри. Дай ми Кейла. Ще се погрижа за тях, докато показваш на Шанън стаята ѝ.

— Благодаря ти.

Тя подаде Кейла на Маги, която се отправи към кухнята с по едно дете под мишница.

— Шоколад — изрече Лиам съвсем ясно.

— Само през трупата ми, момко — отвърна майка му.

— Е — Бриана вдигна ръка към косите си, изплъзнали се от фибите, — хайде да те настаним. Отделих ти таванската стая. Тя е два етажа по-горе, но е най-самостоятелната и най-специалната. — Погледна Шанън, докато се изкачваха по стълбището: — Ако предпочиташ да не се изкачваш по толкова много стъпала, веднага ще уредя нещо.

— Стъпалата не ми пречат. — Отново се почувства неловко. Странно, замисли се тя, колко по-лесно ѝ бе да се справя с неприкритата неприязън на Маги, отколкото със сърдечността на тази жена.

— Стаята е готова едва от няколко месеца. Преобразувах таванското помещение.

— Къщата е много красива.

— Благодаря. Направих някои промени, след като татко почина и аз я наследих. Тогава открих и пансиона. А когато се омъжих за Грейсън, се оказа, че се нуждаем от още помещения: кабинет, където да пише, детска стая. Нашите помещения са на първия етаж, зад кухнята.

— Къде е Кейла? — попита Грей, който слизаше по стълбището.

— Маги я взе. — С жест, така естествен и вече станал навик, Бриана вдигна ръка и го погали по бузата. — Иди се поразходи, Грейсън, избистри главата си.

— Точно така ще направя. Радвам се, че дойде, Шанън.

— Благодаря. — Тя вдигна вежди, когато Грей целуна съпругата си. Не беше неангажиращата целувка, с която съпруг дарява съпругата си, преди да излезе.

— Ще се върна за чая — обеща той и изчезна.

Бриана я поведе към следващия етаж, където една врата вече стоеше примамливо отворена.

Стаята надмина очакванията ѝ: просторна, светла, с прозорче в единия край, където покривът се скосяваше. В единия ъгъл бе разположено огромно легло с месингови табли. Цветът на дантелените пердета бе в тон с кремавата покривка на леглото.

Свежите цветя подканваха да ги помиришеш, а всички повърхности блестяха от чистота.

Усмихна се така, както когато видя за пръв път долината.

— Прекрасно е. Наистина е прекрасно, Бриана.

— Искаше ми се да стане по-специално място. От прозореца се вижда фермата на Мърфи и отвъд нея.

— Мърфи?

— Наш приятел, съсед. Мърфи Мълдун. Земите му започват там, където свършва градината ми. Ще се запознаете. Често се отбива насам. — Бриана обикаляше из стаята, докато говореше. Попремести лампата, оправи безукорно опънатата покривка на леглото. — А и тази стая е по-самостоятелна от останалите и малко по-голяма. Банята е ей тук. Грейсън попрочете няколко ръководства и двамата с Мърфи я направиха.

— Ама нали този Мърфи е фермер?

— Да. Но е много сръчен и го бива почти за всичко.

— О? — Шанън отново се усмихна при вида на малката блеснала от чистота вана на крачета, умивалника и пешкирите по месинговите дръжки. — Прилича на куклен дом.

— Да. — Притеснена, така както никога не се бе чувствала с другите си гости, Бриана сплете ръце. — Да ти помогна ли да разопаковаш багажа си или предпочиташ първо да си починеш?

— Сама ще се справя, благодаря. Първо ще взема вана.

— Чувствай се у дома тогава. Има допълнителни кърпи в онзи скрин; там ще намериш всичко, от което се нуждаеш. — Тя отново се поколеба. — Да ти кача ли чая, когато стане време?

Щеше да ѝ е по-лесно да се съгласи, помисли си Шанън. Да се разположи удобно в стаята и да се изолира от всичко останало.

— Не, ще слеза при вас.

— Не е нужно да бързаш. — Бриана сложи ръка на рамото ѝ, за да я увери, че думите ѝ не са само за предстоящия чай. — Долу съм, ако ти потрябва нещо.

— Благодаря.

Шанън приседна на леглото, когато вратата се затвори. Насама можеше да си позволи раменете ѝ да се отпуснат и очите ѝ да се затворят.

Беше в Ирландия и нямаше понятие какво да прави от сега нататък.

ПЕТА ГЛАВА

— Е, каква е тази ваша американска сестра?

Чувствайки се така, сякаш бе в собствената си кухня, Мърфи Мълдун си взе от сметановите сладки, които Бриана подреждаше на табличката.

Беше висок мъж, малко върлинест. Свали си такето, когато влезе в кухнята, тъй като майка му го бе учила така, и черните му къдри се разпиляха около лицето, когато прокара ръка през тях, защото се нуждаеха от подстригване.

— Не пипай? — плесна го тя. — Изчакай да сервирам.

— Тогава може да не успея да си взема колкото ми се иска. — Той ѝ се усмихна. Кобалтовите му очи проблеснаха закачливо. — Тя като теб ли е хубава, Бри?

— С ласкателства няма да изкараш още една сладка преди чая. — Въпреки строгите думи, в гласа ѝ се долавяше смях. — Хубава не е думата. Тя е красива. Косите ѝ са по-спокоен нюанс от този на Маги. А очите ѝ са като на татко — макар вероятно да не ѝ е приятно да чуе това — зелени. На ръст е като мен, слаба.

— Според Маги била студена.

Тъй като Бриана бранеше сладките, както кокошка пази пиленцата си, той се задоволи с чая.

— По-скоро резервирана — уточни тя. — Просто Маги е решила да не я харесва. А тъгата си Шанън прикрива с хладно държание. — Познаваше отлично това състояние. — Но тя се усмихна съвсем непринудено, когато от пътя видяхме долината.

— Гледката си я бива. — Мърфи леко раздвижи рамене, докато си наливаше още чай. Гърбът го наболяваше — беше орал цял ден. Но болката след добре свършената работа бе приятна. — Не би могла да види такова нещо в Ню Йорк.

— Все говориш за Ню Йорк сякаш е на друга планета, а не през океана.

— За мен разстоянието е все едно от тук до Луната.

Бриана се засмя и му хвърли поглед през рамо. Той бе дори по-привлекателен, отколкото като юноша. А още тогава жените в селцето говореха за ангелското му лице. А сега вече се прокрадваше нещо дяволито в тъмносините му очи и чаровната му усмивка.

Животът на открито, който водеше, му се отразяваше добре. През годините лицето му се бе изфинило до границата на скулптурна изваяност, която привличаше женските погледи. Факт, срещу който той нямаше нищо против. Непокорните му кичури отказваха да бъдат сресани. Тялото му бе жилаво, с мускулести ръце, широки рамене и стройни бедра. От личен опит Бриана знаеше, че е як като някой от своите любими коне, ала далеч по-нежен.

Независимо от здравата му физика той приличаше на поет. Вероятно поради замечтания поглед, често си обясняваше тя с привързаност.

— Защо ме гледаш така? — попита той и прокара ръка по брадата си. — Да не съм се изцапал със сметана?

— Не, мислех си, че е срамота да не си си намерил досега жена, която да се радва на хубавата ти физиономия.

Макар че се усмихна, той неловко се раздвижи.

— Защо, когато една жена се омъжи, винаги решава, че и останалите трябва да постъпят така?

— Защото е щастлива. — Тя погледна ласкаво към Кейла в бебешкото креватче. — Мислиш ли, че прилича повече на Грейсън?

— Одрала ти е кожата. Нали, Кейла, мила? — Той се наведе и погъделичка бебето по гушката. — Какво ще правиш с майка си, Бри?

— Нищо в момента. — Щеше ѝ се да не мисли за това сега и неволно сплете пръсти. — Ще трябва да ѝ кажем, разбира се, но искам да дам възможност на Шанън да се отпусне, преди да се разрази бурята.

— Ще прилича по-скоро на ураган. Сигурна ли си, че не знае нищо за случая? Няма представа, че е имало друга жена, с дете при това?

— Така както съм сигурна в името си. — Въздъхна и продължи да приготвя нещата за чая. — Знаеш как живяха. Ако майка подозираше нещо, щеше да направи живота му още по-голям ад.

— Права си, Бри. — Мърфи я погали по бузата и изчака тя отново да го погледне. — Не се нагърбвай с всичко сама. Не си

замесена само ти в тази история.

— Знам, но се тревожа, Мърфи. Отношенията ни с майка са все още обтегнати, а никога не са били особено добри между Маги и нея. Не знам колко по-лошо ще стане, когато научи и тази история. Но нямахме избор. Татко би искал Шанън да дойде и да има възможност да опознае семейството си.

— Не се тревожи предварително.

Той я прегърна през раменете и се наведе да докосне с устни бузата ѝ.

В следващия миг светът му се преобърна.

Видението стоеше на прага на кухнята и ги гледаше със самоуверени възхитителни зелени очи. Кожата ѝ бе като алабастр и изглеждаше нежна и свежа като мляко. Косата ѝ блестеше и се спускаше свободно, като следваше очертанието на лицето ѝ и високо вирнатата ѝ брадичка. Кралицата на феите, мина му през ума, и от този миг нататък той бе омагьосан.

— О, Шанън. — Руменина се разля по лицето на Бриана, когато зърна полусестра си. Колко ли бе дочула от разговора? И как да действа, зачуди се тя. — Почти съм готова с чая. Мислех да го прием тук. Ще поднеса на останалите в гостната.

— Тук, в кухнята, ще е чудесно.

Бе чула достатъчно и ѝ бе нужно време да реши какво да предприеме. Но в момента вниманието ѝ бе приковано към мъжа, който я гледаше така, сякаш никога не бе виждал жена.

— Шанън Бодайн, да ти представя нашия добър приятел и съсед Мърфи Мълдун.

— Приятно ми е.

Като че ли не бе способен да говори членоразделно. Само ѝ кимна и бегло му мина през ума, че прилича на пълен глупак.

— Мърфи, ще събщиш ли на останалите, че чаят е готов? — Когато не последва отговор, Бриана го погледна. — Мърфи?

— Какво? — Той примигна, прокашля се и се размърда. — Да, ще им кажа. — Едва откъсна поглед от видението и с неவிждащ поглед се обърна към Бриана: — Да кажа на кого и какво?

Тя се засмя и го избута към вратата.

— Не бива да заспиваш прав като някой от конете си. Иди извикай Грейсън, Маги и Лиам да прием чай. — Побутна го още веднъж

и затвори вратата, когато той излезе. — Работи от изгрев-слънце, затова е каталясал. Мърфи обикновено е съобразителен.

Шанън се съмняваше.

— Той фермер ли е?

— Чудесен стопанин. Отглежда и коне. Той ни е като брат на Маги и мен. — Очите ѝ отново се впиха в гостенката. — Няма нещо, което да не мога да споделя с него и съм сигурна, че няма да се разбъбри.

— Разбирам. — Продължаваше да стои на прага. — И затова си решила, че можеш да му разкажеш и за нашата особена ситуация.

С тиха въздишка Бриана постави чайника на масата.

— Ти не познаваш нито мен, нито Мърфи, нито когото и да е от нас, Шанън. Не е естествено да очаквам от теб да вярваш на хора, с които току-що си се запознала. Затова няма да го направя. Вместо това ще те поканя да седнеш и с удоволствие да си изпиеш чая.

Шанън кимна:

— Доста си хладнокръвна, когато се наложи.

— Маги е пламенната.

— Тя не ме харесва.

— В момента не.

Шанън изпита странна потребност да се засмее и го стори.

— Чудесно. И тя на мен не ми е особено симпатична. Какво има към чая?

— Сандвичи с печени филийки, сирене, малко пастет, захарни бисквити, сметанови сладки и ябълкова торта.

Шанън влезе и огледа трапезата.

— Всеки следобед ли правиш това?

— Обичам да готвя. — Като се усмихна отново, Бриана избърса ръце в престилката си. — А и искам първият ти ден да е по-специален.

— Изглежда си доста решителна?

— Във фамилията ни има известна доза инат. А ето и останалите. Маги, погрижи се мъжете да си измият ръцете. Трябва да сервирам в гостната.

— Сметанови сладки — нахвърли им се Грей. — Къде ги кри досега?

— Няма да ядете храната ми с мръсни ръце — отсече Бриана, като приключи с приготвянето на количката за сервиране. —

Заповядай, Шанън. Ще се върна веднага след като се погрижа за гостите си.

— Сядай — каза Маги и настани сина си на столчето в кухнята, след като го изми на мивката в кухнята. Даде му печена филийка и се обърна към Шанън:

— Със захар ли го пиеш?

— Не, благодаря — сковано отвърна тя. — Без нищо.

— Очаква те истинско пиршество — обяви Грей, докато трупаше храна в чинията. — В Ню Йорк може да се намират някои от най-добрите ресторанти в света, но не си яла нищо като нещата, които приготвя Бриана. При Тилмантън ли работиш? — попита той, като се захвана със задачата лично да приготви чиния за Шанън.

— Да. О, не ми сипвай толкова много. В агенцията съм от пет години.

— Репутацията им е добра. Водят пред останалите. — Той отхапа от сандвича. — Къде си учила?

— В „Карнеги Мелън“.

— Добро място. А в Питсбърг, на около километър от колежа, има една малка домашна пекарна. Собственост е на едно еврейско семейство. Правят страхотен пандишпан с ром.

— Знам мястото. — Лесно ѝ беше да говори с друг американец и се усмихна. — Ходех там всяка неделя сутрин в продължение на четири години.

Тъй като Маги се занимаваше с Лиам, а Мърфи, като че ли единствено можеше да я зяпа, Шанън насочи вниманието си към Грей.

— Бриана спомена, че си дошъл тук, за да събираш материал за твоя книга. Значи ли, че действието в следващия ти роман се разиграва из тези места?

— Да. Ще излезе след два месеца.

— С нетърпение очаквам да го прочета. Много ми харесват творбите ти.

— Ще ти осигуря сигнална бройка.

Бебето се размърда и Грей несприинудено го вдигна. Усетило прегръдката му, то отново се умири.

Шанън отхапваше от сандвича си. Хубав беше и задоволяваше глада, който не бе усетила, че изпитва. С желание, но без да очаква кой знае какво, тя опита сладките. Изпита върховно удоволствие.

Грей се ухили, когато я видя да примижава от наслада.

— Виждаш ли, човек не се нуждае от Рая.

— Не ме прекъсвай — промърмори тя, — изпаднала съм в екстаз.

— Да, има нещо вълшебно в сладкишите на Бри — отбеляза той и посегна за още една сладка.

— Прасе такова! — скастри го Маги. — Остави няколко и за Роуган.

— Защо не се научиш и ти да ги правиш?

— Че защо? — Тя облиза сметаната от палеца си. — Трябва да направя само няколко крачки и мога да ям от вашите.

— Наблизо ли живеете? — попита гостенката и усети, че удоволствието ѝ намалява.

— В края на пътя.

Тънката усмивка на Маги показваше, че напълно съзнава какво изпитва Шанън.

— От време на време Роуган я води със себе си — подметна Грей — в Дъблин или в някоя от галериите им. В такива моменти тук настъпва относително спокойствие.

Той напъха в ръцете на Лиам захарна бисквита.

— Да, но ми остава време да се навъртам, за да държа нещата тук под око и да съм сигурна, че Бриана не я претоварват с работа.

— Бриана сама може да се грижи за себе си — възрази жената, за която говореха, докато влизаше в стаята. — Грей, остави от сладките и за Роуган.

— Видя ли за какво ти говоря? — Грей се усмихна на Маги и придърпа жена си да седне на стола до него. — Не си ли гладен, Мърфи?

Тъй като постоянният вторачен взор бе започнал да я изнервя, Шанън забарабани с пръсти по масата.

— Господин Мълдун е прекалено зает да ме зяпа и няма време за ядене.

— Глупак! — промърмори Маги и сръга младия мъж с лакът.

— Извинявайте. — Той бързо грабна чашата с чай и разля част от съдържанието ѝ. — Бях се замечтал. Време е да си вървя. — Помисли си, че като се върне при нивите си, ще успее да си възвърне и

разсъдъка. — Благодаря за чая, Бри. Добре дошла в Ирландия, госпожице Бодайн.

Грабна такето, нахлузи го на главата си и бързо излезе.

— Божичко, мислех, че никога няма да доживея деня, когато Мърфи Мълдун ще остави храната си недокосната. — Озадачена, Маги отнесе чинията му до плота. — Ще я занеса на Роуган.

— Да, да — съгласи се Бриана разсеяно. — Да не би да се поболява нещо? Не приличаше на себе си.

Шанън си помисли, че той изглеждаше в добро здраве. Сви рамене безразлично и допи чая си.

По-късно, точно когато небето губеше сините си оттенъци и преминаваше в сиво, Шанън направи обиколка из градината на Бриана зад къщата. Домакинята ѝ бе дала недвусмислено да разбере, че желае да напусне кухнята след семейното събиране. Тъй като не обичаше особено да мие чинии, с удоволствие прие предложението да подиша малко въздух и да се наслади на тихата вечер.

Мястото тук определено предразполагаше към това да не вършиш нищо, констатира Шанън, докато минаваше от външната страна на нещо като оранжерия. Но Бриана едва ли често се възползваше да се отдаде на пълен мързел.

Какво ли не правеше тази жена? Готвеше, справяше се с миниатюрния си, но добре поддържан хотел, отглеждаше дете, занимаваше се с градината, омайваше твърде привлекателен мъж и същевременно изглеждаше, като че ли е слязла от корицата на лъскаво списание.

Заобиколи оранжерията и зърна местенце за сядане, закътано сред цветя. Настани се на дървеното столче, откри, че е така удобно, както изглежда, и реши известно време да не мисли за Бриана, Маги или новото си семейство. Поне за известно време не искаше да мисли за нищо.

Въздухът бе мек и напоен с аромати. Наблизо, на един от прозорците на къщата, бе окачена висулка с феи, които весело звъняха. Стори ѝ се, че някъде измуча крава.

Най-вероятно във фермата на Мърфи. За негово добро се помоли да е по-добър фермер, отколкото компаньон.

Изведнъж почувства силна умора — от пътуването, от изопнатите нерви. Отпусна се, за да забрави за миг безбройните си тревоги.

Сънува някакъв мъж на бял кон. Косите му бяха дълги и се вееха на тила, а тъмната му мантия плющеше от вятъра и дъжда, който гневно се сипеше от оловното небе, раздирано от светкавици.

При проблясванията се забелязваше лицето на воина с характерните изпъкнали келтски скули, с кобалтови очи. През врата му висеше медальон от мед — сложна плетеница от метал около изправил се на задните си крака жребец.

И мъжът, и животното изглеждаха еднакво опасни и еднакво пленителни. Сякаш усещаше ледения дъжд по лицето си, но не изпитваше страх. Брадичката ѝ бе вирната високо, докато ги наблюдаваше как приближават към нея. Гледаше ги с присвити зелени очи.

Опръскан с кал, конят спря на сантиметри от нея. Мъжът я изгледа. В очите му се четеше триумф и желание.

— Е — пророни тя с променен глас, — значи се върна.

Шанън сепнато се събуди. Беше объркана от странния сън, който съвсем ясно си спомняше. Сякаш не сънуваше, мина ѝ през ума, а си припомняше нещо познато.

Нямаше време да се присмее на себе си, защото сърцето ѝ подскочи, когато зърна мъж, застанал до нея, да я наблюдава.

— Извинявайте. — Мърфи пристъпи напред от спускащите се сенки. — Не исках да ви стресна. Стори ми се, че спите.

Невероятно сконфузена, тя се поизправи на стола.

— Пак ли дойдохте да ме зяпате, господин Мълдун?

— Н... Искам да кажа... — Той раздражено въздъхна. Нима не се бе упреквал точно за това си поведение? Дяволите да го вземат, ако пак е с вързан език и размекнат мозък, когато се озова при нея. — Не исках да ви безпокоя — започна наново. — Но за миг ми се стори, че сте се събудили и ми говорите нещо. Не беше така. — Опита се да се усмихне с онази усмивка, която обикновено омайваше женските сърца. — В действителност, госпожице Бодайн, върнах се да ви се извиня, че така се вторачих във вас по време на чая. Беше доста невъзпитано от моя страна.

— Добре. Забравете го. — „И си тръгни“ — довърши тя наум.

— Мисля, това е заради очите ви.

Но съзнаваше, че е нещо повече. Знаеше го от момента, в който я зърна. Това бе жената, която чакаше.

Тя пое нетърпеливо дъх.

— Очите ми ли?

— Те са като на фея. Бистри като вода, зелени като мъх. И пълни с вълшебство.

Сега не говореше като слабоумник, даде си сметка тя. Гласът му бе придобил онази мелодичност, която караше жените да забравят всичко и да се потопят в самото му звучене.

— Интересни неща разказвате, господин Мълдун...

— Бих предпочел да ми говорите на ти и да ме наричате Мърфи, ако нямате нищо против. Все пак сме нещо като съседни.

— Не, не сме. Но ще те наричам Мърфи. А сега, ако е възможно...

Понечи да се изправи, но изведнъж се сви в стола и нададе уплашен вик. Нещо лъскаво бързо се задаваше от сенките и ръмжеше.

— Кон? — Тази единствена сричка, произнесена тихо от Мърфи, накара кучето да се закове на място и да размаха опашка. — Не искаше да те уплаши. — Младият мъж положи ръка на главата на животното. — Бил е на вечерната си разходка и понякога, когато ме срещне, е готов да си поиграе. Всъщност той не ръмжеше, а приказваше.

— Приказваше? — Тя затвори очи и изчака сърцето ѝ да се успокои. — Приказващи кучета са чудесен завършек на вечерта. — В този момент Кон се приближи и положи глава в скута ѝ, като я погледна безкрайно предано. Дори айсберг щеше да се разтопи. — А, значи сега ми се извиняваш, задето ми изкара акъла. — Вдигна поглед към Мърфи. — Двамата си ви бива, няма що.

— Е, и за двамата може да се каже, че от време на време сме непохватни. — С галантен жест, който опровергаваше току-що изречените думи, той измъкна букет от полски цветя зад гърба си. — Добре дошла в графство Клар, Шанън Бодайн. Дано престоят ти да е така приятен и живописен като цветята и да трае по-дълго от тях.

Смаяна, но и очарована, тя пое цветята.

— Помислих си, че си странен мъж, Мърфи. Била съм права. — Но устните ѝ се усмихваха, когато стана. — Благодаря ти.

— Ето нещо, което отново ще искам да видя — усмивката ти.

Тя само вдигна вежди, а той продължи:

— Заслужава си чакането. Лека нощ, Шанън. Приятни сънища.

Младият мъж се отдалечи и отново изчезна в сенките. Когато кучето тръгна след него, той тихичко му заповяда нещо и то се върна да изчака Шанън.

— Ето че първите впечатления могат да те подведат — обясни тя на кучето и поклати глава. — Изглежда е време да се прибираме. Поуморена съм, отколкото си давам сметка.

ШЕСТА ГЛАВА

Бури и бели коне; красиви мъже и някакъв каменен кръг — преследвана от съновидения, Шанън изкара неспокойна нощ.

Събуди се разтреперана от студ. Странно, мина ѝ през ума, тъй като огънят в малката камина в другия край на стаята все още гореше, а тя самата бе завита до брадичката с дебел плътен юрган. И въпреки всичко усещаше такъв студ, че потреперваше.

А още по-странно бе, че не само ѝ беше студено. Преди да опипа лицето си, бе готова да се закълне, че е мокро — сякаш бе стояла навън в силна дъждовна буря.

Седна в леглото и прокара ръка през косите си. Никога досега не бе сънувала такива ясни сънища и никак не беше сигурна, дали ще ѝ бъде приятно, ако това ѝ стане навик.

В момента обаче от сънищата и неспокойната нощ нямаше и следа. От опит знаеше, че дори да се сгуши, няма да успее да заспи. В Ню Йорк нямаше толкова да се разстрои: вечно имаше неща, които трябваше да бъдат свършени, а и тя обикновено рано започваше деня.

Все имаше някоя поръчка да се довършва, документи да се прегледат или нещо да свърши вкъщи, преди да тръгне към агенцията. Като приключеше с тях, проверяваше в електронния си организатор какви срещи и задължения ѝ предстоят, с какъв светски ангажимент щеше да завърши вечерта. Сутрешното телевизионно предаване ѝ съобщаваше какво ще е времето и последните новини. После според това кой ден от седмицата беше, грабваше дипломатическото куфарче и се отправяше с бърза крачка през шестте преки до офиса или пък вземаше сака с екипа за гимнастическия салон.

Задоволителният, организиран живот на млад професионалист, тръгнал по йерархическата стълбица, следваше една и съща рутина от пет години насам.

А тук... Въздъхна и погледна през прозореца към все още тъмното небе. Липсваха крайни срокове, ангажименти, работа. Беше

изоставила едно толкова познато ѝ всекидневие, което се бе превърнало в успокояваща среда.

Какво прави човек призори в Ирландия? Стана от леглото и отиде да съживи огъня, пристъпи към прозореца и се настани на отрупаното с възглавнички място за сядане.

Цветът на небето постепенно премина от тъмносиньо към по-мекото синьо и тя започна да различава нивите, сенките от каменните стени, очертаванията на къща и други постройки. Развесели се, когато чу кукуригането на петел.

Защо да не се възползва от поканата на Бриана да вземе колата и да замине нанякъде? Където и да е. Тази част на Ирландия бе прочута с живописните гледки. Шанън реши да я разгледа, докато е тук. Защо да не използва времето си да порисува, ако ѝ се прииска?

В банята придърпа найлоновото перде около ваната и с удоволствие откри, че водата от душа е гореща и не свършва. Избра тъмен пуловер по врата и джинси; едва не взе чантата си, преди да съобрази, че тя ще ѝ трябва чак като уреди заминаването си оттук.

Реши да се възползва от подканването на Бриана да се чувства у дома и се спусна долу да си приготви кафе. Къщата бе съвсем тиха. Знаеше за гостите на втория етаж, но не чуваше нищо, освен изскърцването на стъпалата под краката си, докато се спускаше надолу.

Гледката, която се разкри пред очите ѝ, беше прекрасна: прозорецът, обърнат на изток служеше като рамка за невероятната зора, която се пукаше. Струпаните гъсти пухкави облаци грееха в червени тонове.

За пръв път от месеци пожела да рисува. По-скоро по навик бе взела някои от принадлежностите със себе си. Сега се зарадва на това и се зачуди откъде би могла да си набави и останалото, необходимо ѝ да рисува.

Доволна от идеята и перспективата да се занимава с нещо тя се насочи към кухнята.

Като видя Бриана да меси тестото, доста се изненада.

— Мислех, че първа съм станала.

— Добро утро. Ранобудница си — усмихна ѝ се домакинята приветливо и продължи да меси тестото. — И Кейла е такава, освен това се събужда гладна. Има кафе и чай, ако ти се пие. Вече ги приготвих за Грейсън.

— И той ли е станал? — попита Шанън и усети, че надеждата ѝ за спокойно утро се стопява.

— О, надигна се преди часове и се захвана за работа. Прави така понякога, когато историята му се изплъзва. Веднага след като оставя тестото да втасва, ще ти направя закуска.

— Не, кафето ми стига. — След като си наля чаша, тя се зачуди за какво да говори. — Сама ли месиш хляба?

— Да. Действието ме успокоява. Хапни поне препечена филийка.

— По-късно. Мислех да се разходя с кола наоколо да видя скалите или нещо друго.

— Не се съмнявам, че ще искаш да видиш нашите забележителности. — Умело направи топка от тестото и го постави в голяма купа. — Ключовете са ей там на куката. Взимай ги винаги когато желаш да се поразходиш. Добре ли прекара нощта?

— Аз всъщност... — Спря изненадана, че едва не сподели с Бриана сънищата си. — Да, стаята е изключително удобна. — Отново стана неспокойна и отпи от кафето. — Има ли наоколо гимнастически салон? Свикнала съм да ходя три-четири пъти седмично.

— О! — Бриана постави тенджерата с дълга дръжка на печката и отвърна: — Не. За движение се разхождаме из полята. Можеш да вървиш с километри. Въздухът е свеж, а усилието е приятно. Днес е чудесно утро да прекара човек навън, макар че ще вали следобед. Най-добре вземи якето — и тя кимна към леката синя дреха, окачена на закачалката.

— Яке ли?

— Навън е още студеничко. — Пусна беконата да се пържи в тигана. — Разходката ще изостри апетита ти. Ще закусиш, когато се върнеш.

Със свъсени вежди Шанън се загледа в гърба на Бриана. Очевидно ѝ оставаше единствено да се поразходи. Взе якето и обяви:

— Няма да се бавя.

— Разходи се колкото ти е приятно — насърчи я домакинята приветливо.

Шанън никога не се бе смятала за човек, свързан с природата. Не бе особено запалена по разходките. Много повече предпочиташе цивилизованата атмосфера на добре оборудван гимнастически салон. Там разполагаха с минерална вода, телевизор, който съобщава

последните новини, и уреди, които отчитат напредъка ти. По петдесет минути три пъти на седмица прекарваше така и ѝ бе приятно да се чувства силна, здрава и във форма.

Но никога не бе разбирала хората, които нахлузваха тежки обувки и раници и тръгваха по планинските пътеки или изкачваха върхове.

Дисциплината обаче се бе превърнала във втора природа за нея и тя не можеше да не се заеме с някое физическо усилие. А само един ден, прекаран в пансиона „Блакторн“, ѝ бе достатъчен да разбере, че гозбите на Бриана ще се превърнат в проблем.

Значи отива на разходка. Облече взетото назаем яке, тъй като бе доста хладно. Мина през градината — игликата все още бе окъпана в роса и покрай оранжерията, където се изкуши да долепи лице до стъклото и да надникне вътре. Видяното я накара да зяпне. С майка си бе посещавала професионални разсадници и някои от тях бяха далеч по-лошо организирани и снабдени от този.

Впечатлена, тя се извърна и се загледа. Всичко наоколо изглеждаше някак безкрайно. Несъзнателно сви рамене. Не се замисляше, когато вървеше по тротоарите на Ню Йорк, избягваше сблъсъка с други пешеходци, бранеше своето място. Тътенът от уличното движение, свиренето на клаксони, високият говор ѝ бяха познати, за разлика от тишината наоколо.

— Не е точно като да тичаш в Сентръл Парк — промърмори тя и намери утеха в собствения си глас. Тъй като изпитваше някакъв страх да се върне в кухнята, реши да върви напред.

Заобикаляха я непознати шумове: пеенето на птички, далечното жужене на някаква машина, лай на куче. Но все пак странно бе да е така сама. Вместо да се замисли, тя ускори крачка: безцелното разхождане няма да я тонизира.

Когато стигна до първата каменна стена, спря, за да реши накъде да поеме: по продължението ѝ или да я прескочи и да навлезе в следващата нива. Сви рамене и прескочи.

Позна, че се намира в нива с жито, а по средата се издигаше самотно дърво. Макар на нея да ѝ изглеждаше много старо, беше се раззеленило от пролетта. Птичка, кацнала на една клонка, пееше от цялото си сърце.

Спря да погледа, послуша и съжали, че не взе скицника със себе си. Отдавна не бе рисувала истински пейзаж.

Странно, помисли си тя, когато отново тръгна. Не си бе давала сметка, че има желание да рисува. Но всеки, с елементарни умения дори, щяха да го засърбят пръстите при тази гледка, обясни си тя. Само какви цветовете, форми и великолепна светлина! Отстъпи назад, за да изучи дървото от друг ъгъл.

Докато прескачаше следващата ограда, все още загледана назад, реши, че най-подходящо е ранното утро.

В следващия момент едва не се сблъска с кравата.

— Божичко милостиви! — Бързо отстъпи, докато не усети камъка с гърба си. Кравата продължи да гледа безразлично натрапницата и само замаха с опашка. — Толкова е голяма. — Чувствайки се в безопасност стъпила на стената, Шанън въздъхна. — Представа нямах, че са такива огромни.

Предпазливо вдигна поглед и откри, че в пасището има много крави. Те не проявяваха особен интерес към нея и тя бавно се отпусна, за да седне удобно, вместо да стърчи върху оградата.

— Май разходката ми ще приключи тук! Няма ли да измучиш?

Вместо да я послуша, най-близката крава просто продължи да пасе. Вече развеселена, Шанън се огледа наоколо.

— Телета? — изненада се тя и се накани да отиде да разгледа отблизо тънкокраките малки, които се разхождаха сред далеч не така енергичните си родители. Предпазливостта ѝ обаче надделя и тя се взря в очите на най-близката си съседка. Не беше сигурна дали кравите хапят, или не. — Не е зле да им се полюбувам от тук.

Любопитството я накара да протегне ръка. Искаше да докосне кравата. Наведе се напред, но не слезе от оградата. Ако на кравата не ѝ харесва жеста ѝ, бързо ще успее да се прехвърли от другата страна. Жена, която три пъти седмично се поти в гимнастически салон, би трябвало да надбяга една крава.

Когато пръстите ѝ докоснаха животното, откри колко твърда е кожата му, а добичето, изглежда, не възнамеряваше да протестира. Малко по-самоуверено Шанън се наведе още напред и я докосна отстрани.

— Тази няма нищо против да я гаят — обади се Мърфи зад гърба ѝ.

Викът, който младата жена нададе, накара няколко крави да се разбягат. След като помучаха известно време възмутено, те се поуспокоиха и отново се захванаха да пасат. Но Мърфи продължаваше да се смее, а ръката му държеше здраво рамото на Шанън, за да не падне тя по лице от оградата.

— Успокой се. Като кълбо нерви си.

— Мислех, че съм сама.

Не бе сигурна дали се чувства по-унижена, защото изпищя, или защото я свариха да гали животното.

— Прибирах се, след като изведох конете на паша и те видях. — Непринудено се настани на оградата и запали цигара. — Утрото си го бива.

Тя изрази мнението си по този въпрос с изсумтяване. Не ѝ бе минало през ума, че това са негови земи.

— Сам ли се грижиш за всичките тези крави?

— А, от време на време, когато се наложи, някой ми помага. Хайде, погали я, щом искаш. Тя няма нищо против.

— Не я галех. — Беше малко позакъсняла да разиграва достойнство, но Шанън все пак прибягна към него. — Просто ми беше любопитно каква е кожата ѝ при досег.

— Никога ли не си докосвала крава? — Самата идея за това го накара да се засмее. — Чувал съм, че имате от тези животни в Америка.

— Разбира се, че имаме крави. Просто не се разхождат често по Пето авеню. — Тя му хвърли кос поглед. Той все още се усмихваше, загледан в дървото, от което бе започнало всичко. — Защо не го отсечеш? — смени тя темата. — То е посред житото.

— Не ми пречи да ора около него. А е тук още преди да се появя.

В този момент обаче тя му бе по-интересна. От нея се излъчваше лек аромат на жена, който би заинтригувал всеки мъж. Интересно, но точно мислеше за нея, когато стигна върха на склона.

И тя бе пред него, чакаше го.

— Първото ти утро в Клар е чудесно. По-късно днес ще вали.

Бриана бе казала същото, припомни си Шанън и погледна озадачено ясното синьо небе.

— Защо смяташ така?

— Не видя ли какъв беше изгревът?

Тя се чудеше какво общо има изгревът с дъжда, когато той хвана брадичката ѝ с ръка и извърна главата ѝ на запад.

— А и там — посочи ѝ. — Облаците се събират откъм океана. Ще стигнат дотук по пладне и ще завали. Но няма да е буря.

Ръката върху лицето ѝ бе едновременно твърда като скала и нежна като вода. Тя откри, че той ухае на миризмите от фермата — на коне, пръст, трева. Най-умно щеше да бъде да се съсредоточи върху небето.

— За фермерите сигурно е важно да се научат да предсказват времето.

— Не толкова се научаваш, колкото инстинктивно го знаеш.

За да си достави наслада, остави пръстите му да се заровят в косите ѝ, преди да положи ръка на коляното си. Жестът, изпълнен с толкова интимност, я накара да извърне глава към него.

Седяха един до друг и се гледаха в очите. Неговите бяха с цвета на стъклото, от което майка ѝ си правеше колекция — от онова стъкло, което Шанън опакова внимателно и отнесе със себе си в Ню Йорк. Очите му бяха кобалтови.

Не забелязваше в тях снощното смущение. Това бяха очи на самоуверен мъж, който се чувства уютно в кожата си и както си даде сметка тя с известно смущение, който крие опасни мисли зад погледа си.

Той се чувстваше изкушен да я целуне. Просто да се наведе напред и да постави устни върху нейните. Ако тя беше друга жена, щеше да го стори. Но както добре съзнаваше, ако тя беше друга, нямаше да изпитва тази потребност.

— Лицето ти, Шанън, се запечатва в съзнанието на човек и остава там.

От гласа му е, помисли си тя, от ирландската напевност, която кара дори такова безобидно твърдение да звучи като поезия. За да се предпази, извърна поглед и се загледа в кравите.

— Искам да ти покажа нещо — предложи той. — Ще дойдеш ли с мен?

— Време е да се прибирам.

Но Мърфи вече бе станал и съвсем естествено я хвана за ръката.

— Не е далеч.

Наведе се и откъсна синьо цвете, което бе поникнало в пукнатина на оградата, и вместо да ѝ го поднесе, както тя очакваше, го постави зад ухото ѝ.

В жеста му имаше нещо безкрайно очарователно. Тръгна след него, преди да разсъди.

— Нямаш ли работа? Мислех, че фермерите постоянно вършат нещо?

— О, разполагам с някоя и друга минута. Ето го и Кон — посочи Мърфи. — Гони зайци.

Гледката как жилавото сиво куче преследва през нивата неясното петно, което беше заекът, я разсмя. След това пръстите ѝ тревожно се впиха в ръката на Мърфи.

— Но той ще го убие!

— Да, ако успее да го хване. А шансовете му са минимални.

Ловец и жертва хукнаха към възвишението и се загубиха сред дърветата, зад които повърхността на реката проблясваше на слънцето.

— Там, както винаги, ще загуби дирите му. За него обаче е втора природа да гони, както за заека — да бяга.

— Той ще се върне, ако го повикаш — досети се Шанън. — Ще дойде и ще остави заека на мира.

Склонен да ѝ угоди, Мърфи подсвирна. Само след миг Кон се носеше към тях с изплезен език.

— Благодаря ти.

Мърфи отново тръгна. Нямаше смисъл да ѝ казва, че Кон ще се втурне след поредния заек, който надуши.

— Винаги ли си живяла в град?

— Да, или около тях. Доста често се местехме, но все се заселвахме около големи градове. — Тя погледна нагоре. Сега, когато вървеше редом с него, откри, че е по-висок отколкото предполагаше. Или бе просто от начина, по който се движеше. — А ти все из тези места ли си живял?

— Винаги. Част от тези земи някога принадлежаха на семейство Конканън, а нашите бяха в съседство. Фермерството никак не бе по сърцето на Том и през годините той постоянно продаваше отделни парцели земя на баща ми, а после — на мен.

Тя сви вежди, докато оглеждаше земите наоколо. Не можеше да прецени колко са в хектари, нито да различи границите.

— Изглежда много земя.

— Достатъчно е. — Стигна до една ограда, прескочи я с лекота, след което, за изненада на Шанън, я хвана през кръста и я прехвърли от другата страна, сякаш бе лека като перце. — Ето какво исках да ти покажа.

Тя все още преодоляваше смайването колко е силен, когато се огледа и видя Каменния кръг. Първата ѝ реакция не бе нито на изненада, нито на страхопочитание или удоволствие. Просто прие съществуването му. Едва по-късно щеше да ѝ хрумне, че не е била изненадана, защото е знаела за съществуването му. Беше го виждала в сънищата си.

— Възхитително! — Сега вече изпита удоволствие. Отметна глава и като истински художник присви очи, за да не ѝ пречи слънцето да изучи формата му.

Не бе особено голям и някои от камъните бяха повалени. Но кръгът си оставаше ясно очертан и величествен, и някак вълшебно преплетен в спокойната зелена ливада, из която пасяха коне.

— Такива неща съм виждала само на картинки. — Без да си дава сметка, че пръстите ѝ са все още преплетени с тези на Мърфи, тя го издърпа напред. — Има какви ли не легенди и предания за каменните кръгове, нали? Не се знае дали са оставени от пришълци от Космоса или от друиди, дали представляват заспали великани или танцуващи феи. Знаеш ли колко е стар?

— Колкото феите.

Това я разсмя.

— Дали това са били места за възхвала на боговете или за жертвоприношение?

Мисълта я накара да потръпне. Пресегна се да докосне камъка. Когато пръстите ѝ докоснаха повърхността, тя рязко и сепнато ги отдръпна. Камъкът бе прекалено горещ за такова хладно утро.

Мърфи не откъсваше очи от нейните.

— Странно е, когато го пипнеш, нали?

— За миг... Стори ми се, че докосвам нещо, което диша.

Почувства се глупаво и постави решително ръка върху камъка. Усети потреперване, не можеше да го отрече, но то очевидно бе от изопнатите ѝ нерви.

— Тук има сила — обясни Мърфи. — Вероятно е от самите камъни, а нищо чудно да е от мястото, където са решили да ги издигнат.

— Не вярвам на подобни неща.

— У теб има прекалено много ирландска кръв, за да не вярваш.

Внимателно я въведе в центъра на кръга. Твърдо решила да се държи делово, тя кръстоса ръце на гърдите си и обяви:

— Бих искала да го нарисувам, ако ми позволиш?

— Той не ми принадлежи. Земята наоколо е моя, но той принадлежи само на себе си. Нарисувай го, щом ще ти достави удоволствие.

— Определено ще ми е приятно. — Вече поуспокоена тя се разходи вътре в кръга.

Мърфи се засмя и почеса брадичката си.

— Не си ли си мислила, че съществуват места и неща, които съхраняват древни спомени? И сила, която дават.

Тя чувстваше колко е прав само от факта, че стои там. Не, нямаше да се поддаде.

— Определено не мисля, че ако окача на врата си някое красиво камъче от място като това, ще променя живота си. — Развеселена го погледна: — И не вярвам и фермерите да го смятат за възможно. — Пак се обърна и прокара ръка по камъка. — Но наистина са много древни и изглеждат сякаш са тук от незапомнени времена. Това само по себе си е вълшебство. Чудя се... — Спря и се заслуша. — Чу ли?

Той сега бе само на крачка от нея. Изчакваше я и я гледаше.

— Какво точно чу, Шанън?

Гърлото ѝ бе пресъхнало; прочисти го.

— Трябва да е била някоя птичка. За миг ми се стори сякаш някой плаче.

Мърфи пак прокара ръка през косите ѝ.

— Чувал съм го. И други също. Сестрите ти например. Не се стягай — прошепна той и я обърна с лице към себе си. — Кръвта си е кръв и няма смисъл да я пренебрегваш. Тя плаче тук, защото е загубила любимия си. Така гласи легендата.

— Беше птичка — настоя Шанън.

— Били са обречени — продължи той, сякаш тя не бе проговаряла. — Той бил беден фермер, а тя — дъщеря на

земевладелец. Но се срещнали тук, любили се и тя заченала. Така разправят.

Отново усети как я побиват тръпки. Подметна уж нехайно:

— Според легендата ли, Мърфи? Предполагам, че има много легенди за това място.

— Така е. А тази е тъжна. Той я оставил да го изчака тук, за да избягат заедно. Но го хванали и убили. А когато баща ѝ я открил на следващия ден, тя била мъртва като любимия си; по бузите ѝ още имало сълзи.

— И сега тя, разбира се, блуждае по тези места.

При тези думи той се усмихна, но не бе обиден от недоверието ѝ.

— Тя го обича. Единственото, което ѝ остава, е да го чака. — Взе ръцете ѝ, за да ги сгрее. — Грей смяташе да пресъздаде в един от романите си убийство, извършено тук, но промени решението си. Според него това не е място за кръв. Затова вместо да се появи в книгата му, ще го запечаташ на платното си. Струва ми се по-подходящо.

— Ако успея да го сторя. — Редно бе да изтегли ръцете си, но бе така приятно да усеща досега му. — Нужни са ми някои неща, ако реша сериозно да рисувам, докато съм тук. Трябва да вървя. Спирам те от работата ти, а Бриана вероятно бави закуската заради мен.

Но той само продължи да я гледа и да се наслаждава на усещането от допира до ръцете ѝ, приятно му стана, като забеляза как страните ѝ поруменяват. Зарадва се и на неравномерния ѝ пулс, чието туптене усещаше на китките ѝ, както и на объркания ѝ поглед.

— Радвам се, че те заварих да седиш на оградата ми, Шанън Бодайн. Даде ми образ, за който да си мисля през останалата част от деня.

Ядосана от начина, по който краката ѝ се подкосяваха, тя вирна брадичка.

— Мърфи, да не би да флиртуваш с мен?

— Като че ли да.

— Това ме ласкае, но нямам време за такива неща. А и все още стискаш ръцете ми.

— Така е. — С очи приковани в нейните, той вдигна ръцете ѝ и докосна кокалчетата им с устни. Усмивката му бе бърза и

обезоръжаваща, когато я пусна. — Ела пак да се поразходим някой път, Шанън.

Тя остана неподвижна, а той напусна Каменния кръг.

След това, защото не успя да се въздържи, изтича до една от арките и се загледа как крачи по земите си, като подсвирна на кучето да го последва.

Не е мъж за подценяване, прецени тя. Остана загледана в него, докато не изчезна зад възвишението, като несъзнателно допираше сгорещените си кокалчета до бузата.

СЕДМА ГЛАВА

Шанън не знаеше как да се чувства в типична местна ирландска кръчма. Не че не очакваше отиването там с удоволствие: просто винаги се радваше на нови впечатления, места, хора. А дори да бе изпитала нежелание, очевидната радост на Бриана да прекара вечерта във откъщи щеше да я склони да отиде.

В същото време не се примиряваше с мисълта, че кръчмата е място, където да се води бебе.

— А, ти си готова. — Бриана вдигна поглед в момента, в който Шанън слизаше по стълбите. — Съжалявам, аз нещо се позабавих, но бебето беше гладно, а и се наложи да го преповия. — Полюляваше се, докато говореше. Кейла бе в едната ѝ ръка, а в другата носеше табличка с две чаши чай. — После сестрите се оплакаха, че ги наболява гърлото и поискаха горещ чай.

— Сестрите?

— Сестрите Фримонт, от синята стая. Още не си ги видяла. Пристигнаха днес. Дъждът ги намокрил и са понастинали. Те са ми редовни посетителки, та вече не обръщам внимание на капризите им. Прекарват тук по три дни в годината и единственото им занимание е да се глежат. Според Грей те са такива, защото цял живот живеят заедно и никога не са имали връзка с мъж.

Спря се, руменина обагри бузите ѝ, но се усмихна, когато Шанън прихна.

— Не е редно да говоря така за гостите си. Просто ти обяснявам защо се позабавих. Ще ме изчакаш ли?

— Разбира се. Мога ли...

— Ето и телефонът звъни. По дяволите, нека си звъни.

— Къде е Грей?

— Или разследва на местопрестъплението, или убива някого. Изръмжа, когато надникнах в кабинета — сигурен знак да не разчитам на него в момента.

— Ясно. Да ти помогна ли с нещо?

— Ще съм ти благодарна, ако подържиш бебето няколко минути, за да отнеса горе чая на сестрите и да им угодя на прищевките. — Очите ѝ блеснаха закачливо. — Няма да ми отнеме много време. В чая сипах щедро от уискито.

— Дай ми я. — С известен страх Шанън пое Кейла. Бебето бе толкова малко и изглеждаше така уязвимо. — Нямам много опит. Повечето от познатите ми жени са заети да градят кариера и отлагат раждането на деца.

— Жалко наистина. Е, на мъжете им е по-лесно. Би ли се поразходила малко с Кейла? Нещо е неспокойна — очаква, предполагам, не по-малко от мен възможността да излезе и да види хора.

Със завидна грациозност Бриана се изкачи по стълбите с „лечебния“ чай.

— Непокойна ли си, Кейла? — Шанън тръгна през антрето към гостната. — Това чувство ми е добре познато. — Очарована, тя погали бебето с пръст по бузата и изпита неимоверна радост, когато малкото юмруче го стисна. — Силна си. Не си слаб противник. Също като майка си.

С умиление целуна бебето, после още веднъж, тъй като то посрещна ласката с гукане.

— Бива си я, нали?

Все още със сияещи очи младата жена вдигна поглед и видя Грей да влиза в стаята.

— Направо е красавица. Човек не си дава сметка колко са малки, докато не ги вземе на ръце.

— О, тя е пораснала. — Наведе се и се усмихна на дъщеря си. — Приличаше на възмутена фея, когато се роди. Никога няма да я забравя.

— Сега прилича на майка си. А като стана въпрос за нея — Бриана е горе и опива сестрите Фримонт.

— Браво! — Той не се изненада от новината, прие я само с леко кимване. — Дано успее, защото иначе няма да я оставят да си поеме дъх цели три дни.

— Тя и сама като че ли си го осигурява.

— Такава си е Бри. Искаш ли да пийнеш нещо, преди да тръгнем или предпочиташ да изчакаш да вземем по халба в кръчмата?

— Ще изчакам, благодаря. Ти ще идваш ли с нас? Мислех, че в момента убиваш някого.

— Тази вечер — не. А и вече имам няколко трупа. — Младият мъж се замисли дали да не си налее едно уиски, но реши да се откаже. — Бри каза, че искаш да рисуваш.

— Да, имам такова желание. Взела съм някои неща със себе си. За сега са достатъчни. — Несъзнателно имитираше движенията на Бриана, докато полюшваше бебето. — Предложи ми да използвам колата и да се опитам да си набавя останалото от Енис.

— По-добре иди в Голуей.

— Не ми се ще да взимам колата й — отвърна откровено Шанън.

— Притесняваш се от лявото движение ли?

— Има го и това... Но по-скоро ми е неудобно да ползвам колата й.

Грей се отпусна на страничната облегалка на дивана и подхвана замислено:

— Искаш ли съвет от сънародник американец?

— Кажи, да чуя.

— Хората тук са като от друг свят. Да предлагат, да дадат, да заемат, да споделят всичко — включително и себе си — им е втора природа. Когато Бри ти подава ключовете, тя не мисли „Дали застраховката й е на ред“, „Чисто ли й е шофьорското досие?“. Тя просто мисли — колата е нужна на някого. Това е всичко.

— За мен не е толкова лесно. Не дойдох тук, за да стана част от голяма, щедра фамилия.

— Защо дойде?

— Защото не знам коя съм. — Ядосана, че го е изрекла, тя му подаде бебето. — Не ми е приятно да преживявам криза на самоличността си.

— Не те виня — подхвърли той непринудено. — Аз самият съм минал по този път. — Дочу гласа на съпругата си — търпелив, успокояващ. — Защо не си дадеш малко време, мой човек? Наслаждавай се на природата наоколо, наддай няколко килограма от ястията на Бриана. От личен опит знам, че отговорите идват, когато най-малко ги очакваш.

— Професионалните или личните?

Той се надигна и приятелски я потупа по бузата.

— И двете. Ей, Бри, тръгваме ли?

— Само да си взема чантата. — Тя влезе забързана, като оправяше косите си. — О, Грей, значи ще дойдеш с нас?

— Няма да пропусна възможността да прекарам вечерта с теб.

Със свободната си ръка обгърна кръста ѝ и я повлече в бърз валс. Лицето ѝ вече сияеше.

— Мислех, че ще работиш.

— Винаги мога да работя.

Наведе се и впи устни в нейните.

Шанън се пораздвижи притеснено и се прокашля:

— Дали не е по-добре да ви изчакам в колата? Със затворени очи?

— Престани, Грейсън, смущаваш Шанън.

— Не е вярно. Тя просто ревнува. — И той намигна на жената, която вече смяташе за своя балдъза. — Хайде, мой човек, ще ти намерим някой мъж.

— Не, благодаря. Тъкмо се отървах от един.

— Така ли? — Постоянно заинтригуван от хорски съдби, Грей подаде бебето на съпругата си, за да хване Шанън през кръста. — Разкажи ни. Ние тук умираме за клюки.

— Остави я на мира — смъмри го Бриана, макар да се усмихваше, а на Шанън даде следния съвет: — Не казвай нищо, ако не желаеш да го прочетеш в някоя от следващите му книги.

— Моята история няма да предизвика интереса на читателите — отсече тя и излезе във влажната вечер. Беше валяло и пак валеше, точно както предсказаха.

— О, аз правя интересен разказ от всичко. — Грей галантно отвори вратата на колата за Бриана и се засмя. — И така — защо го изхвърли?

— Не съм го изхвърлила. — Сцената бе толкова абсурдна, че настроението на Шанън се подобри. Настани се на задната седалка и тръсна глава. — Разделихме се по взаимно съгласие.

— Да де, да. Разбрах — изхвърлила си го. — Забарабани с пръсти по волана, докато потегляше. — Вие жените все избирате префърцунени думи, когато разбивате мъжките сърца.

— Добре тогава, ще ти предложи измислена история. — Грей забеляза в огледалото за обратно виждане как Шанън се усмихна. —

Той лазеше в краката ми, молеше ме, заклеваше ме. Ако не се лъжа, дори плака. Но не ме трогна и аз стъпках кървящото му сърце. Сега той е с бръсната глава, отказа се от светските наслади и се присъедини към религиозна секта в Мозамбик.

— Не е лошо.

— Поне е по-забавно от истината, а тя е, че ни свързваше единствено любовта към тайванската кухня и един офис. Разрешавам ти да използваш и двата варианта.

— Значи без него си по-добре — обади се Бриана плахо. — А това е най-важното.

Леко изненадана колко просто се бе оказало всичко, Шанън вдигна вежди.

— Да, всъщност си права.

И също толкова лесно се оказа просто да се облекне назад и да се наслади на вечерта, много по-лесно, отколкото беше предполагала.

Кръчмата на О'Мейли. Първото впечатление на Шанън при влизането беше, че е попаднала в стар черно-бял филм. Помещението — изпълнено с цигарен дим; цветовете мрачни; дървените мебели — потъмнели от времето. Мъже с големи халби тъмна бира седяха на бара; жени, скупчени на група, се смееха; на фона на мелодия, която долиташе от дъното на помещението, се дочуваха приглушени гласове.

Зад барплота имаше телевизор. Даваха някакво спортно състезание, но звукът бе изключен. Мъж с бяла престилка, препасана през широкия му кръст, вдигна поглед и широко се усмихна, без да спира да пълни поредната чаша.

— Значи най-последва доведе малката. — Остави халбата настрана, за да се слегне пяната. — Дай да я видим отблизо, Бри.

Бриана покорно постави подвижното кошче на Кейла върху барплота.

— Тя е с шапчицата, която жена ти й оплете, Тим.

— Голяма хубавица е. — Той погъделичка бебето по гушката. — Одрала ти е кожата, Бриана.

— И аз имам нещо общо с цялата история — обади се Грей, докато хората се тълпяха около бебето.

— Така е — съгласи се Тим, — но милостивият Бог с присъщата му мъдрост го е пренебрегнал и е дал на малката ангелското лице на майка й. Ще пиеш ли една бира, Грей?

— Да, „Гинес“. Какво ще вземеш, Шанън?

Тя погледна към халбата, която Тим О'Мейли наля.

— Нещо по-малко от това.

— Значи — халба и чаша — поръча Грей. — И нещо безалкохолно за младата майка.

— Шанън, този, дето ти налива бирата, е Тим О'Мейли. — Бриана сложи ръка на рамото й. — Тим, това е гостенката ми Шанън Бодайн от Ню Йорк.

— От Ню Йорк. — Докато ръцете му се движеха бързо и вещо, с опита, натрупан с години, той се усмихна на Шанън. — Имам доста братовчеди в Ню Йорк. Познаваш ли случайно Франсис О'Мейли? Месар е.

— Не, съжалявам.

— Бодайн? — Мъжът на стола до Шанън смукна дълбоко от цигарата си и замислено издиша дима. — Познавах една Катрин Бодайн от Килкели преди няколко години. Хубавица с бяла като мляко кожа. Може да ти е роднина?

Шанън му се усмихна неуверено.

— Не знам.

— Шанън за пръв път е в Ирландия — обясни Бриана.

Всички закимаха с разбиране.

— Познавах едни Бодайнови от град Дъблин — заговори с треперещ от старост глас мъж, седнал в другия край на барплота. — Четирима братя, които все на бой налитаха. Лудите Бодайн, така ги наричахме, и всички синове, които им се народиха, избягаха и станаха членове на ИРА. Това трябва да е било някъде през... тридесет и седма.

— Тридесет и пета — поправи го жената до него и намигна на Шанън. Лицето й бе сбръчкано от старост. — Един-два пъти излязох на разходка с Пади Бодайн и Джони му сцели устната.

— Мъжът трябва да защитава онова, което му принадлежи. — Старият Джон Конрой хвана ръката на съпругата си и я стисна. — Нямахме по-хубаво момиче в Дъблин от Нел О'Брайън. А сега тя е моя.

Шанън прикри усмивката си с чашата, която Грей ѝ подаде. Двойката бе вероятно на повече от деветдесет години, а се държаха за ръцете и флиртуваха като младоженци.

— Дай ми бебето. — От стаята зад бара се появи жена, която бършеше ръцете си в престилката. — Идете си намерете маса — направи тя знак на Бриана. — Ще взема бебето при себе си, за да го погледа.

Като знаеше, че всякакви протести ще са безсмислени, запозна гостенката си със съпругата на Тим и се подчини.

— Най-добре да се настаним някъде. Тя няма да ми даде детето, докато не си тръгнем.

Шанън се извърна да я последва и съзря Мърфи.

През цялото време той бе седял близо до огъня и я бе наблюдавал, докато свиреше на малкия акордеон. Още щом я видя, мислите му отново се объркаха и затова се зарадва, че имаше малко време да се съвземе преди Грей да се насочи към масата му.

— Забавляваш ли се тази вечер, Мърфи? — попита Бриана, като сядаше.

— Предимно себе си — уточни той доволен, защото пръстите му не се объркаха както мислите. — Здравей, Шанън.

Грей ѝ посочи стол и тя се озова лакът до лакът с Мърфи. Изненада се, че това я смущава.

— Къде си се учил да свириш?

— Тук-там.

— Мърфи има вроден талант да свири на всякакви инструменти — съобщи Бриана с гордост. — Може да извади мелодия от всичко, което поставиш в ръцете му.

— Нима? — Дългите му пръсти се движеха видимо умело по многобройните клавиши на малката кутия. Вероятно знаеше мелодията доста добре, защото въобще не следеше какво правят. — Значи музикален фермер — пророни тя.

— Ти обичаш ли музика? — попита я той.

— Разбира се. Кой не я обича?

Той спря достатъчно дълго, за да отпие от бирата. Примири се с необходимостта да свикне, че гърлото му пресъхва всеки път, когато тя е наоколо.

— Има ли нещо специално, което би искала да чуеш?

Тя сви рамене уж небрежно, но вътрешно съжаляваше, че е престанал да свири.

— Не познавам много ирландската музика.

Мърфи се засмя.

— Казваш се Шанън Бодайн, а не познаваш нашата музика?

С очи, приковани в нейните, и устни, леко извити в усмивка, той подхвана нова мелодия. Изведнъж погледна над рамото ѝ и усмивката му стана още по-приятлива.

— А, ето го моя юнак.

Малкият Лиам Суини бързо прекоси помещението и се настани в скута на Мърфи. Погледна го с копнеж в очите:

— Сладка!

— Майка ти жив ще ме одере. — Но Мърфи се огледа, забеляза, че Маги е още на бара и като бръкна в джоба, извади бонбон. — Лапай бързо, преди да ни е видяла.

Очевидно и двамата имаха опит. Шанън наблюдаваше как детето се притиска до него и с език и зъбки отстранява обвивката.

— Е, значи фамилна вечер навън, така ли? — Маги се присъедини към тях и сложи ръце върху облегалката зад гърба на Бриана. — Къде е бебето?

— Дирдри я отвлече.

— Здравей, Шанън — поздрави Маги любезно, но хладно и вниманието ѝ мигом се насочи към сина ѝ. — Какво имаш в устата, Лиам?

— Нищо — отвърна той ухилен, като здраво стискаше със зъбки бонбона.

— Нищо ли? Мърфи, да знаеш, ти ще платиш първата му пломба! — Тя се извърна към бара. Шанън видя висок привлекателен мъж да се приближава към масата им с две чаши в едната ръка и халба бира в другата. — Шанън Бодайн, съпругът ми Роуган Суини.

— Приятно ми е да се запознаем. — След като остави питиетата, той се усмихна и взе ръката ѝ. Дори да изпитваше някакво любопитство, не го показваше. — Наслаждавате ли се на престоля си тук?

— Да. — Тя леко наклони глава. — Предполагам, че на вас трябва да благодаря за посещението си тук.

— Само индиректно. — Придърпа си стол и с това принуди Шанън да се приближи още към Мърфи. — Хобс спомена, че работите за Тилмантън. Винаги използвам рекламната агенция на Прайс за деловите си работи в Америка.

Тя вдигна вежди и отсече:

— Ние сме по-добри.

Роуган се усмихна.

— Може да опитам и вас при случай.

— Това не е делова среща — напомни съпругата му. — Мърфи, няма ли да изсвириш нещо по-живо?

Той бързо подхвана рил, като изтръгваше бързи, сложни тонове от инструмента. Разговорите наоколо замряха. По едно време някой изръкопляска — мъж с танцова стъпка се отпрати към бара.

— Танцуваш ли?

Устните на Мърфи бяха толкова близо до ухото на Шанън, че тя усети дъхът му да докосва кожата ѝ.

— Не мога като него. — Отпусна се назад и надигна чашата, за да я използва като бариера помежду им. — Но предполагам, че ти умееш. И то е част от същността ти, нали?

Той наклони глава; бе толкова развеселен, колкото и любопитен.

— Имаш предвид това, да си ирландец ли?

— Да. Нали за вас разправят, че танцувате, пиете, карате се, пишете меланхолична проза и поезия. И се наслаждавате на образа, който сте си създали — на страдащи с железни юмруци бунтовници.

Младият мъж се замисли върху казаното, като не спираше да тактува с крак.

— Е, може да се каже, че сме бунтовници и доста сме страдали. Но ти, изглежда, си позагубила корените си.

— Никога не съм ги имала. Баща ми бе трето или четвърто поколение американец, а семейството на майка ми не познавам.

Това я накара да смръщи вежди и макар да му бе жал, Мърфи нямаше намерение да изостави темата.

— Въпреки това смяташ, че познаваш Ирландия и ирландците?
— И други бяха започнали да танцуват и за да им достави удоволствие, той подхвана нова мелодия. — Гледала си филми за страната ни, вероятно и парада по случай деня на Сейнт Патрик по Пето авеню и смяташ, че ни познаваш.

— Е, и?

— Ами всъщност нищо не знаеш. Ако искаш да опознаеш ирландците, Шанън, слушай музиката им. Мелодията, думите, ако ги има. И докато слушаш, вероятно ще започнеш да разбираш от какво тесто сме замесени. Музиката е ключът към сърцето на всеки народ, на всяка култура, защото извира от сърцето.

Тя хвърли любопитен поглед към бързодвижещите се пръсти.

— Тогава мога да допусна, че ирландците са безгрижни и танцуват добре.

— Една мелодия не изчерпва всичко.

Макар момченцето да бе заспало в скута му, той продължи да свири, така бързо смени мелодията с тъжна и нежна, че Шанън примигна.

Нещо трепна в сърцето ѝ, когато Бриана запя. Други се присъединиха. Разказваше се за войник — храбър, но обречен — който загива за страната си.

Когато свърши, Роуган взе спящото дете. Мърфи се пресегна за бирата си. Тя бе трогната, но не осъзнаваше дали ѝ е приятно от това. Само констатира:

— Странна култура, да създаде такива прекрасни песни за една екзекуция.

— Ние не забравяме героите си — сръза я Маги и продължи разговора си с Грей.

— Има ли нещо специално, което би искала да видиш, докато си тук, Шанън? — попита я Роуган. — С удоволствие ще го уредим.

Говорът му бе по-различен. Малко по-мек и обработен. Личеше, че е посещавал частни училища.

— Ще разгледам обичайните туристически забележителности. И не е редно да се върна, без да видя поне една руина, нали?

— Грей описа една в книгата си — обади се Мърфи.

— Да — потвърди Бриана, която се стараяше да не се притеснява, че Дирдри още не ѝ връща бебето. — Превърна я в сцена на зловещо убийство. Ще отида да видя детето. Искаш ли още една халба, Мърфи?

— Не бих възразил.

— Шанън?

С известна изненада тя откри, че чашата ѝ е празна.

— Ами да.

— Сега ще донеса питиетата. — Роуган подаде Лиам на съпругата си и като погали Бриана по бузата, каза: — Иди да видиш Кейла.

— Тази знаеш ли я? — попита Мърфи и засвири отново.

Нужни ѝ бяха само няколко такта, за да разпознае песента „Панаирът в Скарбъро“ — свързваше я единствено със Саймън и Гарфънкъл и то по радиостанциите, които излъчваха по-стари парчета.

— Пееш ли, Шанън?

— Толкова, колкото всеки, когато е в банята и припява с радиото. — Впечатлена от свиренето му, тя се наведе напред и попита: — Откъде знаеш кои клавиши да натискаш?

— Първо трябва да знаеш коя песен ще свириш. Ето, опитай.

— Не, аз...

Но той вече я бе обгърнал с ръка и пъхаше пръстите ѝ под каишките.

— Първо трябва да усетиш инструмента.

Насочи пръстите ѝ към клавишите и нежно ги натисна, докато разгъваше акордеона. Разнесе се висок, чист звук, който я накара да се засмее.

— След като успя да възпроизведеш този звук, значи ще успееш да възпроизведеш и втори. — За да ѝ докаже, той събра меха на акордеона и се чу друг тон. — Нужно е само желание и практика.

Тя опита, като премести пръсти и се намръщи, чувайки какофонията.

— Изглежда е нужно и малко талант. — Засмя се, когато той отново насочи пръстите ѝ и инструментът пак оживя. — И бързи пръсти. Как виждаш кои клавиши натискаш?

Все още засмяна, тръсна коса и извърна лице към него. Чувството, което прониза сърцето ѝ, бе толкова силно, както и мелодията, която звучеше, но далеч не я зарадва толкова.

— Въпрос на усет. — Макар пръстите ѝ да стояха неподвижно, той умело ги заобикаляше и редуваше мелодия след мелодия ту пълни с копнеж, ту романтични. — Ти какво изпитваш в момента?

— Сякаш на мен свирят точно толкова умело, колкото и на тази малка кутия. — Очите ѝ се присвиха, докато го изучаваше. Начинът, по който седяха сега, приличаше повече на прегръдка. Ръцете му някак

собственически стояха върху нейните. — Някои от жестовете ти са добре премерени, Мърфи.

— Струва ми се, че не го казваш като комплимент.

— Точно така. По-скоро като наблюдение. — Остана шокирана, когато усети как пулсира вената на шията ѝ.

Очите му се спуснаха към устните ѝ и се задържаха там. Намерението му бе съвсем недвусмислено.

— Не — отвърна тя тихо и много, много решително.

— Щом така искаш. — Отново я погледна в очите. — И аз бих предпочел първия път да те целуна, когато сме само двамата.

— Най-добре е урокът да приключи. — Бързо изтегли ръце изпод неговите.

— Готов съм да ти дам следващ, стига да поискаш. — Остави акордеона настрана и взе бирата. — Ти носиш музиката у себе си, Шанън. Просто не си ѝ позволила да излезе досега.

— Имам намерение и за в бъдеще да слушам музиката от радиото. — По-раздразнена, отколкото бе склонна да признае, тя се надигна. Отправи се да търси тоалетна и да спечели време, за да възвърне самообладанието си.

Мърфи се усмихваше, когато остави празната си чаша на масата. Веждите му се стрелнаха нагоре, когато улови намръщения поглед на Маги.

— Какво правиш, Мърфи? — попита тя.

— Чакам да изпия още една бира, когато Роуган ги донесе.

— Не ме разигравай. — Не бе съвсем сигурна дали е разгневена или разтревожена, но каквото и да беше, не ѝ бе приятно. — Знам, че се заглеждаш по жените, но никога не съм те виждал да ги гледаш така.

— Нима?

— Престани да го тормозиш, Маги — обади се Грей. — Нищо не пречи на Мърфи да провери как стоят нещата. А и тя доста хваща окото.

— Затвори си устата, Грейсън. А ти, Мърфи Мълдун, няма какво да проверяваш как стоят нещата.

Той остана загледан в нея дори когато Роуган се върна с новите питиета.

— Не желаяш да опозная сестра ти ли, Маги Мей?

С искрящи очи тя се наведе напред.

— Възразявам да вървиш към ръба на скала, от която със сигурност ще паднеш. Тя не е една от нас и няма да се интересува от провинциален фермер, независимо колко е привлекателен.

Известно време Мърфи мълчеше, тъй като познаваше Маги и нейната избухливост. Извади цигара, огледа я, запали я, дръпна и едва тогава каза:

— Много мило от твоя страна да се тревожиш за мен, Маги, но и скалата, и падането са си моя работа.

— Ако си въобразяваш, че ще наблюдавам безучастно как се правиш на глупак и как разбиват сърцето ти, дълбоко грешиш.

— Това не е твоя работа, Маргарет Мери — отбеляза Роуган и с това насочи гнева на съпругата си към себе си.

— Не е моя работа ли? По дяволите, как да не е? Познавам този мекушав глупак от цяла вечност, обичам го — да ме пита човек защо. И не било моя работа? И тази американка нямаше да е тук, ако не бяхме аз и Бриана.

— Американката е твоя сестра — обади се Грей. — Което предполага вероятността да е толкова трудна и упорита по характер, колкото си и ти.

Преди да успее да се нахвърли върху него, Мърфи вдигна ръка:

— Маги, донякъде си права. Все пак аз съм твой приятел, а тя — твоя сестра. Но въпреки всичко цялата история е по-скоро моя работа.

Железните нотки зад кроткия тон укротиха гнева ѝ и засилиха тревогата ѝ.

— Мърфи, тя много скоро ще се върне там, откъдето е дошла.

— Не и ако успея да я убедя да остане.

Тя сграбчи ръцете му, сякаш физическият контакт щеше да налее малко разум в главата му.

— Та ти дори не я познаваш.

— Някои неща ги познаваш без дори да подозираш. — Той сплете пръсти с нейните силно и здраво. — Нея съм чакал, Маги, и ето че тя дойде. Така гледам аз на нещата.

Тъй като съзираше неоспорима убеденост в погледа му, тя затвори очи.

— Загубил си си ума. Не мога да те вразумя.

— Не, няма да успееш. Дори ти няма да успееш.

Тя въздъхна.

— Добре, когато паднеш и лежиш на дъното на пропастта целият изпотрошен, ще дойда да те събера. Трябва да заведем Лиам вкъщи, Суини. — Стана и взе спящото момченце на ръце. — Няма да те моля да се опиташ да му повлияеш — обърна се към Грей. — Вие мъжете, като видите по-привлекателно лице, си загубвате ума.

Извърна се и видя Шанън да разговаря със семейство Конрой. Хвърли ѝ мрачен поглед и в отговор получи същия, после излезе от кръчмата със сина си.

— Те дори не си дават сметка колко си приличат — отбеляза Грей, като наблюдаваше как Шанън гледа към затворената вече врата, преди да насочи вниманието си отново към възрастната двойка.

— Така е.

Той погледна Мърфи и попита:

— Ти наистина ли си загуби ума по привлекателното ѝ лице, Мърфи?

По-скоро по навик, а не за да забави отговора, младият мъж подхвана някаква мелодия.

— Това е само част от историята. — Устните му бяха разтегнати в усмивка, а очите му гледаха замечтано. — Това е лице, което от години чакам да видя отново.

Няма да допусне Маги да ѝ трови живота, обеща си Шанън, докато се приготвяше за сън. Тази жена бе наела детективи да я издирят, беше чела докладите им за нея, а сега, когато реши да се срещне със семейство Конканън лице в лице, се държеше с нея сякаш е някаква натрапница.

Е, ще остане толкова, колкото ѝ се иска. Поне две седмици, реши Шанън. Може и три. Никой няма да успее да я прогони със студените си погледи и хапливи забележки. Маргарет Мери Конканън щеше да разбере, че в Америка се раждат костеливи орехи.

И няма да се притеснява и от фермера. Чарът и красивото лице не са неща, срещу които тя няма оръжие. Та тя познава доста чаровни и привлекателни мъже.

Е, вярно, не бе срещала мъж като Мърфи, но няма да мисли за това.

Пъхна се в леглото и придърпа завивките до брадичката си. Дъждът бе охладил въздуха и ѝ беше приятно да слуша от леглото как вали навън, а чашата горещ чай, който Бриана настоя да ѝ приготви, димеше на нощното шкафче до главата ѝ.

Утре ще изследва околността, обеща си Шанън. Ще преглътне гордостта си и ще вземе колата. Ще си набави необходимите неща за рисуване, ще разгледа руините, магазините. Доста бе пътувала с родителите си. Затова не се притесняваше от престоая си в непозната страна и то сама.

И точно сама искаше да бъде поне един ден, така че никой да не я следи и изпитва.

Настанявайки се още по-удобно в леглото, тя се замисли за хората, с които я срещна съдбата.

Бриана, къщовницата. Наскоро станала майка, отскоро омъжена. И делова, припомни си Шанън. Добросърдечна, да, но и с някаква тревога в очите.

Грей, нейният съгражданин. Сговорчив, поне на пръв поглед. С остър ум, прозорлив, заслепен от съпругата и дъщеря си. Очевидно доволен да живее тук, вместо в голям град, както славата му позволява.

Маги. Неволно пак се намръщи. Подозрителна по природа, темпераментна, откровена до грубост. Безспорно любяща съпруга и майка, и определено с необикновен артистичен талант. И, помисли си Шанън, винаги готова да защитава и безкрайно предана.

Роуган бе културен, шлифован, добре възпитан, изтънчен и достатъчно умен да върти уважавана в цял свят организация. Вероятно притежава необичайно чувство за хумор и е безкрайно търпелив, щом успява да живее с Маги.

И Мърфи — добрият приятел и съсед. Фермерът, който притежава дарбата да свири и да флиртува. Изключително привлекателен и непретенциозен, но същевременно не така обикновен, както изглежда на пръв поглед. Като че ли не е срещала мъж, който да се чувства така удобно в кожата си.

Бе поискал да я целуне, когато са насаме двамата, припомни си тя, докато клепачите ѝ натежаваха за сън.

Може да се окаже интересно.

Мъжът удържаше нетърпеливия кон без видимо усилие. Студеният дъжд валеше непрестанно. Белият жребец се надигна на задните си крака, докато мъжът и жената продължаваха да се гледат.

— Ти ме дочака.

Тя усещаше силните удари на сърцето си.

— Това че се разхождам из своята нива, няма нищо общо с чакането.

Той се изсмия безгрижно и гръмогласно.

— Ти ме дочака. — С грациозно движение той се наведе, вдигна я и я настани на седлото пред себе си. — Целуни ме — пожела той, като прокара ръка през косите ѝ.

Ръцете ѝ го обгърнаха и тя се притисна, докато гърдите ѝ не усетиха твърдите му доспехи. Устните ѝ бяха жадни и ненаситни като неговите. Той я загърна с пелерината си.

— Господи, струва си всеки студен, кален километър, който изминах, за да усетя отново вкуса ти!

— Тогава остани, по дяволите. — Тя се притисна още по-силно и долепи устни към неговите. — Остани!

В съня си Шанън промърмори. Разкъсваше се от удоволствие и отчаяние. Защото дори насън знаеше, че той няма да остане.

ОСМА ГЛАВА

Шанън реши да прекара деня сама и се почувства добре. Утрото бе влажно, но постепенно се стопли. Докато караше из околността, пейзажът изглеждаше измит и странно осветен.

Направи множество снимки — щеше да използва най-добрите, докато скицира или рисува.

Наистина малко трудно се оправяше из ирландските пътища и лявото движение я объркваше, но нямаше да го признае.

От магазинчетата край тесните улички на Енис накупи картички и дрънкулки за приятелите вкъщи. Приятели, помисли си тя, които смятат, че прекарва отдавна полагащата ѝ се ваканция. Мисълта, че всъщност няма никой, с когото да сподели връзките си с тукашните хора или потребността си да ги изследва по-дълбоко, я потисна.

Работата ѝ винаги бе стояла на пръв план. Това, реши тя, е тъжната констатация за живота ѝ. Работата винаги заемаше огромна част от същността ѝ или онова, което смяташе, че е. Сега се бе откъснала от нея, и то съзнателно. Чувстваше се като самотен оцелял корабокрушенец, носен по вълните и изпълнен със съмнения към самия себе си.

Щом не е Шанън Бодайн по рождение и талантива млада художничка на реклами по професия, коя е всъщност?

Незаконна дъщеря на ирландец, чието лице дори не бе виждала; любил се със самотна жена, която преживяла своята одисея?

Мисълта я натъжи и разтревожи. Не желаше да признае, че е до такава степен неуверена и слаба, та фактите около нейното появяване на света да имат значение за зрялата жена, каквато беше.

А те имаха значение. Докато седеше на пустия плаж, а вятърът вееше косите ѝ, съзнаваше, че имат. Ако ѝ го бяха казали през детството, постепенно щеше да свикне с мисълта, че Колин Бодайн е бащата, който я е избрал, но не е създадена от него и тогава нямаше да се чувства толкова обидена от истината, както сега.

Не бе в състояние да промени нищо — нито фактите, нито начина, по който узна за тях. Оставаше ѝ единствено да се обърне с лице към тях.

— Днес морето е доста бурно.

Шанън се огледа, сепната от гласа на старицата зад гърба ѝ. Не я бе чула да приближава, но пък вълните се разбиваха с тътен, а и тя бе потънала в мислите си.

— Да. — Устните на Шанън се извиха в дежурната усмивка, запазена за непознати. — Мястото обаче е много красиво.

— Някои предпочитат, когато е развълнувано. — Жената придърпа пелерината с качулка по-плътно към тялото си и се загледа в морето с изненадващо ясни очи за сбръчканото си лице. — Други — когато е спокойно. И от двете има предостатъчно на света, за да направи всеки своя избор. — Изглежда изпитателно Шанън и добави: — И всеки разполага с достатъчно време да промени избора си, ако реши.

Озадачена, Шанън напъха ръце в джобовете на якето. Не бе свикнала да води философски разговори с непознати.

— Според мен всеки харесва отчасти и двете, зависи от настроението му. Как се нарича това място? Има ли име?

— Някои го наричат Скалата на Мория, по името на жената, която се удавила тук след загубата на съпруга си и тримата си сина при пожар. Не си оставила време да размисли или да си припомни, че нищо — добро или лошо — не трае вечно.

— Тъжно име за такова прекрасно място.

— Така е. И е полезно за душата човек да спре и от време на време да поглежда към онова, което неизменно остава. — Отново се обърна към Шанън и ведро ѝ се усмихна. — Колкото си по-стар, толкова по-дълго се заглеждаш.

— Доста дълго го гледах днес. — Тя също ѝ се усмихна приветливо. — Най-добре да си вървя.

— О, чака те още път, но ще стигнеш там, накъдето си тръгнала. И не забравяй къде си била!

Странна жена, помисли си Шанън, докато изкачваше стръмната пътечка към пътя. Реши, че да правиш трудноразбираем разговор от нещо толкова просто, каквото е една гледка, също е черта на ирландците. Едва при колата си помисли дали не беше редно да

предложи на старата самотна жена да я откара донякъде. Обърна се с намерението да я покани. И видя единствено пустия плаж.

Потрепери, но после сви рамене. Жената е продължила по своите си дела, вероятно това е обяснението. А за нея бе крайно време да се прибира и да върне колата на собственичката ѝ.

Завари Бриана в кухнята — сама като никога, пред чаша чай.

— А, ти се върна. — Опита се тя да се усмихне и стана да налее втора чаша чай. — Добре ли прекара?

— Да, благодаря. — Педантично окачи ключовете от колата на кукичката. — Успях дори да си набавя някои от нещата за рисуване. Утре ще правя скици. Забелязах, че отпред има нова кола.

— Следобед пристигнаха гости. От Германия.

— Твоят пансион си е направо като ООН. — Разсеяният отговор на Бриана я накара да вдигне вежди. Шанън можеше и да не познава другата жена, но различаваше тревогата. — Случило ли се е нещо?

Бриана закърши ръце, усети, че се е поддала на привичката си и ги отпусна в скута.

— Би ли седнала за малко, Шанън? Исках да прекараш тук още няколко дни, преди да се наложи да заговоря за това, но... Притиснатата съм от обстоятелствата.

— Давай. — Шанън седна. — Казвай за какво става дума.

— Искаш ли нещо към чая? Бисквити или...

— Печелиш време, Бриана.

Бриана въздъхна.

— Аз съм страхливка по рождение. Налага се да поговоря с теб за майка ми.

Шанън не трепна, но свали гарда си. Стори го инстинктивно. Промяната се усещаше в гласа ѝ:

— Давай смело. И двете сме наясно, че не съм тук, за да разглеждам забележителностите. Какво имаш да ми кажеш?

— Сърдита си и не мога да те виня. Но от думите ми ще се разсърдиш още повече. — За момент се взря в чая си. — Най-много се страхувам, когато се стигне до лоши чувства между хората. Но ето — пак отлагам. Тя ще намине. Изчерпах се причините, с които я

отстранявах досега. Не е възможно да я лъжа, Шанън, и да се преструвам, че ти си просто гостенка тук.

— Защо трябва да го правиш?

— Тя не знае нищо за тази история. — Бриана вдигна разтревожени очи. — Нищо за майка ти и за баща ми. Нищо за теб.

Усмивката на Шанън бе ледена.

— Ти наистина ли вярваш в това? Имам впечатление, че съпругите усещат, когато мъжете им кръшкат.

— Случилото се между моите родители не е било кръшкане. Да, напълно съм убедена, че тя нищо не знае. В противен случай това щеше да е най-сигурното ѝ оръжие срещу него. — Болеше я да го сподели, срамуваше се да го изрече, но нямаше избор. — Нито в един миг през живота си не видях между тях двамата любов. Само задълженията на съпругеския живот, студенина и дълбока неприязън.

Шанън определено не желаше да слуша подобна изповед и още по-малко — да се безпокои за това. Вдигна чашата си.

— Тогава защо са останали заедно?

— Доста е сложно — призна Бриана. — Църквата, децата. Дори по навик. Неприязънта на майка ми към него бе неизмерима... И ако сме честни — не напълно неоснователна. Той така и не успяваше да спечели пари. Парите и онова, което се купува с тях, беше, и е важно за нея. Започнала е да прави кариера като певица и е била амбициозна, когато са се срещнали. Не е възнамерявала да се задоволи с къща и малко земя. Но между тях се появило привличане. От него се появила Маги.

— Ясно. — Очевидно двете с Маги имаха повече общо помежду си, отколкото предполагаше, даде си сметка Шанън. — Безразборният сексуален живот явно му е бил навик.

Погледът на Бриана стана остър и изпепеляващ — нещо, което я накара да зяпне от изумление.

— Нямах право да говориш така. Особено ти, защото не го познаваш. Той бе изключително добър човек, с огромно сърце. В продължение на двадесет години се отказа от всичките си мечти, за да отгледа децата си. Майка ми постоянно обвиняваше него и Маги за живота, който ѝ се налага да води. Както ми сподели веднъж, легнала с него само от чувство за дълг и ме родила. За нея задължението към

църквата бе на първо място. Не допускам да има по-студено легло, в което някой мъж да е лягал.

— Не знаеш какво е имало помежду им преди твоето раждане — отбеляза Шанън.

— Много добре знам. Тя самата ми е казвала, че това е изкуплението на греха ѝ. Нейното пречистване. И след като ме заченала, повече не се чувствала длъжна да му бъде истинска съпруга.

Шанън поклати глава. Вероятно бе доста унижително за Бриана да споделя подобни неща, както и за нея да ги слуша. Но Бриана не изглеждаше унижена. Имаше вид на вледенена от гняв.

— Съжалявам, но не съм в състояние да разбера защо двама души биха останали заедно при подобни обстоятелства.

— Тук не е Америка. Тук е Ирландия, а аз ти говоря за времето преди повече от двадесет години. Казвам ти го, за да разбереш защо в тази къща имаше болка и мъка. За част от тях е виновен баща ми, не може да се отрече. Но у майка ми има една неудовлетвореност и нещо вътре в нея я кара да се вкопчва в нея. Ако знаеше или дори само подозираше, че той е открил щастие и любов при друга, щеше да превърне живота му в още по-голям ад. Нямахте да се спрете, нито щеше да вижда причина да не го прави.

— А сега се налага да го узнае.

— Точно така, сега се налага да го узнае — съгласи се Бриана. — Ти ще ѝ подействаш като плесница. И тя ще се опита да те нарани.

— Тя не може да ме нарани. Съжалявам, ако ти прозвучи коравосърдечно, но нейните чувства и онова, което изпитва, въобще не ме засягат.

Бриана въздъхна дълбоко.

— Наистина, сега тя е по-доволна отколкото някога. Купихме ѝ къща близо до Енис. Освен това ѝ намерихме чудесна жена, която живее с нея. Лоти е пенсионирана медицинска сестра. Много е удобно, защото майка си въобразява, че е болна от какви ли не болести. Радва се и на внучетата си, макар да не желае да го показва.

— И ти се опасяваш, че сега духовете отново ще се разбунтуват?

— Не се опасявам, знам какво ще стане. Ако можех да ти спестя гнева и смущението, Шанън, щях да го сторя.

— Сама ще се погрижа за себе си.

Лицето на Бриана се отпусна и тя се усмихна.

— Тогава ще те помоля за една услуга: не позволявай на нищо, което тя ти каже, да те отблъсне от нас. От толкова малко време сме заедно, а аз искам да е за дълго.

— Възнамерявах да остана две-три седмици — отвърна ѝ с равен тон. — Не виждам причина да променя решението си.

— Благодаря ти. А сега... — замлъкна и се отчая, когато чу входната врата да се отваря и от антрето долетяха възбудени женски гласове. — О, те вече пристигнаха!

— И ти би искала да поговориш насаме с нея, предполагам?

— Да, ако нямаш нищо против.

— И без това предпочитам да не съм наоколо за първото действие. — Преструвайки се на по-спокойна, отколкото беше, Шанън стана. — Ще изляза навън.

Помисли си, че е глупаво да изпитва чувството, сякаш напуска потъващ кораб. Това бе майката на Бриана, напомни си тя, докато тръгваше по градинската пътечка и следователно проблемът си бе на Бриана.

Най-вероятно щеше да се разрази бурна сцена, представи си тя, пълна с ирландска разпаленост, темперамент и отчаяние. Определено не желаше да участва по никакъв начин в това. Слава богу, израсна в Америка, отгледана от двама спокойни родители, които не се оставяха емоциите да водят.

Пое дълбоко дъх. В този момент видя Мърфи да пресича най-близката нива и да се насочва към пансиона.

Походката му бе самоуверена и впечатляваща. Призна, че е удоволствие да го наблюдава. Мъж с главна буква, мина ѝ през ума. Никой лъскав служител не можеше да докара такава походка на преуспял човек, докато върви по Медисън авеню с костюм за хиляда долара на гърба си, както Мърфи Мълдун крачеше по земята си с износените обувки и праните безброй път джинси.

— Много е приятно да вървиш към жена, която ти се усмихва.

— Мислех си, че прилича на кадър от документален филм: ирландски фермер върви по земята си.

Това го смути.

— Земите ми свършват при онази ограда.

— Няма значение. — Развеселена от реакцията му, тя хвърли поглед към букета полски цветя в ръката му. — Не е ли необичайно да

носиш цветя в пансиона, след като Бриана има толкова много в градината си?

— Но те са от моята земя. А тъй като си мислех за теб, набрах ги по пътя.

— Чудесни са. Благодаря. — Зарови лице в букета. — Твоята къща ли виждам от прозореца си? Голямата, каменна, с много комини.

— Да.

— Големичка е за един мъж. А и всички останали постройките наоколо.

— Една ферма трябва да има една-две плевни, обор и какво ли не. Ако наминеш някой ден, ще те разведа.

— Може и да намина.

Хвърли поглед назад към пансиона, когато се чу първият вик. Шанън се съмняваше, че ще е последният.

— А, значи Маив е дошла — промърмори Мърфи. — Госпожа Конканън — поясни той.

— Тук е. — Внезапно ѝ хрумна нещо и тя се взря внимателно в лицето му. — А и ти си тук? Това случайно ли е?

— Не бих казал. Маги ми позвъни да ми съобщи, че ще стане горещо.

Презрението я обзе така бързо, както и неочакваното желание да защити Бриана.

— Редно е и тя да е тук, а не да оставя Бри да се справя с цялата каша.

— Но тя е тук. Чуваш нейните викове. — Спокойно взе ръката на Шанън и я поведе по-далеч от къщата. — Маги и майка ѝ се нахвърлят една на друга като териери. Маги го прави, за да не даде възможност на Маив да нанесе удар на Бриана.

— Но защо тази жена воюва с дъщерите си? — любопитства тя. — Те нямат нищо общо с тази история.

Известно време той остана мълчалив, загледан в разцъфналите цветя наоколо. Накрая тихо попита:

— Твоите родители обичаха ли те, Шанън?

— Разбира се.

— И никога не си се съмнявала в това, нали?

Нетърпелива, защото къщата бе станала злоещо тиха, поклати глава.

— Не, ние се обичахме.

— И в моето семейство бе така. — Сякаш нямаха за къде да бързат, той я притегли да седне на тревата и се облегна на лакти. — Не си даваш сметка, че си имала късмет. Всяко пошляпване или целувка, с които майка ми ме е дарявала, са били от любов.

Несъзнателно хвана ръката ѝ и се заигра с пръстите ѝ.

— Не съм се замислял много тогава, но виждах, че при Маги и Бри не е същото. Само Том се отнасяше с любов към тях. — Очите на Мърфи светнаха от изплувалите спомени. — Неговите момиченца бяха най-голямата му радост. Маив не се раздаваше като него. И си мисля, че колкото повече ги обичаше той, толкова по-упорито отказваше да ги дари с любов тя. Сякаш искаше всички да накаже, в това число и себе си.

— Изглежда е ужасна жена.

— По-скоро нещастна. — Вдигна ръката ѝ и я целуна. — Ти също си преживяла мъка, Шанън, но си достатъчно силна и умна да не се оставиш тя да те победи.

— Не съм сигурна дали е така.

— Знам, че е така. — Надигна се и ѝ подаде ръка. — Ще дойда с теб. Тишината продължи дълго, значи е време.

Тя го остави да ѝ помогне.

— Тази история не ме засяга, Мърфи. А и вероятно ще е най-добре за всички, ако не се забърквам.

Очите му, тъмни и сериозни, останаха приковани в нейните.

— Застани до сестрите си, Шанън. Не ме разочаровай, както и себе си.

— По дяволите! — изруга тя. Немигащите му очи я караха да се чувства слаба и засрамена. — По дяволите, добре! Ще вляза, но няма нужда да идваш с мен.

— Аз и без това съм с теб.

Като задържа ръката ѝ в своята, той я отведе към къщата.

Глупаво бе да се съпротивлява така, уверяваше се Шанън. Как е възможно тази жена да направи или да каже нещо, с което да я уязви. Но беше много напрегната, когато прекрачи вратата на кухнята. Мърфи я следваше.

Първата ѝ мисъл бе, че жената, седнала до масата, не прилича да е жертва на никого. Очите ѝ пламтяха, а по лицето ѝ бяха изписани

неумолимите черти на съдия, произнесъл вече присъдата. Ръцете ѝ без накити бяха стиснати сякаш за молитва, ако кокалчетата ѝ не бяха толкова побелели.

Другата жена, седнала до нея, бе по-закръглена, с по-меко изражение на лицето, макар в очите ѝ да се четеше тревога. Шанън видя, че сестрите Конканън стоят рамо до рамо със съпрузите си и всички заедно образуваха непробиваема плътна стена.

Маив ѝ хвърли изпълнен с ярост поглед и процеди:

— Вие я допускате тук, в тази къща, когато аз съм на гости?

— Къщата е моя! — отвърна Бриана със странно спокоен леден тон. — И Шанън е добре дошла тук. Същото важи и за теб, майко.

— И за мен. Вие ме изправяте лице в лице с нея? С доказателството за неверността на баща ви? Така ли засвидетелствате уважението и предаността, дължими на жената, която ви е родила?

— А след това ни е ненавиждала за всяка глътка въздух! — обади се Маги.

— От теб друго не очаквам. — Гневът на Маив се насочи към по-голямата ѝ дъщеря. — И ти си като нея родена в грях.

— Спести ни, ако обичаш, библейските си проповеди — срыза я тя. — Ти не го обичаше, затова не изпитваш никакво състрадание.

— Обрекох му се пред Бога и спазих обета си.

— Думите — да, но не ги изпълни със съдържание — обади се Бриана. — Стореното е сторено, майко.

— Маив. — Лоти протегна ръка. — Не бива да виниш момичето.

— Не ми говорете за вина! Що за жена е тази, която отмъква съпруга на друга в леглото си?

Шанън пристъпи напред и несъзнателно се приближи до плътната стена.

— Предполагам, такава, която е обичала.

— И любовта оправдава извършването на грях? Да се петни църквата? — На Маив ѝ се искаше да се изправи на крака, но коленете ѝ трепереха, а нещо в сърцето я пареше. — Какво друго да очаквам от теб? Американка, отгледана от прелюбодейка.

— Не позволявам да говорите така за майка ми — заяви Шанън с тих, нетърпящ възражение глас. — Никога. У нея имаше повече кураж, състрадание и доброта, отколкото вие може да си представите във

вашия дребен, ограничен свят. Проклинайте ме колкото искате, но за майка ми — нито дума!

— Дошла си чак от Америка, за да ми заповядваш в собствения ми дом?

— Дойдох, защото ме поканиха. — Гневът я заслепяваше и тя дори не усети ръката на Мърфи върху ръката си. — И защото бе едно от последните желаниа на майка ми, преди да почине. Дори това да ви притеснява, с нищо не мога да ви помогна.

Маив бавно се надигна. Момичето приличаше на него, мина ѝ през ума. Какъв ли грях изкупваше, че когато поглеждаше лицето на Шанън, виждаше очите на Том Конканън?

— Семето на греха е хвърлено в теб, момиче. Това ти е единственото завещание от Том Конканън. — Тя рязко се извърна към Мърфи. — Ами ти, Мърфи Мълдун? Като я подкрепяш, позориш семейството си. Държиш се като някакъв безхарактерен мъж и си въобразяваш, че тя свободно ще се раздава наляво и надясно, защото е родена в грях.

Той стисна ръката на Шанън, преди тя да успее да се хвърли напред и да нападне Маив.

— Внимавайте, госпожо Конканън. — Тонът му бе спокоен, но младата жена долавяше скрития гняв. — Говорите неща, заради които ще се разкайвате. С тези думи по адрес на семейството ми и на Шанън срамът остава за вас.

Очите ѝ се присвиха, така че никой не съзря сълзите ѝ.

— Значи всички заставате срещу мен? Без изключение?

— Всички сме единомислени по въпроса, Маив — обади се Роуган и ловко парира съпругата си. — Когато се поуспокоиш, пак ще поговорим.

— Няма за какво да говорим. — Грабна чантата си от масата. — Вие направихте своя избор.

— И ти имаш избор — изрече Грей внимателно. — Или останеш вкопчена в миналото, или приеми настоящето. Никой от тук присъстващите не желае да те нарани.

— Очаквам да получа онова, което е длъжен всеки да ми окаже, а то ми се отказва дори от собствената ми плът и кръв. Няма да стъпя в тази къща, докато тя е тук!

Извърна се и вдървено се отдалечи.

— Съжалявам — и Лоти взе чантата си. — Нужно ѝ е време да размисли.

Усмихна се извинително на Шанън и забърза след Маив.

След дълго мълчание Грей дълбоко въздъхна.

— Голяма забава, няма що. — Независимо от привидно небрежния си тон, ръката му неволно бе потърсила тази на съпругата му.

— Бих пийнала нещо — обади се Шанън. Погледна към Бриана и бързо заяви: — Да не си посмяла да ми се извиняваш!

— Няма да го направи. — Едва въздържайки се тя да не се извини, Маги побутна сестра си към масата. — Сядайте всички. Ще пием уиски. Мърфи, сложи чайника да заври.

С ръка все още върху рамото на Шанън той отвърна:

— Останах с впечатлението, че ще пием уиски.

— Вие — да. А аз ще пия чай. — Реши, че моментът е подходящ. Идеален за такава новина. Погледна право към Роуган с дяволито пламъче в очите. — Не е разумно да се пие алкохол, когато си бременна.

Той примигна, след което на устните му се появи широка усмивка:

— Ти си бременна?

— Така ме увери лекарят тази сутрин. — Сложи ръце на кръста и отметна глава. — Е, какво? Така ли ще седиш зяпнал като глупак?

— Не. — Грабна я и като се смееше, я завъртя. — За бога, Маргарет Мери, обичам те! Извади уискито, Грей. Имаме какво да празнуваме.

— Точно това правя — увери го той, но спря за миг, за да целуне Маги.

— Заради теб го направи — промърмори Мърфи в ухото на Шанън, която смаяно наблюдаваше внезапната промяна на настроението.

— Кое?

— Каза му го тук, пред всички. — Внимателно наля чая, докато говореше. — Направи го заради сестрите си, за да се отпусне обръчът, стегнал сърцата им.

— Стори го заради Бриана — започна тя, но замълча, като забеляза погледа му.

— Не се дърпай, когато ти даряват нещо, мила. Новината ѝ те накара да се усмихнеш, точно каквато бе целта на Маги.

Шанън пъкна ръце в джобовете.

— Караш ме да се чувствам неловко.

Той нежно докосна брадичката ѝ.

— Може би успявам да те накарам да надникнеш по-дълбоко в душата си.

Тя се извърна от него и се приближи към Маги.

— Честито! — Взе чашата, която Грей ѝ предложи и продължи притеснено: — Не знам никакви ирландски наздравици.

— Опитай „Slainte o Dhia duit“ — предложи Маги.

Шанън отвори уста, но не успя да я повтори и се засмя.

— При мен не се получава.

— Slainte е достатъчно — обади се Мърфи, като постави чайника на масата. — Тя просто иска да те изтормози.

— Тогава slainte! — Вдигна чашата си, но изведнъж се сети нещо, чуто в детството си: — И да имаш дузина деца, Маги, все като теб!

— Това се казва хем наздравица, хем проклятие — засмя се високо Грей. — Браво, мой човек.

— Да — усмихна се Маги, — тя добре се справи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Часовете, които Мърфи прекарваше с конете си, му доставяха истинско удоволствие. Откакто се помнеше обработваше земята и винаги щеше да го прави. За него тя бе извор на радост и тревоги, на разочарование и гордост. Доставяше му удоволствие да усеща пръстта в ръцете си, под краката.

Животът му бе кръговрат: ореше земята, сееше, жънеше. Засяваше умно — комбинираше наученото от дядо си и баща си с нови знания, които усвояваше от книгите. Независимо дали поемаше с трактора към картофената нива, или отиваше на зазоряване в обора да издои кравите, съзнаваше, че трудът му е ценен.

Конете бяха за удоволствие.

Мърфи потупа джоба си. Жребчето тръсна глава и тръгна към него.

— А така, момчето ми. — Той се засмя, когато и другите коне го последваха. — Поддавате се на подкуп, така ли?

Извади парчета ябълка и остави животните да ги изядат от ръката му.

Погледна към небето и прецени, че преваля пладне. Дали да не изпие чаша чай? Погледна на запад, където оградата разделяше пасбището от нивата с жито.

И я видя.

Сърцето му трепна. Зачуди се дали винаги ще става така, щом я види. За мъж, надхвърлил тридесетте и преживявал единствено мимолетен интерес към жените, беше зашеметяващо изживяване след първия поглед към Шанън да не изпитва никакво съмнение, че тя му е отредена от съдбата.

Копнееше да я докосне, да я вкуси, да я люби. Надяваше се с време и търпение да успее. Защото тя не беше безразлична към него. Бе уловил как се учестява пулсът ѝ, как в погледа ѝ се появява желание.

Но заедно с копнежа имаше и любов. Странно, помисли си той, сякаш само нея бе чакал. Затова нямаше да е достатъчно просто да я докосва, вкусва и люби. Това щеше да е само началото.

— Но все пак трябва да започнеш, за да продължиш, нали? — обърна се той към жребчето, погали го за последен път и тръгна през пасбището.

Шанън го видя. Появата му сред конете дори я разсея от заниманието ѝ: приличаше на игра между мъжа и жребчето.

Тя също улови точния миг, в който той я видя. Разстоянието не ѝ попречи да усети силата на погледа му. „Какво иска от мен? — питаше се тя, докато рисуваше. — И какво искам аз от него?“

— Здравей, Мърфи — поздрави го, когато той стигна до оградата помежду им. — Бриана каза, че няма да възразиш да поработя малко тук.

— Занимавай се колкото време ти е необходимо. Каменния кръг ли рисуваш?

— Да. Можеш да погледнеш, ако искаш.

Смени четката, а той прескочи оградата.

Улавя тайнствеността му, помисли си Мърфи, като погледна платното на статива. Имаше скица на целия кръг; беше направена така точно и вещо, че той се възхити. Макар по-голямата част да бе още бяла, тук-там тя бе започнала да нанася боя.

— Страхотно е, Шанън.

Стана ѝ приятно, но все пак поклати глава:

— Още доста работа има, преди да се оформи, а тогава ще видим дали е страхотна. А и май свърши подходящата светлина за днес. — Дълбоко в душата си обаче чувстваше, че може да нарисува Каменния кръг при всякаква светлина и от всеки ъгъл. — Стори ми се, че преди малко те видях на трактора.

— Вероятно. — Харесваше му нейното ухание на парфюм и на боя. — Отдавна ли си тук?

— Очевидно не достатъчно отдавна. — Свъси вежди и потопи четката в боя. — По-добре щеше да бъде, ако бях започнала на зазоряване, та да хвана играта на светлините.

— Утре пак ще има зора. — Той се настани на оградата. — На тениската ти пише „КМ“. Какво означава?

Тя остави четката, отстъпи назад, за да изучи по-добре платното и несъзнателно избърса боята от пръстите си върху тениската.

— Колеж „Мелън“. Там учих.

— Учила си рисуване там?

— Тъхъ. — Камъните още не са оживели, помисли си тя, а искаше да са като живи. — Съсредоточих се предимно върху комерсиалното рисуване.

— Като например да рисуваш реклами ли?

— Горедолу.

Той се зачуди дали да не вземе скицника ѝ и да го прелисти.

— Защо ще ти се иска да рисуваш обувки или бутилки, когато можеш да правиш това?

Тя взе парцала и го намокри с терпентин.

— Обичам да си изкарвам хляба и го правя добре. — По неизвестна причина ѝ се стори жизненоважно да премахне някакво сивкаво петно боя от ръката си. — Наскоро получих голяма поръчка. Като я изпълня, вероятно ще ме повишат.

— Браво на теб. — Мърфи прелистваше скицника и се усмихна, щом попадна на рисунка, на която Бриана работи в градината. — За какво е поръчката?

— Бутилирана вода — промърмори тя тихичко, защото ѝ се стори доста глупаво да го изрече тук, сред нивите и ароматния въздух.

— Вода ли? — Реагира точно както бе очаквала: усмихна се снизходително. — Онази с мехурчетата? Защо смяташ, че хората искат да пият вода, която е с мехурчета или се продава в бутилки?

— Защото е чиста. Не всеки има кладенец или извор в задната си градина. При това замърсяване на околната среда, разрастването на градовете и какво ли още не, чистата вода се превръща в сериозен проблем.

Той продължаваше да се усмихва.

— Не те попитах, за да те разсърдя. Просто се чудех. — Обърна скицника към нея. — Тази ми харесва.

Тя остави парцала и сви рамене. Бе нарисувала него в кръчмата, с акордеона в ръце и наполовина изпитата чаша бира на масата.

— Би трябвало да ти хареса. Издокарала съм те по-хубав, отколкото си.

— Много мило от твоя страна. — Остави скицника настрана. — След малко ще дойде един човек да му покажа жребчето, затова не мога да те поканя на чай. Но в замяна на това те каня на вечеря.

— На вечеря?

Когато той се изправи, тя несъзнателно се дръпна назад.

— Можеш да дойдеш по-рано; към шест и половина например, за да те разведа из къщата. — В очите му се появиха нови, опасни пламъчета. — Защо отстъпваш назад?

— Нищо подобно! — Или поне вече не, защото той я хвана за раменете. — А ако Бриана има някакви планове за довечера?

— Бри е гъвкава жена. — Леко я придърпа към себе си. — Прекарай вечерта с мен. Нали не се страхуваш, че двамата ще бъдем сами?

— Разбира се, че не. — Би било направо нелепо. — Но не съм сигурна дали можеш да готвиш.

— Ела и ще разбереш.

Вечеря, повтори си тя. Става въпрос само за вечеря. А и беше любопитна да види как живее той.

— Добре. Ще намина.

— Чудесно. — Едната му ръка остана на рамото ѝ, а с другата я прегърна и я притегли още по-близо. Нервите ѝ се бяха изострили, когато се сети да постави предпазно ръка на гърдите му.

— Мърфи...

— Искам само да те целуна — прошепна той.

Очите му останаха отворени, живи, внимателни, докато устните му се приближаваха към нейните. Бяха последното, което видя, преди да я заслепят чувствата.

Отначало той едва докосна устните ѝ. Държеше я сякаш всеки момент ще започнат да танцуват. Идеше ѝ да се залюлее — толкова нежен и сладък бе първият досег на устните им.

Той се откъсна от нея, с което изтръгна дълбоката ѝ въздишка, а устните му поеха на разузнавателно пътешествие по лицето ѝ: по бузите, слепоочията, клепачите. Коленете ѝ се подкосиха. Започна леко да трепери и бе останала напълно без дъх, когато устните му за втори път се върнаха върху нейните.

Сега я целуна по-дълбоко и по-бавно. Тя разтвори леко уста. Ръката ѝ се плъзна към рамото му, усещаше дъха на коне, трева и нещо

като светкавица в небето.

Той се върна, мина ѝ през ума, преди в съзнанието ѝ да нахлуят рояк образи.

Тя бе всичко, което той искаше. Да я държи така, да усеща как потреперва от копнеж като него, бе възхитително. Устата ѝ сякаш бе създадена да се слива с неговата, а вкусовете, които откри там, бяха тайнствени и зрели.

Нежно се отдръпна, но с неизреченото обещание, че ще има още.

Ръцете му трепереха. За да ги успокои, погали лицето и косите ѝ. Страните ѝ бяха пламнали и в неговите очи тя стана още по-красива. Нима бе забравил, че е стройна като върба, а от погледа ѝ струят красота и откритост?

Ръката му остана заровена в косите ѝ, а веждите му се свъсиха, докато образ след образ изплуваше в съзнанието му.

— Тогава косите ти бяха по-дълги, а страните ти — мокри от дъжда.

Главата ѝ буквално се въртеше.

— Какво?

— Говоря ти за един друг път, когато сме се срещнали тук. — Усмихна ѝ се. — Отдавна искам да те целуна.

— Ние не се познаваме толкова отдавна.

— Напротив. Да го направя ли пак и да те подсетя?

— По-добре не сега.

Тя отпусна ръце. В едно бе напълно уверена: той няма да я насилва или да я кара да се чувства неловко.

— Трябва да свърша с ангажимента си — извинително рече той и я погали отново по бузата, за да се наслади на допира. — Чакам те довечера. — Долови израза на лицето ѝ, преди да прескочи оградата. — Нали не си такава страхливка, че да измислиш извинение да не дойдеш само защото ти е приятно да ме целуваш?

Нямаше смисъл да се ядосва, че е доловил изражението ѝ, когато реши да постъпи точно така. Вместо това се обърна и започна да прибира нещата си.

— Не съм такава страхливка. А и друг път ми се е случвало да целувам мъже и това да ми хареса.

— Не се и съмнявам, Шанън Бодайн, но никога не си попадала на мъж като мен.

Той си тръгна, подсвирквайки си. Изчака го да се отдалечи достатъчно, преди да даде воля на смеха си.

Нямаше защо да се притеснява, че отива на среща с мъж; та тя бе на двадесет и осем години и не без опит за срещи и раздели.

Бриана се суетеше край нея като нервна майка в деня на абитуриентския бал на дъщеря си. Шанън неволно се усмихна — Бриана предложи да изглади роклята ѝ или да ѝ заеме от своите, два пъти се качва до таванското помещение с предложения за аксесоари и обувки.

Реши, че вероятно малко я е разочаровала, когато се появи долу с всекидневен панталон и семпла копринена блуза.

Това обаче не попречи на Бриана да я увери, че изглежда чудесно, да ѝ пожелае да прекара добре и да не се притеснява кога ще се прибере. Ако Грей не се бе появил да отмъкне съпругата си от антрето, Шанън дълго нямаше да се откопчи.

Вероятно точно защото Бри го направи по такъв сестрински начин, тя не се почувства притеснена.

Благодарна бе, че настояха да вземе колата. Пътят до дома на Мърфи не беше дълъг, но след залез-слънце щеше да стане тъмно, а и имаше изгледи да завали.

Само минути след като напусна алеята към къщата на Бриана, навлезе в друга, по-дълга, виеща се между храсти разцъфнали обички.

Беше виждала фермерската къща от прозореца си, но отблизо тя изглеждаше по-голяма и без съмнение — по-впечатляваща. Триетажната сграда от камъни и дърво, стари като земята, върху която бе построена, се издигаше зад живия плет. Зърна градинка с разнообразни цветя и веранда отстрани. Два от комините димяха и пушекът се издигаше лениво към синьото небе. Изпръскана с кал камионетка бе паркирана на алеята. Не претендираше да разбира от коли, но очевидно машината бе виждала и по-добри дни.

Но кепенците на прозорците на предната веранда бяха прясно боядисани в меки сини тонове, които добре се съчетаваха със сивия камък. На верандата имаше два люлеещи се стола, които сякаш те подканваха да седнеш. Покана струеше и от отворената входна врата.

Въпреки това тя се спря и се извика:

— Мърфи?

— Влизай и добре дошла. — Гласът му долетя от горния край на стълбището, което се издигаше наред широко преддверие. — Слизам след минутка. Само да се доизмия.

Тя влезе и затвори вратата след себе си. За да задоволи любопитството си, направи още няколко крачки из широкото антре и се озова до първата стая, където отново подканващо вратата стоеше отворена.

Както предполагаше, това беше всекидневната. Всяко кътче бе така чисто, както в къщата на Бриана, макар да се чувстваше липсата на женска ръка.

Стари, солидни мебели бяха разположени върху дъсчения под, който лъщеше. Огън от торф гореше в каменна камина и изпълваше стаята с дъвен и привлекателен аромат. Върху полицата над камината имаше причудливо извити свещници. Убедена, че са дело на Маги, тя се приближи да ги разгледа по-отблизо.

Приличаха на лееца се топяща се маса, а същевременно бяха студени под пръстите ѝ. В сърцевината им се забелязваше по капчица рубин, готов сякаш да пламне.

— Имаш чувството, че с пръсти ще достигнеш до сърцевината — отбеляза Мърфи, застанал на прага на вратата.

Шанън кимна и отново проследи извивките с пръст, преди да се обърне към него.

— Много е талантива. Но предпочитам да не ѝ споменаваш, че съм го казала.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре, докато го изучаваше. Не изглеждаше чак толкова различен от мъжа, който вървеше по нивите си или свиреше на акордеон в кръчмата. Беше без такето и гъстите му къдриви коси бяха леко влажни. Бе облякъл бледосива жилетка и малко по-тъмен панталон.

— Добре се миеш!

Той се усмихна самодоволно.

— Ти гледаш на хората и предметите като художник. Извинявай, че се забавих.

— Не се безпокой. Приятно ми е да видя къде живееш. И така — ще ме разведеш ли из къщата?

— Да, разбира се. Да започнем отвън, преди да завали.

Но тя го накара да спре поне десетина пъти, докато преминаваха от предната към задната част на къщата. Обясни ѝ за наклонените покривни греди ѝ за малката стая, където майка му и до ден-днешен обичаше да шие, когато му е на гости.

Кухнята бе огромна като хамбар и също така безупречно чиста, както всичко видяно дотук.

— Каквото и да има във фурната, ухае божествено.

— Сложил съм пиле, но му е нужно още време. Ето, обуй тези.

Той ѝ подаде галоши от съседното помещение и Шанън се намръщи.

— Да не би да се налага да газим...

— Най-вероятно. — Наведе се, за да ѝ помогне да сложи галоша върху обувката си. — Когато гледаш животни, натрупваш и изпражнения. С галошите ще ти е по-удобно.

— Мислех, че кравите остават навън, на полето.

Очарован от невежеството ѝ, той се усмихна.

— Кой ходи да дои кравите из нивите, мила? За тази вечер го сторих. — Поведете я навън. — Тази вечер се забавих, защото една крава се разболя.

— О, сериозно ли е?

— Струва ми се, че не. Наложил се да ѝ дам лекарство.

— Направил си го сам? Няма ли ветеринар наоколо?

— Не го викаме за такива дреболии.

Тя се огледа и пак се усмихна. Пред очите ѝ изникна нова картина: каменни сгради прилежно се издигаха пред заграждения за коне; скупчени овце; някаква машина със зловещи зъби, прибрана под навес. Блеенето, мученето и цвиленето показваха, че животните не са готови да заспят.

Малко по-встрани седеше Кон и весело размахваше опашка.

— Обзалагам се, че Бри го е пратила, за да е сигурна, че ще се държа добре с теб.

— Не съм съвсем сигурна. То сякаш е толкова твое куче, колкото и нейно. — Загледа се как Мърфи отива при Кон, за да го погали по главата. — Все съм си представяла, че фермерите имат едно-две собствени кучета.

— Имах, но умря преди седем години. Мисля да си взема ново, ала все не стигам до това.

— Затова пък имаш всякакви други животни. Не знаех, че отглеждаш и овце.

— Само няколко. Баща ми предпочиташе овцете. — Остави Кон и взе ръката ѝ. — Аз отглеждам кравите.

— Според Бриана конете са твоите любимци.

— Конете са за удоволствие. Само за една-две години възвръщат вложените в тях пари. Днес продадох жребчето. Забавата около наддаването почти ме утеши, че се наложи да се разделя с него.

Тя го погледна, докато той отваряше вратата на обора.

— Не е ли рисковано фермерите да се привързват толкова към добитъка си.

— Конят не е животно, което да заколиш за неделния обяд.

Представи си картината и леко ѝ се повдигна, затова смени темата.

— Тук ли ги доиш?

— Да. — Поведе я през чистия обор с лъскави машини и лек дъх на крави и мляко. — Не е така романтично, както да ги доиш ръчно — правех го като момче — но е по-бързо, по-чисто и по-ефективно.

— И все пак — всеки ден — промърмори Шанън.

— Два пъти на ден.

— Доста работа за един човек.

— Момъкът от съседната ферма идва и ми помага. Уговорили сме се.

След като ѝ показва обора, хамбара, плевнята и останалите постройки, тя си помисли, че само още един чифт ръце едва ли са достатъчни за толкова много работа.

С лекота забрави за потта и усилията, които вероятно придружават всеки изпълнен с труд час, когато я въведе в конюшната.

— О, отблизо са още по-красиви!

Пресегна и погали кафявата кобила.

— Това е моята Джени. Имам я от две години и никога няма да я продам.

Само като чу гласа му, кобилата се извърна към Мърфи. Ако Шанън вярваше, че подобни неща са възможни, щеше да се закълне, че животното флиртува с господаря си.

А и защо не, помисли си тя. Коя женска би устояла на тези едри, силни и вещи ръце, когато я гаят? Или на ласкавия глас, който

нашепваше глупави галъовни имена?

— Яздиш ли, Шанън?

— Не. И честно казано, никога не съм била толкова близо до кон.

— Но не се страхуваш от тях, затова ще ти е по-лесно да се научиш, ако решиш.

Продължи да я развежда и я остави на воля да се порадва на жребчетата.

— Вероятно е прекрасно да израснеш по такъв начин — отбеляза тя, докато се връщаха към къщата. — Всичките тези постройки, животни. — Той се наведе, за да ѝ помогне да свали галошите. — А и работата, разбира се. Много трябва да ти допада, щом си останал тук.

— Аз принадлежа на тази земя. Влизай и сядай. Имам вино, което ще ти хареса.

Тя се изми на мивката в кухнята заедно с него.

— Никой друг от твоето семейство ли не пожела да остане да работи във фермата?

— Аз съм най-големият син и когато баща ми почина, тя легна на моите плещи. По-възрастните ми сестри се омъжиха и заминаха по други краища да създават семейства. — Измъкна бутилка от хладилника и тирбушон от чекмеджето. — После майка ми се омъжи повторно. По-малката ми сестра Кейт също е омъжена. Имам и по-малък брат, но той искаше да продължи да учи и да разбере всичко за електричеството.

Очите ѝ се бяха разширили от учудване, докато го слушаше.

— Колко деца сте?

— Пет. Били сме шест, но майка ми загубила едно момченце, докато още го кърмила. Баща ми почина, когато бях на дванадесет, а тя се омъжи повторно едва след като станах на двадесет, така че останахме само пет.

— Само? — засмя се тя и се накани да отпие от виното, но той спря ръката ѝ.

— Да чуеш топли думи в студена вечер, да имаш пълна луна в тъмната нощ и във всичко да ти върви — произнесе напевно той.

— Slainte — отвърна тя и остана загледана усмихната в него, докато отпиваше. — Харесвам фермата ти, Мърфи.

— Радвам се, Шанън.

Изненада я, защото се наведе напред и я целуна по челото.

Навън заваля. Той отиде до печката и отвори вратата на фурната. Помещението се изпълни с божествени аромати.

Извади тавата и я постави върху печката.

— Понякога казват, че ирландската кухня не е кой знае колко хубава, но когато Бри започна да експериментира и да ме храни с нейните гозби, си помислих, че на скъпата ми майка нещо не ѝ достига в кухнята. — Той я погледна през рамо. — Нещо, което ще отричам до гроб, ако го споделиш с нея.

— От мен няма да го чуе. — Тя се надигна прекалено заинтригувана, за да не погледне по-отблизо. Пилето бе със златиста коричка, поръсено с различни зелени подправки и заобиколено от картофи и моркови.

— Изглежда чудесно.

— На Бри го дължа. Още преди години ми направи градинка с разни подправки зад къщата и не ме остави на мира, докато не започнах да се грижа за растенията там.

Шанън се облегна на плота до мивката и попита:

— Не ти ли докривя малко, когато се появи Грей и запълни времето ѝ?

Той изглеждаше удивен, но само след миг, докато прехвърляше пилето от тавата върху подноса, се засмя:

— Тя никога не е била предопределена за мен, нито аз — за нея; прекалено отдавна сме като едно семейство. Том ми бе като баща след смъртта на татко. А Бри и Маги винаги са ми били като сестри. — Отрязва парче бяло месо. — Но чувството, което изпитвам към теб, Шанън, никак не е братско. Достатъчно отдавна те чакам.

Обезпокоена, тя се отмести, ала той умело я хвана в капан към плота. Поднесе ѝ хапката.

Палецът му бавно, прелъстително погали долната ѝ устна, когато тя прие предложеното.

— Много е вкусно. Наистина. — Но ѝ бе трудно да диша и чувството на тревога не я напусна, когато той прокара ръка по косите ѝ. Изправи се и го погледна в очите. — Какво правиш, Мърфи?

— Нима не е очевидно, Шанън? — Леко докосна устните ѝ със своите. — Ухажвам те.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ухажване! Шанън го загледа удивено. Та това бе старомодна, глупава дума, която няма нищо общо с нея или с начина ѝ на живот. А същевременно с каква лекота я изрече този ирландец.

— Това е лудост. Пълнен абсурд.

Ръцете му отново се движеха по лицето ѝ, проследяваха извивката на брадичката ѝ.

— Защо?

— Аз... Защото... — Отстъпи назад и направи широк жест с чашата в ръка. — Като начало — ти почти не ме познаваш.

— Напротив. — По-скоро развеселен, отколкото засегнат от реакцията ѝ, той започна да разрязва печеното пиле. — Разпознах те в мига, в който те видях.

— Не започвай отново с келтския мистицизъм, Мърфи. — Отиде до масата, надигна чашата и я изпи на един дъх. — По дяволите, аз съм американка. Хората в Ню Йорк не се занимават с ухажване.

— Вероятно това е едно от нещата, които не са наред в града. — Внимателно сложи подноса върху масата. — Сядай, Шанън. Яденето ще изстине.

— Да ям ли? — Затвори очи от раздражение. — Значи сега от мен се очаква да ям?

— Нали затова дойде? — Залови се със задълженията си на домакин: напълни първо нейната чиния, после своята и чак тогава запали свещите. — Не си ли гладна?

— Да, гладна съм.

Отпусна се на стола, разгъна салфетката върху скута си и хвана ножа и вилицата.

Следващите няколко минути се хранеше мълчаливо, като обмисляше евентуалните възможности.

— Ще се постарая да ти наляя малко здрав разум в главата, Мърфи.

— Добре. — Опитва печеното пиле и остана доволен от себе си.
— Та какво казва разумът?

— Първо трябва да си наясно, че ще остана тук само още седмица, най-много две.

— Ще останеш по-дълго — изрече го между другото, докато се хранеше. — Още не си започнала да се справяш с проблемите и чувствата, които те доведоха тук. Дори не си попитала още за Том Конканън.

Очите ѝ станаха ледени.

— Ти нищо не знаеш за моите чувства.

— Напротив, но в момента няма да ги обсъждаме, щом се разстройваш. Но ще останеш, Шанън, защото ти предстои да застанеш лице в лице с някои неща. И да простиш. Не си страхливка. У теб има смелост и сърдечност.

Ненавиждаше факта, че той забелязва у нея неща, които тя самата отказваше да признае. Разчупи едно хлебче и се загледа в издигащата се пара.

— Дали ще остана седмица или година, няма нищо общо с цялата история.

— Всичко се свежда до нея. Харесва ли ти яденето?

— Страхотно е.

— Когато си отидох днес, продължи ли да рисуваш?

— Да, дори... — Хапна още един зальк и насочи вилицата към него. — Сменяш темата.

— Коя тема?

— Много добре знаеш коя и веднъж завинаги ще я приключим тук и сега. Не желая да бъда ухажвана... От никого! Не знам как стоят нещата тук, но там, откъдето идвам, жените са независими и равноправни.

— И аз съм си мислил по този въпрос. — Надигна чашата с вино и докато отпиваше, обмисляше думите си. — Наистина, като цяло на ирландците им е трудно да си представят жените като равни. Е, последното поколение малко се промени, но процесът е бавен. — Остави чашата и отново се зае с храната. — Мнозина, които бих нарекъл свои приятели, не са съгласни напълно с мен, но вероятно е така, защото аз доста съм мислил по въпроса през годините. Според мен жените трябва да имат еднакви права с мъжете.

— Много великодушно от твоя страна — възкликна Шанън.
Той само се усмихна.

— Крачката е значителна за човек, който е възпитан и отгледан като мен. Ако трябва да съм честен, не знам как бих реагирал, ако ти започнеш да ме ухажваш.

— Няма опасност.

— Видя ли — усмихна се Мърфи, сякаш тя бе изрекла нещо в подкрепа на тезата му. — А моето ухажване няма нищо общо с правата или равенството, не те принизява, нито издига мен. Просто поемам инициативата, така да се каже. Ти си най-красивото създание, което съм виждал през живота си. А съм имал късмета да бъда заобиколен от красотата.

Изненадана от удоволствието, което изпита от думите му, тя сведе поглед. Трябва да има начин да се справи с положението. Просто трябва да го намери.

— Мърфи, поласкана съм. Всяка би била поласкана.

— Ти не си само поласкана, когато те целувам, Шанън. И двамата знаем какво става в такива моменти.

— Добре. Привличаш ме. Привлекателен си и не ти липсва чар. Но дори да съм си представяла, че ще стигнем по-далеч, сега се отказвам.

— Отказваш се? — Боже, какво удоволствие му доставяше да разговаря с нея! — И защо, след като ме желаеш толкова силно, колкото и аз теб?

Наложи се да изтрие изпотените си длани в салфетката.

— Защото очевидно ще е грешка. Двамата гледаме на тази история от два различни ъгъла и те никога няма да съвпадат. Харесвам те. Интересен мъж си. Но не желая да се обвързвам с емоционална връзка. По дяволите, само преди седмици се измъкнах от една! Бях почти сгодена. — Осени я вдъхновение. Наведе се напред и със самодоволна усмивка съобщи: — Спях с него.

Веждите му трепнаха.

— Миналото време подсказва, че историята е приключила. Вероятно си държала на него.

— Разбира се, че държах. Не скачам в леглото с непознати.

Като чу какви ги приказва, недоволно въздъхна. Как бе успял да извърти нещата срещу нея?

— Доколкото схващам, историята е приключила. И аз съм харесвал достатъчно някои жени, за да легна с тях. Но преди да те срещна, не съм обичал никоя.

Обзелата я паника я накара да пребледнее.

— Да не искаш да кажеш, че си влюбен в мен?

— Влюбен съм от мига, в който те зърнах — изрече го така тихо и простичко, че тя му повярва. Поне за един миг напълно му повярва. — Преди това, Шанън, някак все те чаках. И ето че ти дойде.

— Това, което се случва, не може да е истина! — изрече тя с разтреперан глас и стана от масата. — Чуй ме и избий тази налудничавата история от главата си. Нищо няма да излезе. Виждаш нещата прекалено романтично. Бих казала, халюцинираш. Единственото, което ще постигнеш, е и двамата да се почувстваме смутени.

Той присви очи, но тя бе прекалено ядосана, за да забележи промяната и опасността.

— Фактът, че те обичам, те смущава.

— Не увъртай думите ми — сръза го тя. — И не се опитвай да ме накараш да се почувствам глупава и дребнава само защото твоето ухажване не ме интересува. Божичко, ухажване? Самата дума е толкова нелепа.

— Друга ли предпочиташ?

— Не. Предпочитам и настоявам да престанеш.

Остана смълчан за миг и се опита да превъзмогне гнева, който го обземаше.

— Защото не изпитваш чувства към мен ли?

— Точно така. — Тъй като излъга, гласът ѝ стана по-остър. — Нали не си въобразяваш, че безропотно ще се впиша в някакви абсурдни планове, които кроиш? Да се омъжа за теб, да живея тук? За бога, да се превърна в съпруга на фермер. Приличам ли ти на такава? Имам кариера, свой живот.

Той се придвижи така бързо, че тя успя само сепнато да си поеме дъх. Пръстите му стиснаха раменете ѝ. Лицето му бе бледо и гневно.

— Моят начин на живот е унижителен за теб, така ли? Онова, което притежавам, което съм изработил, дори онова, което представявам, е нищожно за теб? Нещо, което ти презираш?

Сърцето ѝ биеше като на заек. Успя само да поклати глава. Откъде можеше да предполага, че е толкова избухлив?

— Готов съм да приема, че не си наясно с чувствата си, че си затваряш очите, за да не видиш, че сме предназначени един за друг. Но няма да позволя да омаловажаваш и да отхвърляш с презрение всичко, за което аз и моето семейство се трудим от поколения.

— Не това имах предвид.

— Според теб земята ей така си стои, хубава като на картинка и чака реколтата да бъде прибрана? — Светлината от свещите хвърляше сенки върху лицето му и го правеше и привлекателно, и опасно. — Кръв се е ляла за нея, и пот. Трудно е да я задържиш, а да я задържиш, не е достатъчно. Ако си прекалено горда да я приемеш за своя, тогава срам за теб.

Тя едва успяваше да диша.

— Нараняваш ме, Мърфи.

Отдръпна ръце, сякаш кожата ѝ го бе изгорила. Отстъпи назад с рязко движение.

— Извинявай.

Негов ред бе да се срамува. Знаеше, че ръцете му са големи и силни. Отврати се, че макар и заслепен от ярост, ги бе използвал, за да ѝ причини болка.

Самоотвращението, изписано по лицето му, я възпря да не разтърка наранените си рамене. Колкото и да не го разбираше, инстинктът ѝ подсказваше, че той е нежен мъж, за когото да нарани жена е най-долен грях.

— Не исках да те засегна. Бях ядосана и разстроена, и исках да те убедя, че сме различни, че желаем различни неща.

Той напъха ръце в джобовете си.

— Ти какво искаш?

Тя отвори уста и я затвори, шокирана, че няма отговор на въпроса. Накрая успя да каже:

— През последните няколко месеца настъпиха неочаквани промени в живота ми. Нужно ми е време да премисля преживяното, но нямам желание да се впускам в емоционална връзка.

— Страхуваш ли се от мен? Не исках да ти причиня болка.

— Не, не се страхувам от теб. — Не успя да се въздържи. Пристъпи напред и го погали по бузата. — И аз съм избухлива,

Мърфи. — Почти убедена, че кризата е преминала, тя продължи: — Хайде да забравим случилото се и да останем приятели.

Сърцето ѝ спря, когато взе ръката ѝ, обърна я и докосна с устни дланта ѝ. После решително произнесе:

— Хайде да не си играем игрички, Шанън. И двамата не сме деца. — Гласът му бе нежен, сякаш успокояваше изплашен кон, защото тя се готвеше да отскочи, когато я прегърна. — Каж ми какво изпита, когато те целунах първия път.

Не ѝ бе трудно да отговори, защото изпитваше същото в момента.

— Изкусена.

Той се усмихна и докосна с устни слепоочието ѝ.

— Не е само това. Има още, нали? Сякаш си припомняше нещо.

Тялото отказваше да се подчини на заповедта на разума. Все пак тя успя да изрече:

— Не вярвам в подобни неща.

— Не те питам в какво вярваш. — Търпеливите му устни се спускаха от слепоочието към брадичката ѝ. — А какво изпита. — Под тънката копринена блуза кожата ѝ пламтеше. Мина му през ум, че ще полудее, ако не премахне тънката бариера и не открие какво има отдолу. — И не само тогава. — Задоволи се обаче единствено да я целуне и да се наслади как тя откликва на целувката му. — Пак изпитваш същото.

— Това са глупости. — Но гласът ѝ сякаш идваше отдалеч и не бе убедителен. — И е налудничаво. — Дори като говореше, пръстите на ръцете ѝ се заравяха по-дълбоко в косите му и го притегляха по-близо. Удоволствието, което изпитваше, отказваше да се подчини на разума ѝ. — Не бива да правим това. — Гласът ѝ сладостно нашепваше: — Всичко е въпрос на химия.

— Бог да благослови науката.

Задъхан, той я изправи на крака. Само за миг ще ѝ се наслади, обеща си той.

Нещо избухна в нея и в главата ѝ се завъртяха светлини и цветове. Тъй като не издържаше повече, тя се вкопчи в него, за да получи още.

По дяволите, докосни ме, заповядваше цялото ѝ същество, но ръцете му само притискаха по-силно тялото, което копнееше да бъде

притежавано. Предвкушваше какъв ще е досегът му. Знаеше го несъзнателно и ѝ идеше да заплаче от силата на това знание.

С дива страст, каквато не подозираше, че таи у себе си, тя ухапа устните му; предизвикваше го. Като чу яростното му простенване, отметна триумфално глава назад.

В следващия миг пребледня, защото видя очите му, тъмни, убийствени и ужасяващо познати, като на война.

— Божичко! — Думата неволно се изтръгна от нея, докато се мъчеше да се отскубне. Бореше се да може да диша отново, да се задържи на краката си. — Престани! Божичко, трябва да престанем.

Олюлявайки се, за да си възвърне контрола, Мърфи притисна юмруци към бедрата си.

— Желая те повече отколкото следващата си глътка въздух. Това състояние ме убива, Шанън. Този копнеж по теб.

— Сгреших. — Прокара треперещи ръце през косите си. — Тук сгреших. Извинявай. Няма да позволя да стигнем по-далеч. — Чувстваше как той я привлича неудържимо. — Стой настрана от мен, Мърфи.

— Не мога, а и ти го съзнаваш много добре.

— Ето че сме изправени пред проблем. — Твърдо решила да се успокои, тя се отправи към масата и взе чашата с вино. — Ще го разрешим — добави тя и отпи. — Винаги съществува начин един проблем да бъде разрешен. Не ми говори. — Вдигна ръка, за да го възпре. — Остави ме да помисля.

Най-странното бе, че никога не се беше възприемала като страстна жена. Наистина беше преживявала по някой и друг приятен момент с мъже, на които държеше. Но „приятен“ се оказа твърде бледо описание на онова, което изпитваше с Мърфи.

Става въпрос за секс, продължи да разсъждава тя. Позволено занимание. И двамата са възрастни, неангажирани. Тя определено държеше на него, уважаваше го, силно му се възхищаваше. Какво лошо да си го позволи поне веднъж, преди да реши какво ще прави от тук нататък с живота си?

Нищо, като се изключи тази глупава история с ухаждането. Тогаваше най-добре да подходи направо. Така и така трябва да преодолеят препятствието.

— Ние очевидно желаем да спим заедно — подхвана тя.

— Определено ще ми е приятно да спя с теб, но преди това бих желал да те любя десетина пъти.

— Хайде да не си играем със смисъла на думите, Мърфи. — Но неволно се усмихна, забелязала с облекчение, че смехът отново се е появил в очите му. — Ще успеем да се справим със ситуацията по разумен и взаимно задоволителен начин.

— Много странно се изразяваш понякога — изрече го с възторг и удоволствие. — Дори когато думите ти са лишени от смисъл. Правиш го някак с достойнство. Като момиче от класа.

— Млъкни, Мърфи. И така — ако приемеш, че идеята за дълго обричане не е осъществима... — Той само се усмихваше, затова Шанън продължи на един дъх: — Добре, ще го кажа по-простичко: никакво ухажване.

— Разбирам отлично какво искаш да ми кажеш, скъпа. Просто ми е приятно да те слушам да говориш. Никак не ми е трудно да прекарам остатъка от живота си с теб. А и още не съм започнал истински да те ухажвам. Та ние дори не сме танцували заедно.

Тъй като не знаеше с какви други аргументи да го убеди, прокара ръце по лицето си.

— Наистина ли си толкова упорит?

— Така твърди майка ми. „Мърфи, обича да казва тя, само да не ти влезе някоя идея в главата. Нищо не може да я разкара от там“ — Усмихна ѝ се. — Майка ми ще ти допадне.

— Въобще не се готвя да се запознавам с майка ти.

— О, и това ще стане. Работя по въпроса. Та какво беше започнала да казваш?

— Бях започнала да казвам... — подхвана тя, но се сепна. — Как да се сетя за какво говорех, когато ти непрекъснато сменяш темата? Нарочно го правиш, за да усложняваш нещата точно когато биха намерили разрешението си.

— Обичам те, Шанън — рече той и я накара да млъкне. — Казано простичко — това е положението. Искам да се ожения за теб и да създадем семейство. Но да не изпреварвам събитията.

— Най-добре. Ще се постарая да съм ясна и кратка. Аз не те обичам, Мърфи, и не желая да се омъжвам за теб. — Присви очи. — И ако продължаваш така да се хилиш насреща ми, ще те ударя.

— Може да посегнеш и ще се посборичкаме известно време, но така най-вероятно ще се озовем на пода. — Пристъпи напред и остана очарован, когато тя решително вдигна брадичка. — Защото, скъпа, веднъж като сложа ръце върху теб, не мога да ти обещаая, че ще те пусна, докато не свърша.

— Отказвам се да говоря с теб. Благодаря за вечерята. Изживяването бе доста интересно.

— Ще трябва да ти намеря яке, защото вали.

— Нямам нужда...

— Не ставай глупава. — Вече бе откачил едно яке от закачалката. — Само ще си намокриш хубавата блуза и ще ти стане студено.

Тя сграбчи якето, преди той да успее да ѝ помогне да го облече.

— Чудесно. Ще ти го върна при случай.

— Вземи го със себе си, ако се сетиш, утре сутринта, когато дойдеш да рисуваш. Аз ще намина.

— Може и да не дойда. — Облече якето. — Лека нощ.

— Ще те изпратя до колата.

Накани се да протестира, но той я хвана за ръката и я поведе през вестибюла.

— Само ще се намокриш — отбеляза тя, когато застанаха на прага на входната врата.

— Нямам нищо против дъжда. — Когато стигнаха при колата, той предвидливо прикри усмивката си. — От грешната страна си, скъпа, освен ако не желаеш аз да те откарам у дома.

Тя изсумтя и се насочи към дясната страна на колата.

Като прецени настроението ѝ, реши, че е по-добре да целуне ръката вместо устните ѝ, след което галантно ѝ отвори вратата.

— Ще те сънувам тази нощ, Шанън — каза той. — А и ти мен.

— Нищо подобно — заяви тя твърдо и затръшна вратата. Нави ръкавите, излезе на заден ход от алеята и подкара по окъпания от дъжда път.

На този мъж определено му хлопаше дъската, реши тя. Само това можеше да е обяснението. Единственият ѝ изход бе да не го насърчава ни най-малко от тук нататък.

Никакви вечери повече в уютната кухня, нито слушане на музика и пиене на бира в кръчмата. Още по-малко — непринудени разговори и зашеметяващи целувки из нивите.

По дяволите, всички тези неща щяха да ѝ липсват! Всичките! Сви по алеята към къщата на Бриана и дръпна ръчната спирачка. Той бе възбудил у нея чувства и желания, които не подозираше, че таи у себе си. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да ги потисне.

Слабоумен идиот, мина ѝ през ума. Затръшна вратата и изтича към къщата.

Шанън едва се въздържа да не се намръщи, когато видя пред себе си усмихнатата Бриана.

— О, слава богу, че ти е услужил с яке. Не се сетих да ти напомня да си вземеш връхна дреха. Добре ли прекара?

Шанън си отвори устата и се изненада, че не изрича очакваните любезни фрази.

— Този тип не е с всичкия си!

Бриана примигна.

— Мърфи ли?

— Кой друг? Направо му хлопа дъската, казвам ти. Не е възможно да се излезе наглава с него.

С толкова непринудено естествен жест, че и двете не се усетиха, сестра ѝ я хвана за ръка и я поведе към кухнята.

— Сдърпахте ли се за нещо?

— Да сме се сдърпали? Не, не бих казала. Как да спориш с неразумен човек!

— О, Шанън! — Вратата се отвори и на прага застана Грей. В ръце държеше огромна купа с крем и ядеше. — Как мина вечерята? Остана ли ти място за малко крем? Този на Бри е най-хубавият на света.

— Посдърпали са се с Мърфи — информира го съпругата му, докато настаняваше Шанън на стола, преди да отиде да направи чай.

— Наистина ли? — Той остави празната купа и като взе друга, пълна, и попита: — За какво?

— О, нищо особено. Искан да се ожени за мен и да му родя деца.

Бриана едва не изпусна чашата.

— Наистина ли? — Едва се въздържа да не се засмее.

— Звучи смешно, но не аз създавам ситуацията. — Разсеяно загреба от купата, която Грей постави пред нея. — Искан да ме ухажда. — Изсумтя, но в следващия момент преглътна и не се въздържа: — Та това е страхотно!

— Нали?

Той облиза устните си.

Бавно, с широко отворени очи, Бриана седна до масата.

— Казал ти е, че иска да те ухажва?

— Каза, че го прави — поправи я Шанън и загреба още от крема.

— Според него било любов от пръв поглед, били сме предназначени един за друг и какви ли не още щуротии. Глупости! — отсече накрая и наля чая по чашите.

— Мърфи никога не е ухажвал никого. Не е искал.

С присвити очи Шанън се обърна към Бриана:

— Ще ми се всички да престанете да използвате тази архаична дума. Нервира ме.

— Думата или деянието? — полюбопитства Грей.

— И двете. — Подпря брадичката си с ръце. — И без това нещата около мен са толкова сложни.

— Ти безразлична ли си към него? — попита сестра ѝ.

— Не точно безразлична — призна тя навъсено.

— Фабулата се заплита — усмихна се Грей, а Шанън му хвърли гневен поглед. — По-лесно ще ти е, ако си дадеш сметка, че ирландците са упорита раса. Дори не съм сигурен дали тези от западната част на страната не са най-упоритите. След като Мърфи ти е хвърлил око, няма да се откаже.

— Не се шегувай, Грей. — Съчувствието на съпругата му автоматично се задейства и хвана Шанън за ръката. — Разстроена е, а и става въпрос за сърдечни проблеми.

— Ни най-малко — обади се тя. Поне за това беше сигурна. — Да легнеш с един мъж и да прекараш остатъка от живота си с него са две различни неща. А що се отнася до него — той определено е романтик по душа. — Със свити вежди тя съсредоточено изгреба и последната лъжица крем. — А и това са пълни глупости: двама души от странни сънища да са предопределени един за друг?

— Мърфи е имал странни сънища?

Шанън погледна Бриана.

— Не знам. Не попитах.

— Но ти си имала такива! — обади се младият мъж въодушевено. — Разкажи ми ги. Особено сексуалните сцени.

— Престани, Грейсън — смърри го Бриана.

Шанън неволно се разсмя. Той бе олицетворение на по-големия брат, за когото вечно бе мечтала.

— Те са изцяло еротични — сподели тя и облиза устни.

— Така ли? — Той се наведе напред. — Почни от началото. Не пропускай нищо. Дори и най-малкия детайл.

— Не му обръщай внимание, Шанън — обади се съпругата му.

— О, няма значение. — Отмести празната купа. — Сигурно и на двамата ще ви прозвучи интересно. Никога досега не съм сънувала два пъти един и същи сън. Той е по-скоро като отделни епизоди, в разбъркан ред.

— Е, сега вече наистина ме подлудяваш — оплака се Грей. — Давай нататък.

— Дадено. Започва в нивата, където е Каменния кръг. Странно дори, че го сънувах, преди да съм го видяла. Но всъщност това не е възможно. Както и да е... — махна тя с ръка. — Вали дъжд. Студено е. Жената от съня — това не съм аз — е там, когато се появява мъжът: тъмни коси, тъмна пелерина, бял кон. Пара се дига от тях, а по ботушите и доспехите му има кал. Язди към мен... А тя стои там, с развени от вятъра коси. И...

Млъкна, защото улови погледите, които съпрузите си размениха.

— Какво има? — рязко попита тя.

— Звучи като легендата за магьосницата и воина — отвърна Грей, а очите му бяха потъмнели. Не се откъсваха от лицето ѝ. — И какво става после?

Шанън сплете ръце под масата и отвърна:

— Вие ще ми кажете.

— Добре. — Той погледна Бриана, а тя му кимна да продължи. — Според легендата имало една умна жена, магьосница, която живеела по тези земи. Имала видения и ги чувствала едновременно и като бreme, и като благословия. Затова живеела настрана от другите. Една сутрин отишла да общува с боговете си и заварил в Каменния кръг воина. Бил ранен, а конят не се отделял от него. Притежавала дарбата да лекува и започнала да се грижи за раните му, докато той оздравял напълно. Влюбиха се. Станали любовници.

Спря, за да разлее още чай по чашите, и продължи:

— Той, разбира се, я напуснал, защото го чакали битки, които трябвало да спечели. Заклел се да се върне. Тя му дала брошка — да я

носи неизменно на пелерината си, за да не я забравя.

— Върнал ли се е? — попита Шанън с пресъхнало гърло.

— Твърдят, че си дошъл. По време на една силна буря. Искал да я вземе за съпруга, но да не изоставя меча и доспехите си. Жестоко се скарали. Обичали се силно, но никой от тях не бил готов на отстъпки. Той си тръгнал и ѝ върнал брошката, за да си спомня за него. Ала никога повече не се завърнал. Разправя се, че бил загинал. А с нейната дарба да вижда невидимото, тя узнала за това в момента, когато се случило.

— Приказки! — Почувства колко са студени ръцете ѝ и обгърна чашата с чай, за да ги стопли. — Не вярвам в подобни неща. Не ми казвайте, че вие им вярвате.

Грей сви рамене.

— Аз вярвам. Наистина вярвам, че тези двама души са съществували и между тях е имало много силна връзка. Странно ми е обаче, защо ти ги сънуваш.

— Сънувала съм само няколко пъти някакъв мъж на кон — срязва го Шанън нетърпеливо. — Уморена съм — добави и се надигна. — Отивам да си легна.

— Вземи си чая — посъветва я Бриана.

— Благодаря.

Когато Шанън излезе, Бриана сложи ръка върху рамото на Грей.

— Не я притеснявай толкова, Грейсън. Много е объркана.

— Ще се почувства по-добре, ако не таи толкова неща у себе си. — Усмихна се, извърна глава, за да целуне ръката на Бриана и добави: — Аз поне съм минал по този път.

— На нея ѝ е нужно време. И на теб ти беше нужно. — Въздъхна дълбоко. — Мърфи! Кой можеше да предположи!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шанън не смяташе да се отказва от ходенето до Каменния кръг. Просто се успа. А и да бе сънувала нещо, мина ѝ през ума, докато закусваше с пресни кифлички и кафе, никак не бе изненадващо.

Крем и приказна легенда преди лягане обясняваха неспокойната нощ.

Въпреки това яснотата на всичко я тормозеше. Насаме признаваше, че сякаш участва в съня, а не просто го съзерцава. Усецаше грубото одеяло да жули гърба ѝ, гъделичкането на тревите, тежестта на мъжкото тяло върху нейното. В нейното.

Беше сънувала как се люби с мъж, а лицето му беше като на Мърфи, но същевременно не приличаше съвсем на него. Бяха в Каменния кръг, а звездите и луната ги огряваха. Бе усетила топлия му дъх върху бузата си. Ръцете ѝ познаваха мускулите му. И знаеше, дори в момента, когато тялото ѝ стигна до финалната тръпка, че това ще е за последен път.

Болеше я от това и сега, вече будна, сълзите пареха под клепачите ѝ.

Отново отпи от кафето. Наложително е да излезе от това състояние, иначе трябва да се присъедини към опашката на познатите си пред кабинета на психоаналитика.

Шумът при задната врата я изтръгна от мислите ѝ и каквато и да бе причината, Шанън бе благодарна за разсейването.

Беше благодарна, но не и доволна, когато видя Маги.

— Добре де, нали те пускам вътре? — караше се тя на Кон. — Не се бутай!

Кучето връхлетя през отворената врата и се настани под масата с многострадална въздишка.

— Не се съмнявам, че ще ти се зарадват — продължи да бърби Маги, но в следващия миг, когато съзря Шанън сама до масата, усмивката ѝ поохладня. — Добро утро. Донесох малко боровинки за Бри.

— Наложил й се да излезе. Грей работи горе.

— Ще ги оставя. — Маги сложи боровинките в хладилника. — Добре ли прекара с Мърфи?

— Колко бързо се разпространяват новините. — Не успя да прикрие раздражението си. — Изненадана съм, че не знаеш с какво ме е гощавал.

— Най-вероятно с пиле. Бива го да ги пече, не че му е навик да готви за жени — отвърна й Маги с лека усмивка. Свали плетената си шапка и я напъха в джоба си. — Но май те е харесал, а?

— Бих казала, че това е наша работа.

— А аз бих казала, че грешиш. Внимавай какво правиш с него!

— Не ме интересуват предупрежденията ти, нито гадното ти отношение!

Сестра й отметна глава с жест, показващ много повече презрение, отколкото любопитство:

— А от какво точно се интересуваш, Шанън Бодайн? Забавно ти е да завъртиш главата на някой мъж, така ли? Такъв, с когото искаш да си поиграеш. За теб това сигурно е естествено.

Заслепена от гняв, Шанън скочи на крака.

— Дяволите да те вземат! Нямах право да хвърляш камъни в градината на майка ми!

— Права си. — На Маги й идеше да си прехапе езика заради изречените думи, та добави: — Извини ме.

— Защо да го правя? Говориш също като майка си.

Младата жена само примигна.

— Не можеше да си по-точна. Наистина говорех като нея и никак не бях права. Затова още веднъж — извинявай за това, но не и за останалото.

За да се успокои или поне да се опита, започна да приготвя чай.

— Но искам да те попитам и ми се ще да си откровена, тъй като сме само двете, дали не си мислила подобни неща за баща ми, каквито аз току-що изрекох за майка ти.

Дискретният въпрос изненада Шанън.

— Дори и да е така, прекалено съм възпитана, за да го изрека на глас.

— Според мен възпитанието и лицемерието често вървят ръка за ръка. — Доволна от изсумтяването, което изтръгна от нея, Маги се

пресегна да вземе кутията с чай. — Затова хайде да се откажем и от едното, и от другото между нас. Обстоятелствата са се стекли така, че в жилите ни тече обща кръв — факт, който не ни радва особено. Ти не си мека жена, доколкото преценявам. И аз не съм. Но Бриана е.

— Значи се готвиш да я браниш и от мен?

— Ако се наложи. Само да нараниш някого от моите близки — няма да те оставя на мира. — С решително изражение тя се обърна към Шанън. — Разбери ме правилно: ясно е като бял ден, че Бриана вече си е отворила сърцето за теб, а ако Мърфи не го е сторил — то ще го направи в най-скоро време.

— А ти вече си затворила не само сърцето, но и ума си за мен?

— Ти не си ли сторила същото? — Пристъпи към масата и се опря на нея. — Не пристигна ли тук със студено сърце и предварително взето решение как ще се държиш? Не те интересува колко е страдал татко. Мислиш единствено за себе си. Какво те интересува, че той никога не е имал възможност да се наслади на щастието. Лишен е бил...

Изведнъж пред очите ѝ причерня. Както ругаеше, тя се облегна на масата, за да не се строполи на земята. Още докато залиташе, Шанън скочи и я хвана за раменете.

— Седни, за бога!

— Нищо ми няма.

— Как ли пък не! — Маги бе бледа като смъртник, а очите ѝ бяха притворени. — Направо си готова за следващия рунд срещу мен.

Маги безропотно се настани на стола, без дори да протестира, когато тя натисна главата ѝ между коленете и нареди:

— Дишай дълбоко! По дяволите! — Неловко я потупа по рамото и се зачуди какво да предприеме. — Ще повикам Грей. Той ще позвъни на доктора.

— Нямам нужда от доктор. — Като се стараеше да се пребори с премаляването, Маги несъзнателно потърси ръката на Шанън. — Не бива да се безпокоиш. От бременността е. Същото беше и през първите седмици с Лиам.

Все още разтреперана и отвратена от себе си, Маги се облегна назад. Знаеше какво следва и остана с плътно затворени очи, без да престава да диша бавно и дълбоко. Очите ѝ се отвориха учудено, когато усети хладната кърпа на челото.

— Благодаря.

— Пийни малко вода. — Шанън се надяваше, че постъпва правилно и сложи чашата в ръцете ѝ. — Все още си бледа като платно.

— Преминава. Просто по този начин природата ти напомня какви по-лоши работи те чакат през следващите девет месеца.

— Много забавно — отбеляза Шанън и също седна, но не откъсваше очи от лицето на Маги. — Защо ще раждаш второ дете?

— Предизвикателствата ми допадат. А и искам още деца... Кое е изненадващо за мен, защото дори не подозирах колко силно желая първото. Това всъщност е приключение: виенето на свят, гаденето, надебеляването като шопар.

— Мога да си представя. Цветът ти започва да се възвръща.

— Тогава престани да ме зяпаш, сякаш ще ми поникнат криле. — Свали кърпата от челото и я постави на масата помежду им. — Благодаря.

Успокоена, Шанън се облегна назад.

— Няма за какво.

— Докато сме на тази тема — Маги нервно си играеше с кърпата, — бих се радвала да не споменаваш пред Бри или пред някой друг за това дребно... неразположение. Тя ще започне да се суети, Роуган — да се грижи за мен...

— А ти предпочиташ да защитаваш, отколкото теб да те защитават?

— Нещо такова.

Шанън замислено забарабани по масата. И двете бяха пресекли някаква невидима бариера, без да си дават сметка. Може би тя трябваше да предприеме следващата стъпка?

— Искаш да премълча за случилото се, така ли?

— Да.

— Срецу какво?

Маги учудено примигна.

— Срецу какво ли?

— Да го наречем услуга за услуга.

Сестра ѝ свъси вежди и кимна:

— Бихме могли да се договорим. Каква услуга желаш?

— Искам да видя къде работиш.

— Къде работя? — Гласът и очите ѝ бяха пълни с подозрение. — Да влезеш в стъкларската ми работилница?

Шанън реши, че нищо не можеше да ѝ се стори по-удовлетворително.

— Чувала съм, че ненавиждаш хора да влизат в работилницата ти, да разглеждат, да задават въпроси. Искам да направя точно това. — Стана и отнесе чашата си на мивката. — Иначе не е изключено да ми се изплъзне от езика как почти си припаднала в кухнята...

— Не съм припадала. На човек дори не може малко да му причернее — мърмореше тя, докато се надигаше от масата. — Предполага се, че хората ще са внимателни към бременна жена. Хайде, тръгвай.

Недоволна, тя измъкна плетената си шапка от джоба и я нахлузи на главата.

— Мислех, че ще отидем с колата.

— Съвсем по американски — сръза я Маги с отвращение. — Ще отидем пеша.

— Чудесно. — Грабна якето на Мърфи от закачалката и я последва. — Къде е Лиам? — попита, докато прекосяваха моравата зад къщата.

— С баща си. Роуган реши, че е по-добре да си полежа днес сутринта, и го взе със себе си за няколко часа.

— Бих искала да видя тукашната галерия на „Уърлдуайд“. Ходила съм в нюйоркския клон.

— Тази не е толкова помпозна. Целта на Роуган бе да я направи по-скоро като дом на изкуството, а не изложбена зала. Излагаме само ирландски художници и занаятчии. Открихме я едва преди година и вече я превърна в онова, което възнамеряваше. Той успява във всичко, с което се захване...

Ловко се прехвърли през първата ограда по пътя им.

— Отдавна ли сте женени?

— Скоро ще станат две години. И това бе едно от нещата, което реши да постигне. — Сети се как му се бе съпротивлявала през цялото време и неволно се усмихна. — Ти мислиш ли да се омъжваш? Чака ли те някой?

— Не. — В този момент дочу шум от трактор и зърна Мърфи в отдалечената нива. — Отдала съм се на кариерата си.

— Разбирам те. — Маги вдигна ръка и махна на Мърфи. — Тръгнал е да реже торф. Денят е чудесен за това, а той предпочита торфа пред въглищата и дървата.

„Боже — помисли си Шанън, — колко добре изглежда, докато прекосява земята си, а слънцето го огрява.“

— Сам ли ще го прави?

— Не. Ще има помощници. Човек рядко реже сам торф. А и мнозина не се занимават с това вече, защото отнема време и усилия. — Маги се поспря и се огледа наоколо. — Реколтата му ще е страшотна тази година. След като баща му почина, вложи всичките си сили в това място. Накара го да цъфти точно както правеше баща му и както моят никога нямаше да постигне. — Продължиха да вървят и тя хвърли кос поглед на Шанън, преди да добави: — Тези земи някога са принадлежали на рода Конканън.

— Мърфи спомена, че ги е купил. — Преминаха и през следващата ограда. Вече бяха близо до къщата и тя видя пилета да се разхождат из двора. — Това и преди ли е било ваша къща?

— Да, но не и в спомените ми. Израснахме в „Блакторн“. Преди няколко поколения родовете Конканън и Мълдун са били свързани. Имало е братя, които наследили всичките земи тук и ги поделили помежду си. Единият и едно семе да засее, на пролет пониквало. А на другия нивите били пълни само с камъни. Но пък и разправят, че пиел повече, отколкото орял. Ревнували се и се дебнели, а съпругите им не си разменяли и думичка, даже да се срещнали лице в лице.

— Много приятно — отбеляза Шанън.

— Един прекрасен ден братът, който предпочитал бирата пред торовете, изчезнал и никой повече не го видял. Първият наследил всичко. Позволил на снаха си и децата да останат в къщурката, която сега е моя. Според хората го е сторил от чувство за вина — подозирали го в убийството на брат му.

— Убил го е? — погледна я изненадано. — Като Каин и Авел ли?

— Нещо подобно, само дето братът убиец наследил градината, вместо да бъде прогонен от нея. Братята се казвали Конканън. След време една от дъщерите на изчезналия брат се омъжила за човек от рода Мълдун. Чичо ѝ дал на нея и съпруга ѝ парче земя и те добре го стопанисвали. С годините всичко се преобърнало: земите станали

собственост на рода Мълдун, а Конканън разполагали само с нивите по края.

— И ти не се разстройваш от това?

— Защо да се разстройвам? Справедливо е. А и дори да не е, дори онзи изчезнал брат да се е удавил в тресавището, Мърфи обича земята, така както татко никога не я обикна. Пристигахме. Ето кое е мое.

— Къщурката е чудесна.

Наистина беше чудесна, реши Шанън, като я разгледа повнимателно. Не бе точно къщурка, тъй като хубавите камъни, характерни за района, изграждаха втори етаж. Причудливи на вид, допълнително прибавени помещения ѝ придаваха нещо артистично. А вратата бе тъмнопурпурна.

— Прибавихме към основната постройка, за да има кабинет за Роуган. А после и място за Лиам. — Маги поклати глава. — А и Роуган настоя да има още една-две стаи. Още тогава е планирал да има повече деца, изедника, макар да не се досетих навремето.

— Но, изглежда, сега нямаш нищо против да му угодиш.

— О, Роуган обожава семейството. Вероятно, защото е бил единствено дете. А открих, че и аз изпитвам същото. Харесва ми и се гордея да съм майка. Странно как един човек е в състояние да промени живота ти.

— Не си давах сметка колко го обичаш — отбеляза Шанън тихичко. — Едновременно с това си толкова независима.

— Какво общо има едното с другото? — попита сестра ѝ и спря пред каменната постройка, нейното светилище. — Хайде да свършим тази работа. Но помни, че не сме се договаряли да пипаш каквото и да било!

— Какво стана с прочутото ирландско гостоприемство?

— Изчезна! — ухили ѝ се тя и отвори вратата.

Горещината изненада Шанън. Разбра и откъде идва боботенето, което започна да чува още докато бяха в нивата. Пещта бе запалена. Като видя това, изпита вина, че е откъснала Маги от работата ѝ.

— Извинявай. Не знаех, че ще преча.

— Нямам спешни поръчки.

Чувството ѝ за вина почти веднага бе сменено от възхищение. Пейки, маси и плотове бяха осеяни с инструменти. Наоколо имаше

разхвърляни листа, скици, започнати произведения. По земята се виждаха големи кофи с вода или пясък. В единия край на ателието имаше дълги метални пръчки.

— Това ли са лулите за духане на стъкло?

— С края им събираш разтопеното стъкло от пещта и ги използваш да надуеш стъклото. — Маги вдигна една. — Откъсваш го с клещи.

Шанън гледаше възхитена.

— И ти правиш каквото си поискаш със стъклото?

— Правиш онова, което чувстваш. Налага се втори път да загребеш от разтопеното стъкло. Доста време прекарвам или седнала на стола, или в безкрайни разходки между него и пещта. Лулата трябва непрекъснато да се движи, да се съпротивляваш на земното притегляне, да го използваш. — Наклони глава. — Искаш ли да опиташ?

Прекалено впечатлена, за да се изненада от поканата, тя кимна:

— И още как.

— Ще ти покажа нещо по-простичко — реши Маги и започна да подрежда инструментите. — Какво ще кажеш за топка, сплескана от едната страна, която да служи като преспание?

След малко на ръцете на Шанън бяха надянати дебели ръкавици и тя хвана лулата. Следвайки инструкциите, потопи края ѝ в разтопеното стъкло.

— Не загребвай така лакомо — смъмри я Маги. — Нужно е време.

И сила, откри Шанън. Не беше работа за немощен човек. Пот се стичаше по гърба ѝ, но заета да наблюдава балона в другия край на лулата, тя не я усети.

— Успях!

— Още не. — Насочи ръцете ѝ, за да ѝ покаже как да вземе още от разтопеното стъкло, да го заглади върху мрамора, да го спои с първото. Докато работеха, двете се забавляваха.

— Чудесно е! — Възторжена като дете, Шанън гледаше усмихната стъклената топка. — И виж само какви цветове плуват вътре!

— Няма смисъл да се прави нещо грозно. Ще използваш това, за да сплескаш дъното. Внимавай... А така... Имаш сръчни ръце. А сега

с клещите рязко удари тук...

Шанън примигна, когато топката се откъсна от тръбата.

— А сега — обратно в пещта — нареди Маги вече нетърпеливо.
— Точно така. Не бързай.

Когато топката бе оставена в пещта, тя затвори вратата и нагласи часовника.

— Чудесно беше!

— Добре се справи. — Маги се наведе към малкия хладилник и извади две студени безалкохолни. — Не си с две леви ръце, нито си глупава.

— Благодаря — сухо отвърна Шанън. Отпи и продължи: — Това, че ми показва как да го направя, не влизаше в споразумението.

Маги се усмихна:

— Значи си ми длъжница.

— Очевидно. — Небрежно прелисти скиците, разхвърлени по пейката. — Тези са чудесни. Видях някои от рисунките и скиците ти в Ню Йорк.

— Аз не съм художник. Но Роуган не пропуска всичко да превърне в бизнес и затова подбира от тях и ги излага.

— Не мога да отрека, наистина произведенията ти от стъкло са далеч по-добри от рисунките ти.

Маги едва не се задави:

— Така ли?

— Да. Но Роуган има отличен вкус и набито око и съм сигурна, че подбира най-доброто.

— Определено. Но ти си художничка, нали? Убедена съм, че е нужен страхотен талант, за да рисуваш реклами.

Усетила предизвикателството, Шанън остави питието си.

— Ти да не мислиш, че рисуваш по-добре от мен?

— Аз не съм виждала нищо твое.

Грабна един от въглените за рисуване. Повече време й отне да намери чист лист хартия. Маги се облегна небрежно на пейката, а тя се захвана за работа.

Движена от раздразнение, започна със смели щрихи. Постепенно рисуването я успокои и й достави удоволствие.

— Та това е Лиам! — Гласът на Маги бе мек като масло, като съзря да се очертава лицето на сина й. Шанън го рисуваше до

раменете, стараяше се да придаде дяволитото изражение около очите и устата му. Косите му бяха разчорлени, а устните закачливо се усмихваха.

— Все прилича на човече, което току-що е направило пакост или всеки момент ще я стори — обясни художничката, докато нанасяше полусенките.

— Такъв е милият ми малък Лиам. Много добре си го уловила, Шанън.

Изплашена от промяната в гласа ѝ Шанън я погледна:

— Нали няма да се разплачеш? Моля те!

— От хормоните е — обясни Маги и подсмръкна. — А сега вероятно трябва да призная, че рисуваш по-добре от мен.

— Приемам заключението ти. — Постави инициалите си в долния ъгъл и внимателно откъсна листа. — Равностойна замяна — определи тя, като ѝ подаде рисунката.

— Не е. Отново нарушихме равновесието. Сега аз съм ти длъжница.

Шанън взе парцал, за да избърше пръстите си.

— Разкажи ми за Том Конканън.

Не знаеше откъде се породи тази потребност и остана не помалко изненадана от Маги, че поиска точно това. Известно време мълчаха.

— Ела вкъщи. — Тонът на Маги бе станал нежен, както и ръката, която сложи върху рамото ѝ. — Ще прием чай и ще поговорим.

Бриана ги завари в къщурката, когато влезе в кухнята на Маги с Кейла и с кошница домашен хляб.

— О, Шанън, не знаех, че си тук. — Почти не вярваше на очите си: сестра им седеше в кухнята, а Маги приготвяше чая. — Донесох... Донесох ти хляб, Маги.

— Благодаря. Защо не си нарежем малко. Умирам от глад.

— Нямах намерение да се заседявам...

— Ще се наложи. Нека Кейла поспи в количката, Бри.

— Добре.

Усетила напрежението в стаята, тя се подчини: остави хляба и отиде да сложи бебето в количката.

— Опасява се да не се нахвърлим една върху друга — обясни Маги. — Бри никак не обича кавгите.

— Много е нежна.

— Да. Освен ако не я настъпиш, където не трябва. Тогава става свирепа. Оказва се дори по-свирепа, защото човек не го очаква от нея. Тя именно откри писмата на майка ти. Той ги държал на тавана. В кутия, където прибираше скъпи за него неща. Не я отворихме дълго след смъртта му. — Донесе чайника на масата и седна. — Трудно ни беше, а и майка ни тогава живееше с Бри в една къща. За да има мира, Бри не споменаваше често за татко.

— Наистина ли толкова лоши бяха взаимоотношенията между родителите ви?

— Не можеш да си го представиш. Срецнали се не в първа младост. Водела ги страстта. Макар той веднъж да спомена, че в началото е имало любов помежду им.

— Маги? — долетя колебливият глас на Бриана от прага.

— Влизай и сядай. Тя иска да поговорим за татко.

Бриана влезе и за миг стисна лекичко Шанън за рамото — било за подкрепа, било от благодарност, преди да се присъедини към тях.

— Сигурно ти е трудно, Шанън.

— Трябва да приключим с този въпрос. А аз все отбягвам. — Вдигна очи и внимателно огледа сестрите си. — Искам да разберете, че аз смятам друг за свой баща.

— Според мен жена, която е имала двама бащи, е щастлива — обади се Маги. — И при това и двамата са я обичали. — Когато Шанън поклати глава, тя продължи: — Той беше любящ човек. И щедър. На моменти дори прекаляваше с щедростта си. А като баща бе грижовен, търпелив и много забавен. Не бе умен или преуспяващ, а и често оставяше работата наполовина.

— Винаги беше при теб, ако се нуждаеш от утеха — припомни си Бриана. — Непрекъснато мечтаеше; невероятни мечти и планове, но все безполезни. Все беше на прага да натрупа състояние, но умря по-богат на приятели, отколкото на пари. Помниш ли, Маги, когато реши да отглежда зайци заради кожата?

— Да. Построй зайчарник и купи двойка от онези белите с дълга козина. Майка беше бясна заради похарчените пари. А и заради цялото начинание — добави Маги развеселена.

Бриана също се усмихна и наля чай.

— Много скоро се увеличиша, а на него сърце не му даваше да ги продаде, за да ги одерат. Двете с Маги избухвахме в плач, като си представяхме как ще убият горките същества.

— Затова една нощ — продължи Маги историята, — тримата се измъкнахме и ги пуснахме. Смяхме се като луди, когато цялото заешко семейство запраши към нивите. — Въздъхна и пое чашата с чай. — Нямаше нито сърце, нито ум за бизнес. Но пишеше поезия. Нищо особено, бели стихове. Все се тюккаше, че не му достигат думите.

Бриана сви устни.

— Не беше щастлив човек. Стараеше се да бъде, трудеше се усилено, за да осигури Маги и мен, но никак не му се удаваше. Къщата беше пълна с омраза и гняв, а както открихме по-късно — тъгата му бе много по-дълбока, отколкото подозирахме. Имаше своята гордост. И как се гордееше с теб, Маги!

— И с двете ни се гордееше. Ужасно се скара с майка, за да успее да ме изпрати да уча във Венеция. А извоюваното за мен го заплатиха Бриана и той.

— Не е вярно...

— Така беше — прекъсна я Маги. — Всички го знаем. Докато ме нямаше, тя разчиташе единствено на теб да се грижиш за къщата, за нея, за всичко.

— Приятно ми беше да го правя.

— Щеше да ти подари луната, ако имаше възможност. — Хвана ръката на Бриана. — Ти бе неговата роза. Каза ми го в деня, когато почина.

— Как почина? — попита Шанън. Трудно ѝ бе да си представи всичко, но в съзнанието ѝ започна да се изгражда образ на мъж от плът и кръв, с недостатъците и добродетелите си. — Болен ли беше?

— Да, но не сме знаели. — Споменът за онзи ден бе болезнен за Маги. — Отидох да го търся в кръчмата на О'Мейли. Току-що бях продала първата си творба в Енис. Отпразнувахме събитието. Денят беше забележителен и за двама ни. Беше студено и се канеше да вали, но той ме помоли да се разходим с камионетката. Отидохме до скалите при Луп Хед, както често правеше.

— Луп Хед? — повтори Шанън и сърцето ѝ се сви.

— Беше любимото му място — обясни Маги. — Обичаше да стои на скалите и да гледа през океана към Америка.

Не, помисли си Шанън, не е гледал към страната, а към един човек в нея.

— Мама ми е казвала, че там, при скалите на Луп Хед са се срещнали — прошепна тя.

— О! — Бриана сплете пръсти. — Клетият татко. Вероятно всеки път, когато е ходил там, я е виждал.

— Умря с нейното име на устата — продължи Маги, която не се притесняваше от стичащите се по лицето ѝ сълзи и продължи: — Беше студено, ужасно студено и ветровито. Питях го защо е останал при нас през всичките тези изпълнени с тъга и мъка години. Той се опита да ми обясни, че дали семейството е добро или лошо, зависи от двама души. Не желяех да го слушам. И се чудех дали е имало някой друг в живота му. Каза ми, че е обичал една жена, но било невъзможно да бъде с нея. — С мъка си пое дъх и продължи: — Залитна, цветът на лицето му се промени. Болката го повали, а аз бях така изплашена. Опитах се да го вдигна, пицях. Искаше свещеник, но бяхме само двамата там в дъжда. Повтаряше ми да съм силна, да не се отказвам от мечтите си. Не успях да го предпазя от дъжда. Изрече името ми, след това каза „Аманда“ и умря. — Тя рязко се надигна и излезе от стаята.

— Боли я — промърмори Бриана. — Нямамо е кой да ѝ помогне. Сама е качила татко в камионетката, за да го докара тук. Трябва да отида при нея.

— Не, позволи ми аз да отида.

Без да дочака съгласието ѝ, Шанън стана и отиде в другата стая. Сестра ѝ се взираше през прозореца.

— Бях сама с майка си, когато изпадна в кома, от която не се събуди. — Водена от сърцето си, тя пристъпи напред и хвана рамото на Маги. — Не бяхме на края на света, слънцето светеше. Тя всъщност бе още жива. Но знаех, че съм я загубила. И нямаше кой да ми помогне.

Маги мълчаливо хвана ръката ѝ.

— Същия ден ми бе разкрила... коя съм. Разказа ми за себе си и за Том Конканън. Бях ядосана, наранена и ѝ наговорих думи, които не мога да върна обратно. Знам, че обичаше баща ми. Обичаше Колин Бодайн. Но знам също, че мислеше за нейния Томи, когато ме напусна.

— Трябва ли да ги виним? — попита Маги тихичко.

— Представа нямам. Още се чувствам ядосана и наранена. И най-вече: не знам коя съм. Предполагаше се, че приличам на баща си. — Гласът ѝ изневери и едва успя да продължи: — Човекът, който двете с Бри описвате, ми е напълно непознат и не съм сигурна дали изпитвам нещо към него.

— Разбирам гнева ти. И аз изпитах същото. А и поради различни причини ми е ясно какво е да не си сигурен кой си всъщност и какво действително представляваш.

— Той не би искал от теб да дадеш повече, отколкото можеш, Шанън — обади се току-що влязлата при тях Бриана. — Никога не е искал подобно нещо от никого. — Прегърна я през рамо и трите застанаха заедно, загледани навън. — Кръвта ни свързва в едно семейство. От нас зависи да се свържем и със сърцата си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше много неща да премисля и ѝ трябваше време. Шанън знаеше, че в кухнята на Маги е взела важно решение.

Имаше сестри.

Вече не можеше да отрича връзката си с тях, нито успяваше да спре емоционалната обвързаност, която изпитваше. Държеше на тях, на семействата им, вълнуваше се какво ще стане с живота им. Когато се прибере в Ню Йорк, представяше си тя, тази връзка ще продължи с писма, телефонни разговори, гостувания. Представяше си как ще идва в „Блакторн“ за по една-две седмици през годините.

А и рисуването ѝ. Първата ѝ картина на Каменния кръг бе готова. Когато направи крачка назад, за да огледа завършеното платно, се изненада от силата и мащабността. Нима цялата тази страст бе излязла от нея?

Досега никога не бе рисувала така въздействащо, нито бе изпитвала такава силна привързаност към свое платно.

Това я накара да започне втора картина още преди да е засъхнала боята на първата. Скицата, която направи на Бриана в градината ѝ, сега се превръщаше в безспорно романтичен и почти завършен акварел.

Имаше толкова идеи, разнообразие от теми. Как да устои на приглушената светлина, на различните нюанси на зеленото или на стареца, когото видя да води кравите по криволичещия път? Всичко, което се разкриваше пред очите ѝ, я изкушаваше да го нарисува.

Спокойно би могла да удължи престоя си с една-две седмици. Така щеше да има време да изследва онази част от таланта си, който пренебрегваше заради работата.

Финансовата ѝ свобода бе отлично оправдание, за да удължи престоя си в Ирландия. Ако не си е извоювала достатъчно добро име в агенцията на Тилмантън и той не я вземе обратно, когато се върне след дългата си ваканция, щеше да си намери друга работа.

Сега вървеше с якето на Мърфи в ръце. Възнамеряваше да му го върне по-рано, но през последните няколко дни рисуваше по-близо до

пансиона и все не ѝ се удаваше възможност. А ѝ се струваше прекалено подлично да прехвърли тази задача на Бриана или Грей.

Затова сега вървеше към предната врата на къщата и се надяваше той да е из нивите или в плевнята. Ще го остави на верандата с благодарствена бележка; така щеше да се измъкне.

Той, разбира се, не беше нито из нивите, нито в плевнята. Трябваше да се досети, като знаеше как ѝ изневерява късметът, когато ставаше въпрос за него.

Като подминаваше градинката до алеята към къщата, съзря износените му ботуши да стърчат изпод жалка малка кола.

— Шибана работа!

Очите ѝ се разшириха, но след като чу потока от псувни и ругатни, който извираше изпод колата, тя се усмихна.

В този момент Мърфи се измъкна изпод колата. При вида на Шанън изражението на лицето му, изцапано с грес, се смени няколко пъти. Раздразнението премина в смущение и срам.

— Не подозирах, че си тук. — Прокара ръка по брадичката си и изцапа и нея с грес и кръв. — Иначе щях да внимавам какво приказвам.

— И на мен ми се е случвало да изричам някои от тези думи — увери го тя. — Макар и не с приятния ти, напевен говор. Проблеми ли имаш?

— Можеше да е и по-лошо. — Надигна се почти грациозно. — Обещах на племенника си Патрик да я пусна в движение, но ще ми отнеме повече време, отколкото предполагам.

Тя погледна скептично колата.

— Ако пуснеш в движение този куп желязо, значи правиш чудеса.

— Става въпрос за трансмисията. Това мога да го оправя. — Той също погледна намръщено към колата. — Не е моя работа да я разкрасявам.

— Е, да не те задържам. Минах... О, каква е тази кръв? — Пристъпи и хвана ръката му; на палеца имаше повърхностно порязване, от което течеше кръв.

— Порязал съм се на шибан... проклетия болт.

— Най-добре да промиеш раната.

Изведнъж се засрами от начина, но който неволно хвана ръката му и я пусна.

— И това ще стане. — Без да откъсва очи от нея, извади кърпа от джоба и превърза пръста. — Чудех се кога ще наминеш. Избягваш ме.

— Не, просто бях заета. Отдавна исках да ти върна якето.

Той го взе и го метна върху капака на колата.

— Не ми е толкова нужно. Имам и други. — Облегна се с усмивка на колата и извади цигара. — Наистина изглеждаш възхитително днес, Шанън Бодайн. А и си в безопасност, защото съм прекалено мръсен, за да те докосна дори. Сънува ли ме?

— Мърфи, не започвай пак!

— Ти го започна. — Запали клечка кибрит и я поднесе към цигарата. — Сънувам те сега, а и преди. Сънищата щяха да са по-приятни, ако беше в леглото до мен.

— Е, няма да станат по-приятни, защото не възнамерявам да се озова в леглото ти.

Той подръпна ухото си и само се усмихна.

— Видях ви преди няколко дни да вървите с Маги през нивите. Изглеждаш вече по-спокойна в нейно присъствие.

— Отивахме да ми покаже стъкларската си работилница. Исках да я разгледам.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— И тя го позволи?

— Точно така. Заедно направихме преспание.

— Заедно? — Зяпна от учудване. — Докоснала си инструментите и пръстите ти не са счупени? А, ясно как е станало: успяла си да я пребориш и да я завържеш здраво за стола.

Шанън заяви:

— Не се наложи да прибягвам до насилие.

— Вероятно си го постигнала с вълшебните си очи. — Той отметна глава назад и продължи: — Няма вече толкова тъга в тях. Започваш да оздравяваш.

— Мисля за нея, за майка си, всеки ден. Толкова рядко бях с родителите си през последните години.

— Такъв е животът, Шанън, децата порастват и заживяват собствен живот.

— Все си мисля, че трябваше да се обаждам по-често, да отскачам да я видя, особено след като татко умря.

Обърна се и се загледа в разцъфналите цветя.

— Загубих и двамата в една година. Мислех, че мъката никога няма да изчезне. Но все пак стана. Болката някак се притъпява, дори човек да не го иска.

— И двамата няма да желаят да скърбиш прекалено дълго. Онези, които ни обичат, искат да си спомняме за тях, но с радост.

Тя го погледна през рамо:

— Защо ми е толкова лесно да разговарям с теб за това? Не би трябвало да е така. — Обърна се с лице към него и поклати глава: — Готвех се да оставя якето на верандата и да изчезна. Не мислех, че си тук. А и не исках да се изпречвам на пътя ти.

Той пусна цигарата на земята и я смачка с крак.

— Аз щях да те потърся, след като ти оставя достатъчно време да се успокоиш.

— Няма да се получи. Една част от мен почти съжалява, защото започвам да си мисля, че такива като теб са един на милион. Но нищо няма да излезе.

— Защо не ме целунеш, Шанън? — Поканата бе изречена нежно, приятелски и подкупващо. — А после ми повтори всички тези глупости.

— Не — отказа тя решително и се засмя. — Обикновено подобна самоувереност ме вбесява. — Отметна коси и изрече: — Тръгвам.

— Заповядай вътре да прием чай. Ще се измия... — Пристъпи напред, но внимаваше да не я докосне — ... след това ще те целуна.

Радостен вик го сепна. Огледа се и забеляза Лиам пъргаво да тича по алеята. Мърфи с усилие потисна пламналото желание.

— Е, момко, добре дошъл. — Той се наведе, за да получи звучна целувка. — Как вървят нещата, Лиам? О, с радост ще те взема на ръце — обясни на детето, което протягаше ръце към него, — но майка ти ще ми съдере кожата.

— Да те взема ли аз?

Лиам бързо насочи любвеобилността си към Шанън и щастливо се настани в ръцете ѝ. Тя го подпря на бедрото си в момента, когато Роуган се зададе по алеята.

— Като изстрелян куршум е, щом наближи това място — поясни Роуган. Погледна колата, вдигна вежди и попита: — Как напредваш?

— По-бавно отколкото очаквах. Шанън тъкмо щеше да влезе да прием чай. Ще се присъединиш ли?

— Нямаме нищо против, нали, Лиам?

— Чай! — обяви детето, засмя се и целуна Шанън право по устата.

— Мисълта за сладкиша, който вероятно ще съпроводи чая, го прави толкова любвеобилен — отбеляза Роуган суховато. — Точно с теб исках да говоря, Шанън. Хубаво, че те срещнах.

— Така ли?

Тя си даде сметка, че вече не може да се измъкне. Реши да го приеме философски и понесе момчето към къщата.

— Влизайте в кухнята. Трябва да се измия.

Лиам възторжено си бърбеше нещо. Роуган и Шанън се настаниха в кухнята. Изненада се, когато го видя да пълни чайника, да отмерва чая и да приготвя чашите. Вероятно нямаше защо да се изненадва, но той бе така... спокоен, реши тя. Макар дрехите му да бяха всекидневни, цялата му същност говореше за пари, привилегии и власт.

— Може ли да те попитам нещо? — започна тя бързо, преди да загуби кураж.

— Разбира се.

— Какво прави тук мъж като теб?

Той се усмихна така бързо и ослепително, че ѝ се наложи да прикрие изненадата си. Тази усмивка бе напълно обезоръжаваща.

— Смуцава те липсата на сгради с офиси, театри или френски ресторанти наоколо, така ли?

— Точно така. Красиво е наистина, но все очаквам някой да обяви „край“ и картината да избледнее, сякаш се намирам в киносалон.

Роуган отвори една кутия и даде бисквита на Лиам, за да го залъже.

— Моята първа реакция към тази част на света не бе чак толкова романтична. При първото си посещение псувах всеки изминат скапан гаден километър. Божичко, мислех, че никога няма да престане да вали. Чакай да го взема. Ще те посипе с трохи.

— Нищо. — Шанън прегърна Лиам по-силно. — Но все пак си се заселил тук — подкани Роуган.

— Имаме дом тук, както и в Дъблин. Искях да откроя нова галерия, бях измислил концепцията, преди да се запозная с Маги. А след като подписах договор с нея, се влюбих, убедих я да се омъжи за мен и реших, че новият клон на галериите „Уърлдуайд“ ще е в графство Клар.

— Искаш да кажеш, че е било бизнес решение?

— Това е второстепенно. Корените й са тук. Ако я бях откъснал, сърцето й щеше да страда. Затова живеем и в Клар, и в Дъблин, и това ни устройва.

Стана и отиде до чайника, от който вече се вдигаше пара, за да запари чая.

— Маги ми показа скицата ти на Лиам. Нужно е умение, за да изразиш толкова много с няколко пестеливи линии.

— С въглен е лесно, а е и нещо като хоби за мен.

— Хоби значи? — Роуган все още не желаше да разкрие картите си и се обърна към Мърфи, който влизаше: — Гледаш ли на музиката си като на хоби, Мърфи?

— Тя идва от сърцето ми. — Спря до масата и разроши косите на Лиам. — Крадеш ми бисквитите, така ли? Ще трябва да ми платиш.

Грабна детето и го загъделичка, което накара Лиам да се запревива от смях.

— Камион! — изрече момченцето.

— Знаеш къде е, нали? Иди и го вземи. — Мърфи го пусна и го шляпна по дупето. — Седни на пода и си играй. Ако чуя нещо нередно, ще дойда да се разправам с теб.

Лиам отиде за играчката, а Мърфи обясни:

— Харесал си е едно старо дървено камионче, с което си играех като дете. Толкова го харесва, че десет-петнадесет минути не прави никакви бели. Сядай, Руган. Аз ще се погрижа за останалото.

Роуган се настани на масата до Шанън и отново й се усмихна.

— Погледнах и завършената ти картина — онази с Каменния кръг. Надявам се, нямаш нищо против?

— Не — увери го тя, но вдигна вежди.

— Виждам, че не ти е много приятно, а и Бри се разстрои, когато настоях да се кача и да я видя, след като ми каза, че си я завършила.

Настоя лично да ти се извиня, задето съм нахълтал в стаята ти.

— Няма никакво значение — увери го тя. Погледна към Мърфи, който ѝ поднасяше чая. — Благодаря.

— Готов съм да ти предложа хиляда лири за картината.

Слава богу, още не бе отпила от топлата напитка, защото със сигурност щеше да се задави.

— Не говориш сериозно!

— Винаги говоря сериозно за изкуството. Ако имаш нещо друго завършено, или работиш върху нещо, бих проявил интерес пръв да го видя.

Беше изумена.

— Не продавам картините си.

Роуган кимна и отпи от чая.

— Чудесно. Аз ще ги продавам вместо теб. За „Уърлдуайд“ ще е чест да излага твоите творби.

Беше ѝ невъзможно да говори: главата ѝ се въртеше. Знаеше, че е талантива. Никога нямаше да достигне такъв висок пост в агенцията на Тилмантън, ако беше посредствена. Но рисуването бе нещо, което е за съботните сутрини или когато си във ваканция.

— Наистина ще е чест за нас — продължаваше Роуган. Той беше съвсем наясно кога може да се възползва от преимуществото си: — да изложим картините ти в клона в Клар.

— Не съм ирландка. — Гласът ѝ прозвуча глухо. Шанън се намръщи и отново опита. — Маги каза, че там представяте само ирландски художници, а аз не съм ирландка. — Изявлението ѝ бе посрещнато с почтително мълчание. — Аз съм американка — настоя някак окаяно.

Съпругата му го бе предупредила, че тя ще реагира точно по този начин. Роуган винаги предпочиташе да е крачка или две пред събеседника си, когато говореше по работа.

— Ако приемеш, ще те представим като наша американска гостенка, която е с ирландски корени. За мен не е проблем да купувам картините ти една по една, но смятам, че е по-изгодно и за двете страни, ако имаме официален договор с конкретни условия.

— Така хвана Маги — обясни Мърфи на Шанън, като видимо се забавляваше. — Но ми се ще да не продаваш картината, преди да я видя, Шанън. Може да ти предложа по-голяма сума от него.

— Не съм сигурна, че искам да я продавам. Не знам. Никога не съм мислила за това. — Объркана, тя прокара ръка през косите си. — Роуган, аз съм художничка на реклами.

— Ти си творец — поправи я той. — И е глупаво да се ограничаваш. Ако размислиш за Каменния кръг...

— Става въпрос за „Танцът“ — пророни тя. — Нарекох картината „Танцът“.

Именно в този момент — по тона на гласа ѝ, от израза в очите ѝ — Роуган разбра, че е успял, но с нищо не издаде задоволството си.

— Ако поразмислиш за картината — продължи със същия тон, — с удоволствие ще я взема назаем, за да я изложя в галерията.

— Аз... Ами добре... — Струваше ѝ се глупаво и нетактично да откаже. — Разбира се. Щом искаш. Няма никакъв проблем.

— Благодарен съм ти. — Надигна се, тъй като половината от мисията му бе изпълнена. — Трябва да отведе Лиам вкъщи, за да поспи. После ще го поеме Маги. Сутринта остана да работи, а следобед аз отивам в галерията. Пътьом да мина ли да взема картината?

— Добре. Но няма рамка.

— Ще се погрижим за това. Ще нахвърля примерен договор, който да прегледаш. Разбира се, ще обсъдим всякакви промени, които искаш. Благодаря за чая, Мърфи. С нетърпение очаквам да се видим всички довечера.

Мърфи само му се усмихна, а когато Роуган тръгна да прибира сина си, насочи вниманието си към Шанън.

— Хитър е, нали?

Тя се взираше пред себе си и си повтаряше току-що приключилия разговор.

— На какво всъщност се съгласих?

— Зависи от гледната точка. От една страна — на нищо. От друга — на всичко. Бива си го Роуган. Очаквах капана му, дебнех го и все пак не разбрах как го заложи и как те вкара в него.

— Не знам какво да мисля — смутено сподели Шанън.

— Ако аз бях художник, бих се гордял, щом такъв експерт проявява интерес към работата ми и я оценява като стойностна.

— Но аз не съм художничка.

Мърфи сложи ръце на масата и търпеливо попита:

— Шанън, защо имаш навика да казваш какво не си? Не си ирландка, не си сестра на Маги и Бри, не си художничка, не си влюбена в мен.

— Защото е по-лесно да определиш какво не си, отколкото какво си.

Той се усмихна.

— Ето едно разумно нещо, което каза. Винаги ли търсиш по-лесното?

— Не съм се замисляла. Винаги съм била самоуверена и съм търсила предизвикателствата. — Объркана и малко изплашена, тя затвори очи. — Толкова неща у мен се променят. Не успявам да стъпя на здрава почва. Всеки път, когато си помисля, че съм успяла, нещо се размества.

— И ти е трудно да го следваш, понеже си свикнала да стъпваш здраво на земята. — Стана и я взе в обятията си. — Не, не се безпокой — изрече той, усетил как тялото ѝ се напруга. — Само ще те поддържа. Отпусни глава на рамото ми, скъпа. Дай възможност на част от тревогите да си отидат.

— Майка ми щеше да е много доволна.

— Защо не? — Нежно я погали по косата. — Моята майка някога се надяваше да отиде в града и да изкарвам прехраната си с музика.

— Наистина ли? — Откри, че главата ѝ приляга много добре върху извивката на рамото му. — Мислех, че семейството ти е очаквало да се занимаваш с фермерство.

— Това бе надежда, която се породи у нея, когато забеляза интереса ми към музикалните инструменти. Искаше децата ѝ да постигнат повече от онова, което познава, а и ме обичаше повече, отколкото обичаше фермата.

— И е останала разочарована?

— Може би, докато не се увери, че аз искам това. — Усмихна се. — Каж ми, Шанън, обичаш ли работата си?

— Разбира се. Върша я добре и има шанс да постигна повече. След няколко години ще трябва да избирам между ръководен пост в агенцията на Тилмантън и да започна собствен бизнес.

— Хммм. Прилича ми повече като амбиция, отколкото като щастие.

— Нима има разлика?

— Чудя се — отдалечи я от себе си, защото отново се изкушаваше да я целуне, а в момента тя нямаше нужда от това, — защо сама не се запиташ и не го премислиш? Едно и също нещо ли изпитваш, когато рисуваш за друг и за себе си? — Целуна я, но по челото. — Междувременно трябва да се усмихнеш, а не да се терзаеш. Роуган подбира само най-доброто за своите галерии. Още не си ходила в Енистимон, нали?

— Не. — Съжаляваше, че не е в обятията му. — Там ли е галерията?

— Наблизо. Ще те закарам, ако искаш. Днес не мога — добави, като погледна старинния стенен часовник. — Имам още малко работа тук, а и обещах да намина край Фийни, за да му помогна с трактора.

— Не, няма да е днес. И без това доста те откъснах от работата ти.

— Можеш да ме откъсваш за колкото време искаш. — Взе ръката ѝ и я погали с палец. — Защо не наминеш към кръчмата довечера. Ще те почерпя едно питие, за да отпразнуваш събитието.

— Не съм сигурна, че има какво да се празнува, но не е изключено и да намина. — Усещайки какви са намеренията му, тя отстъпи назад и добави: — Мърфи, не дойдох, за да се боричкаме в кухнята ти.

— Не съм казал, че дойде за това.

— А и очите ти започват да ме гледат странно — отбеляза тя. — Това е сигурен признак, че трябва да си вървя.

— Ръцете ми вече са чисти, няма да те изцапам, ако те целуна.

— Не ме плаши, че ще ме изцапаш. Плаша се... Няма значение. Дръж си ръцете така, че да ги виждам какво правят.

Подчини ѝ се. Сърцето му трепна, когато тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Благодаря за чая и за подаденото рамо.

— Можеш да ги получиш и двете по всяко време.

Шанън въздъхна и отстъпи назад.

— Знам. Пречиш ми да се държа разумно.

— Ако си готова да се държиш неразумно, Фийни ще ме почака.

Тя се засмя. Никой мъж не ѝ бе предлагал да легне с нея по такъв начин.

— Захващай се с работата си, Мърфи. Имам настроение да рисувам.

Излезе от задната врата, тъй като пътят през нивите вече ѝ бе познат.

— Шанън Бодайн?

— Да?

Засмя се, обърна се с лице към него и продължи да върви заднешком, като го наблюдаваше застанал на кухненския праг.

— Ще нарисуваш ли нещо за мен?

— Може би.

Махна му с ръка, обърна се и се отправи към „Блакторн“.

В задната градина Кейла спеше в подвижното креватче под дървото, засадено от Мърфи за нея. Майка ѝ плевеше наблизко, а Грей се навърташе наоколо и всячески се стремеше да уговори Бриана да влезе вътре в къщата с него, за да се отдадат на интимни занимания.

— Къщата е празна — настояваше той и прокара пръст по ръката ѝ. — Всички гости отидоха да разглеждат забележителности. Детето спи. — Доближи се още малко, за да успее да целуне Бриана по врата. Окуражен от потреперването ѝ, предложи: — Ела да се любим, Бриана.

— Имам работа.

— Цветята няма да избягат.

— Нито пък плевелите. — Цялото ѝ тяло потрепери, когато той прокара език по врата ѝ. — О, за малко да отскубна цветето. Иди и...

— Обичам те, Бриана.

Взе ръцете ѝ и ги целуна. Сърцето и тялото ѝ се разтопиха.

— О, Грейсън. — Притвори очи, когато устните му докоснаха нейните. — Не е редно. Шанън ще се върне всеки момент.

— Не мислиш ли, че знае как се е появила Кейла на този свят?

— Не е там въпросът — възрази тя, но ръцете ѝ плътно се обвиваха около врата му.

Той ловко извади фиба от косите ѝ.

— А какъв е въпросът?

Беше уверена, че знае какъв е, но успя само да пророни:

— Обичам те, Грейсън.

В този момент Шанън влезе в градината и застина на място. Първоначално се смути, че е станала неволен свидетел на подобна интимна сцена. След това се изпълни с любопитство.

Каква прекрасна, романтична картина, помисли си тя. Бебето спи под розовото одеялце, цветята са цъфнали, а мъжът и жената, коленичили на земята, се прегръщат.

Жалко, мина ѝ през ума, че няма скицник под ръка. Вероятно неволно е издала присъствието си, защото Бриана вдигна поглед, видя я и се изчерви.

— Извинявайте, чао.

— Шанън? — Тя се наклони да избяга, а Бриана се бореше да се освободи от прегръдките на Грей. — Не ставай глупава.

— Напротив — извика Грей, когато видя, че Шанън се колебае. — Бъди глупава. Изчезвай.

— Грейсън! — Шокирана, съпругата му отблъсна ръцете му и се изправи. — Ние... Аз... Тук плевях...

— Виждам. Отивам да се разходя — подвикна Шанън.

— Но ти току-що се връщаш от разходка.

— Какво от това? Нека пак да отиде — подкани я Грейсън, прегърна съпругата си през кръста и хвърли многозначителен поглед на Шанън. — И се постарай да е по-дълга. — Без да обръща внимание на протестите на жена си, той измъкна още една фиба от косите ѝ. — Дори вземи колата ми. Можеш... — простена, когато Кейла тихичко заплака.

— Трябва да я повия. — Бриана се запъти към креватчето. Развеселена и чувствайки, че е силно желана, тя се усмихна на съпруга си и взе детето. — Защо не насочиш част от енергията си към плевене, Грейсън? Трябва да изпека и торта.

— Добре.

Примири се, че няма да има възможност да прекара един час насаме със съпругата си.

— Съжалявам — обади се Шанън, докато Бриана отнасяше бебето в къщата. — Появих се в неподходящ момент.

— Напълно си права. — Той нежно я сграбчи за врата, сякаш ще я души. — Сега ще ми помогнеш да плевя.

— Това е най-малкото, което мога да направя, за да изкупя греха си. — Дружелюбно се настани до него на тревата. — Доколкото

разбирам, няма гости в момента.

— Всички се пръснаха. Чухме за теб. Честито.

— Благодаря. Още съм замаяна. Роуган умее да отхвърля възраженията ти и да говори така, че накрая кимаш и приемаш всичко, което ти предложи.

— Точно така. Нали нямаш нищо против да свържат името ти с „Уърлдуайд“?

— Не. Всъщност не знам. — Сви рамене. — Всичко стана толкова неочаквано. Обичам да съм подготвена за нещата. А и вече имам професия. — За която, даде си тя сметка, не се бе сецала от седмици насам. — Привикнала съм на крайни срокове, забързано темпо, с хаоса, който цари, когато работиш с много хора. Рисуването, този тип рисуване, изисква самота и определено настроение и няма нищо общо с пазара.

— Навикът ти да водиш определен начин на живот не означава, че не можеш да го промениш, ако си заслужава. — Несъзнателно хвърли поглед към къщата. — Зависи какво и колко силно желаеш.

— Точно това не съм решила. Объркана съм, Грей, а не съм свикнала да съм такава. Винаги знаех каква ще е следващата ми стъпка, винаги съм била уверена в себе си, дори прекалено самоуверена. — Замислено погали едно цвете. — Може би, защото имах само майка си и баща си... Нямахме други роднини. Винаги съм правила това, което искам. Нямам истински приятелства от детството, защото постоянно се местехме. Научих се да не се смущавам от непознати хора, да се чувствам добре на непознати места и в нови ситуации, но никога не съм била привързана истински към някого, освен към родителите си. Още преди да се заселим в Кълъмбъс, вече си бях поставила цели и се заех да ги постигам една след друга. А сега, за една година, загубих родителите си, научих, че животът ми не е бил онова, за което съм го смятала. Попадам в семейство, което не съм познавала. Не знам какво изпитвам към него или към себе си. — Погледна го и успя да се усмихне: — Ама това се казва тирада, нали?

— Понякога помага да споделиш какво чувстваш. — Нежно я подръпна за косите. — Според мен, ако човек умее да върви стъпка по стъпка, лесно би продължил да го прави и в друга посока. А и винаги има възможност да се усамотиш, ако пожелаеш. На мен ми бе нужно

доста време, докато го проумея. — Целуна я и я принуди да се усмихне. — Шанън, мила, отпусни се и се наслаждавай на живота.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта предпочете да рисува в градината, за да довърши акварелния портрет на Бриана. В къщата семейството от графство Майо шумно се приготвяше да напусне пансиона, за да продължи пътуването си на юг. Наоколо ухаеше на кифлички и на рози. Шанън отстъпи, за да разгледа по-добре завършената картина.

— Чудесна е! — Маги, следвана от Лиам, бе прекосила моравата и стоеше зад гърба ѝ. — Разбира се, Бриана е лесна за рисуване. — Наведе се и целуна детето по нослето. — Леля Бри ти е изпекла кифлички, момчето ми, бягай да ги вземеш.

Той се отпрати към къщата и затръшна вратата след себе си.

— Излиза, че Роуган е прав — продължи тя. — Но пък и рядко греши, с което ме измъчва. Отнесе картината ти „Каменният кръг“, преди да успея да я видя.

— А ти държеше лично да се убедиш какво представлява?

— Скицата на Лиам е много добра — призна Маги. — Но на човек му е трудно да прецени по една рисунка, направена с въглен. Отсега трябва да ти кажа обаче, че ще поиска и тази, и ще те изтормози, но ще я получи.

— Той не тормози, той унищожаваше, и то хладнокръвно.

Съпругата му сърдечно се разсмя.

— Истина е, бога ми! Какво друго си направила?

Без да чака покана, взе скицника и го разлисти.

— Заповядай, разгледай го — промърмори Шанън.

От Маги се чуваха звуци на одобрение и интерес. След което отново радостно възкликна:

— О, Шанън, трябва да превърнеш и тази в картина! Точен портрет на Мърфи! Мъжът сред конете. По дяволите, защо не умея да рисувам такива портрети!

— Виждала съм го там няколко пъти, докато рисувах Каменния кръг. — Тя извърна глава, за да си припомни скицата. — Не успях да се въздържа и го скицирах.

— Когато нарисуваш картината, с радост ще я купя за подарък на майка му. — Маги смръщи вежди. — Освен ако дотогава не си подписала договор със Суини. Ако зависи от него, ще ми поиска двата крака и едната ръка за нея. Слага безбожни цени на всичко.

— Не виждам защо това те измъчва. — Внимателно свали картината от статива и я сложи на масата. — Когато отидох да видя изложбата ти в Ню Йорк преди две години, направо се влюбих в една от творбите ти... Беше нещо като изригнало слънце, а от сърцевината му изскачаха всички топли тонове. Не е в моя стил, но боже, как копнеех да я притежавам.

— „Огнени сънища“ — промърмори Маги трогната.

— Точно така. Сериозно обмислях дали да не жертвам наема за една година напред по тарифите на Ню Йорк и да я купя. А имах нужда от покрив над главата си.

— Той продаде това произведение, иначе щях да ти го дам. — Съзря смаяния поглед на Шанън и добави: — По тарифите за семейството.

Впечатлена и без да знае как да реагира, Шанън постави ново платно на статива.

— Бих казала, че е добре да имаш такъв оправен мениджър, който да брани интересите ти.

Не по-малко объркана от нея Маги напъха ръце в джобовете.

— И той все това ми повтаря. Твърдо е решил да постъпи така и с теб.

Шанън взе молива и нанесе няколко леки щриха.

— Няма да разполагам с много време, като се върна в Ню Йорк.

Сестра ѝ само вдигна вежди. Като художничка знаеше, че пред нея стои сериозна колежка по професия.

— Днес подготвя проектодоговорите.

— Бързо действа.

— Изключително. Ще ти иска петдесет процента от печалбата — добави и се усмихна злорадо. — Но ще успееш да смъкнеш до четиридесет, като използваш връзката си със семейството.

Гърлото на Шанън изведнъж пресъхна.

— Още не съм се съгласила на абсолютно нищо.

— О, и това ще сториш. Ще те залее с доводи, ще пусне в ход целия си чар. И същевременно ще е разумен и делово настроен. Ти ще

повтаряш „Не, благодаря!“, а той ще се прави, че не те чува. Ако разумът не постигне желаното, ще открие някоя твоя слабост и ще действа чрез нея. Ще си сложиш подписа, преди да осъзнаеш какво вършиш. Винаги ли така държиш молива?

Все още замислена върху предсказанието, Шанън погледна към ръката си.

— Да, не стягам китката.

— Хммм... и аз ще опитам. Трябва да ти дам това, преди да започнеш да забъркваш боите си.

Тя извади от джоба увит в хартия пакет.

Щом усети тежестта му, Шанън разбра какво има вътре.

— О, страхотно! — зарадва се тя, когато измъкна кълбото от хартията и го вдигна към светлината.

— Ти свърши по-голямата част от работата, затова смятам, че ти принадлежи.

Шанън го завъртя така, че сините нюанси в него започнаха да променят формата и тона си.

— Много е красиво. Благодаря.

— Няма защо. — Маги отново насочи вниманието си към платното. Забелязваше очертанията на мъж, на кон. — Колко време ще ти е нужно да го завършиш? Гаден въпрос е, знам, но питам, защото искам да го подаря на госпожа Бренън, майката на Мърфи, когато дойде за вечеринката.

— Ако ме споходи музата, ще са ми нужни ден-два. — Остави кълбото и отново взе молива. — Кога е тази вечеринка и какво точно представлява?

— Следващата събота, а е нещо като събиране... Има музика, танци и храна. — Хвърли поглед към Бриана, появила се на прага. — Обяснявам на тази клета, невежа американка какво значи вечеринка. Къде е моят шемет?

— Грейсън го взе със себе си до селцето. Обясниха ми, че имали да вършат мъжка работа. — Тя спря и широко се усмихна, зърнала картината на масата. — О, толкова съм поласкана. Хубаво рисуваш, Шанън! — Плахо погледна към новото платно на статива. Опитът ѝ с Маги я бе научил, че творците лесно избухват. — Това е Мърфи, нали?

— Ще стане — отвърна и присви очи. — Не знаех, че ще събираш хора, Бри.

— Ще събирам хора ли? А, имаш предвид вечеринката! Не, Мърфи я организира. Отначало малко се изненадахме, защото цялото му семейство дойде за кръщенето на Кейла преди няколко седмици. Но пак ще дойдат, за да се запознаят с теб.

Шанън изпусна молива. Бавно се наведе да го вземе.

— Моля?

— И горят от нетърпение да се запознаят с теб — продължи Бриана, прекалено заета с платното, за да забележи, че Маги ѝ прави знаци да мълчи. — Чудесно е, че майката на Мърфи и съпругът ѝ имат повод толкова скоро отново да предприемат пътуване от Корк дотук.

Шанън се обърна към нея:

— Защо ще искат да се запознаят с мен?

— Защото... — Разбра предупреждението, но малко късно. Притеснена, започна да мачка престилката си. — Ами, защото... Маги?

— Не се обръщай към мен. Ти го започна.

— Въпросът ми е доста обикновен, Бриана. — Шанън изчака Бриана да я погледне в очите. — Защо майката на Мърфи и семейството му ще идва тук, за да се запознае с мен?

— Ами, когато им каза, че те ухажва, те...

— Какво направи? — Хвърли молива, за да не избухне докрай. — Той луд ли е, или е слабоумен? Колко пъти трябва да му повторя, че не ме интересува?

— Най-малкото още няколко пъти, бих се обзаложила — подсказа Маги ухилена. — В селцето залагат, че през юни тук ще има сватба.

— Маги! — възмути се Бриана шокирана.

— Сватба? — Гласът на Шанън бе нещо средно между стенание и ругатня. — Това е върхът! Вика майка си да ме инспектира, разправя на хората и те залагат...

— Истината е, че Тим О'Мейли даде идеята за обзалагане — прекъсна я Маги.

— Това трябва да спре!

— Няма начин да спреш Тим, щом веднъж се е хванал да събира облози.

Шанън не долови иронията в думите ѝ и ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Според теб това е смешно, така ли? Хора, които въобще не познавам, залагат на мен?

Дори не се замисли, преди да ѝ отговори:

— Точно така. — След това се разсмя, хвана я за раменете и я разтърси. — Успокой се. Никой не може да те накара да направиш нещо против волята си.

— Ще убия Мърфи Мълдун.

Повече развеселена, отколкото изпълнена със съчувствие, Маги я погали по бузата.

— Не би се палила толкова, ако си така безразлична, както твърдиш. Ти как смяташ, Бри?

— И без това казах повече отколкото е необходимо. — Но сърцето не ѝ позволи да не добави: — Той те обича, Шанън, и не мога да не му съчувствам. Знам какво е да си луд от любов и да не успееш да се пребориш с чувството, независимо колко глупав те прави. Не бъди коравосърдечна към него.

Ядът на Шанън се стопи така бързо, както и пламна.

— Но нали ще е по-трудно да оставя нещата да си вървят така, след като е ясно, че до никъде няма да се стигне?

Маги взе скицника и ѝ посочи портрета на Мърфи.

— Мислиш ли? — Шанън не ѝ отговори и затова тя продължи: — Има цяла седмица до вечеринката. Ще успееш да нагласиш нещата както искаш.

— Започвам отсега.

Взе акварела и тръгна към къщата. На път към стаята си повтори точно какво ще каже на Мърфи, когато го види.

Жалко, че трябва да прекъсне дружбата им точно когато откри колко много означава тя за нея. Но бе напълно убедена, че ще го постигне единствено с тотална ампутация.

И той идиотът, сам си го докара. Облегна акварела на стената, отиде до прозореца и обходи с поглед нивите. След миг зърна някакво движение зад къщата му.

Чудесно. Ще се срещне със звяра в леговицето му! Устремното ѝ излизане я отведе по стълбите и навън. Почти стигна градинската порта, когато забеляза паркираната кола, а от двете ѝ страни — Бриана и Маги.

Моментално схвана, че кавгата е в разгара си. Долови го по острите, нетърпеливи нотки в гласа на Маги. Толкова лесно щеше да е да продължи пътя си, но видя лицето на Бриана.

Тя бе бледа, едва се сдържаше, очите ѝ бяха пълни с болка.

Стисна зъби: очевидно днес щеше да бъде ден за разчистване на сметки. А и тя, по дяволите, бе в идеално настроение за подобни занимания.

Гневните думи внезапно затихнаха, когато приближи колата и се вторачи в Маив.

— Шанън — Бриана нервно преплете пръсти, — така и не те запознах с Лоти. Лоти Съливан, Шанън Бодайн.

Кръглолицката жена, която излезе от колата, изрече бързо и с извинителна усмивка:

— Приятно ми е да се запознаем. Добре дошла по нашите места.

— Влизай в колата, Лоти! — обади се отвътре Маив. — Няма да оставаме тук.

— Тогава си тръгвай сама — срязва я Маги. — Лоти винаги е добре дошла тук.

— А аз не съм, така ти?

— Ти направи избора си. — Дъщеря ѝ скръсти ръце. — Страдай, колкото си искаш, но престани да тормозиш Бри.

— Госпожо Конканън — Шанън отстрани Маги от пътя си, — бих желала да поговорим.

— Нямам какво да приказвам с теб.

— Чудесно. Тогава ще ме слушате — забеляза Лоти да кимва одобрително и се помоли да заслужи похвалата. — Между нас има връзка, независимо дали ни харесва или не. Дъщерите ви са нашата връзка, а аз не желая да заставам помежду ви.

— Тя създава неприятностите — обади се Маги разгорещено.

— Млъкни, Маги — нареди Шанън, като не обърна внимание на гневното просъскване на сестра си и продължи: — Имате право да се сърдите, госпожо Конканън. И да сте обидена, независимо дали страда гордостта ви или сърцето ви. Но остава фактът, че случилото се не може да се промени, нито резултатът.

Маив не отрони думичка, а продължи да се взира гневно пред себе си. Младата жена твърдо реши да завърши започнатото.

— Моето участие в цялата тази история е доста косвено; аз съм по-скоро резултат, а не причина. Дали вие сте били част от причината, всъщност няма значение.

Това накара Маив рязко да извърне глава и да процеди:

— Дръзваш да твърдиш, че аз съм причината майка ти да прелюбодейства със съпруга ми?

— Не. Аз не съм присъствала. Майка ми не вини никого, най-малкото вас, за постъпката си. Това, което искам да кажа, е, че няма значение каква роля сте изиграли вие. Някои могат да твърдят, че след като не сте го обичали, няма защо да страдате, че си е намерил друга. Не съм съгласна с това. Имате право да сте разстроена. Онова, което са извършили, не е било правилно.

Надигналият се протест у Маги бе пресечен от студения поглед на Шанън.

— Било е неправилно — повтори тя, доволна, че никой не я прекъсна. — Дали ще го погледнем от морална, религиозна или интелектуална гледна точка, е все нередно. Вие сте били негова съпруга и независимо колко неудовлетворени сте били от брака си, той е трябвало да бъде уважаван. А нужното уважение към брака не е било отдадено и да откриете това след толкова години не намалява нито обидата, нито измяната.

Леко въздъхна. Цялото внимание на Маив беше приковано към нея.

— Не мога да се върна и да не се родя, госпожо Конканън. Каквото и да направим вие или аз, не сме в състояние да унищожим връзката, затова ще трябва да се научим да живеем с нея.

Отново направи пауза. Възрастната жена сега я гледаше заинтригувано, с присвити очи.

— Майка ми умря. Непосредствено преди това си разменихме тежки думи. И това не мога да променя и ще съжалявам цял живот. Не допускате нещо, което не можете да промените, да унищожи онова, което притежавате в момента. Аз скоро ще замина. Маги, Бри и внуците ви остават тук. — Доволна, че се е справила добре, пристъпи назад. — А сега, ако ме извините, трябва да отида да убия един мъж.

Тръгна, но не направи и пет крачки, когато чу вратата на колата да се отваря.

— Момиче?

Спря, обърна се и погледна Маив в очите.

— Да?

— Права си. — Усилието, което й костваше признанието, прикри с бързо кимване. — И си по-разумна от мъжа, чиято кръв тече у теб.

Шанън отметна глава назад.

— Благодаря.

Продължи пътя си, а всички зяпнаха Маив, сякаш й бяха поникнали криле.

— Е, тук ли ще стоим цял ден? — попита тя рязко. — Хайде, размърдай се, Лоти. Искам да видя внучката си.

„Добре се получи“ — помисли си Шанън и ускори крачка. Ако има късмет и успее да накара Мърфи да я разбере, щеше да смята, че денят е бил успешен.

Стигна до къщата му, заобиколи я и го завари край кошарата с овце, а до него стоеше нисък мъж с лула в устата.

Не разговаряха, но по всичко личеше, че се разбират и без излишни думи.

По-възрастният мъж кимна:

— Добре, Мърфи. Две прасета.

— Ще съм благодарен, ако ми ги запазите, господин Маки. За ден-два.

— Бива. — Все така с лула между зъбите тръгна към кошарата, когато забеляза Шанън. — Имаш гости, момко.

Мърфи вдигна глава и широко се усмихна.

— Шанън? Радвам се да те видя.

— Изобщо не ми се умилквай, непрокопсаник такъв. — Пристъпи напред и заби пръст в гърдите му. — Имаш доста неща да ми обясняваш.

Маки спря и наостри уши.

— Тя ли е, Мърфи?

Той поглади брадичката си.

— Да.

— Доста дълго подбира, но си се спрял на хубавица.

Разгневена, Шанън се нахвърли върху непознатия:

— Ако сте заложили на този тук идиот, направо смятайте парите си за загубени.

— Нима има облог? — попита той засегнат. — Защо никой не ми е казал?

Докато тя обмисляше дали да не сграбчи главите им и да ги удари една в друга, Мърфи я потупа по ръката.

— Би ли ме извинила за момент, скъпа. Да ти помогна ли за агнето, което избра, господин Маки?

— Не, сам ще се справя, а и ти очевидно ще имаш доста работа.

С изненадваща лекота възрастният мъж прескочи оградата на кошарата и накара овците да се разбягат.

— Да влезем вътре?

— Оставаме тук! — срязва го Шанън, след което изруга, защото Мърфи здраво я хвана за ръката.

— Ще влезем вътре — заяви той, — понеже предпочитам да ми викаш насаме.

Не пропусна да свали калните си галоши. Отвори вратата, направи ѝ път и я изчака да влезе в къщата преди него.

— Ще седнеш ли?

— Не, дяволите да те вземат, няма да сядам!

Той сви рамене и се облегна на плота.

— Тогава ще стоим прави. Нещо те терзае, така ли?

Благият му тон само отприщи бушувания в нея огън.

— Как смееш? Как смееш да събираш семейството си да идва да ме преценява, сякаш съм един от конете ти за продан?

Лицето му се отпусна.

— Грещиш. Просто ги поканих да дойдат да се запознаят с теб. Това е свършено различно нещо.

— Не е различно. А и причината да ги събереш, е фалшива. Казал си им, че ме ухажваш.

— Да, ухажвам те, Шанън.

— Говорихме вече по този въпрос и няма пак да се спирам на него.

— Чудесно. Да ти предложи ли чай?

Изненада се как изобщо още има здрави зъби, след като така силно ги стискаше от яд.

— Не, няма нужда да ми предлагаш чай.

— Имам нещо за теб. — Пресегна към плота зад гърба си и взе кутия. — Бях в Енис преди ден-два и ти купих това. Забравих да ти го

дам вчера.

С жест, който съзнаваше, че е детински, тя сложи ръце зад гърба си.

— Не! Няма да приема подарък от теб. Цялата история вече никак не е забавна, Мърфи.

Той сам отвори кутийката.

— Ти обичаш да носиш хубави неща. Тези ми харесаха.

Въпреки твърдата си решимост тя погледна към отворената кутийка. Бяха хубави обици, каквито сама би си избрала. Две сърчица от топаз и от аметист — стояха едно върху друго.

— Мърфи, скъпи са. Върни ги.

— Не съм бедняк, Шанън, ако се притесняваш за портфейла ми.

— И това ме притеснява, но то е второстепенно. — Наложих си да откъсне поглед от красивите камъчета. — Няма да приема подаръци от теб. Това само би те насърчило.

Пристъпи към нея и тя скоро усети хладилника с гърба си.

— Няма да посмееш!

— Днес не си с обици. Затова ще пробваме тези. Стой мирна, скъпа. Не знам дали ще успея да ги сложа.

Опита се да отблъсне ръката му, докато той слагаше първата и изпищя, тъй като неволно я убоде.

— Сама си го изпроси — промърмори той, зает със задачата си.

— Ще те ударя — заплаши го през зъби.

— Изчакай да свърша. Това не е работа за мъже. Защо правят закопчалките такива малки? А, готово. — Със задоволството на човек, приключил с досадно занимание, Мърфи се отдръпна да види резултата. — Отиват ти.

„Не можеш да си разумен с неразумните“ — повтори си тя.

— Мърфи, искам да се обадиш на близките си и да им кажеш да не идват.

— Изключено. Те с нетърпение очакват вечеринката и възможността да се запознаят с теб.

Тя сви ръце в юмруци.

— Добре, тогава им позвъни и им кажи, че си сгрешил, променил си решението си или каквото щеш и че ние с теб не сме на дневен ред.

Веждите му се свъсиха.

— Искаш да кажеш, да им съобщя, че няма да се женим?

— Точно така. — Покровителствено го потупа по рамото. — Най-после разбра за какво става дума.

— Неприятно ми е да ти отказвам каквото и да е, но е изключено да лъжа семейството си. — Успя да избегне първия, а и втория ѝ удар. Третият обаче почти го достигна, тъй като се заливаше от смях, но и него избегна, като я сграбчи през кръста и започна да танцува с нея.

— Боже, ти си създадена за мен, Шанън! Луд съм от любов по теб.

— За луд — луд си... — започна тя, но не продължи, защото устните му се притиснаха върху нейните.

През надигащото се у нея желание ѝ хрумна, че той не ѝ оставя никакъв избор, освен да го обича.

„Няма да допусна това да стане“ — реши твърдо. Паниката ѝ даде сили и тя го отблъсна.

Косите ѝ бяха разрошени, а очите — широко разтворени и потресени. Той забеляза как вената на шията ѝ пулсира и как руменина бе плъзнала по бузите ѝ от целувката.

— Ела да се любим, Шанън. — Гласът му бе нисък, плътен и изпълнен с копнеж. — Боже, колко те желая! Всеки път, когато си тръгнеш, у мен остава нещо като дупка и ужасният страх, че няма да се върнеш. — Отчаян, отново я притисна в обятията си и зарови лице в косите ѝ. — Не мога повече да гледам как си отиваш и да не те притежавам.

— Не прави така. — Стисна очи и се опита да се пребори със зараждащото се у нея чувство. — Не си човек, с когото просто да легна, а не мога да допусна историята да прерасне в нещо друго.

— Но тя вече е нещо друго. Тя е всичко. — Отдалечи я от себе си. Сети се и отпусна пръстите си, преди да я нарани. — Да не би да е, защото понякога съм неадекватен? Невинаги успявам да мисля ясно, когато си близо до мен.

— Не, причината не е у теб, Мърфи. У мен е. Става въпрос какво представлявам аз и за твоята представа за нас двамата. Аз съм тази, която доста неадекватно се справя със случая. — Опита се да си поеме дълбоко дъх, но откри, че гърдите ѝ са стегнати като в обръч. — Но ще се справя. Няма повече да се виждам с теб. — С огромно усилие успя да не сведе поглед. — Така ще е по-лесно и за двама ни. Ще започна да уреждам заминаването си за Ню Йорк.

— Това е равностойно на бягство — отбеляза той безизразно. — А знаеш ли дали бягаш от мен, или от себе си?

— Там е моят живот. Трябва да се върна.

Изпълнен с гняв и отправил й изпепеляващ поглед, той бръкна в джоба и подхвърли нещо на масата.

Нервите й бяха опънати, но все пак любопитството я накара да погледне. Оказа се медна брошка във формата на кон. Знаеше, че е с игла за закачане, достатъчно дебела, за да закопчае дебелия плат на мъжка пелерина.

Мърфи видя, че тя пребледня като платно. Пръстите й се насочиха към брошката, но бързо се дръпнаха като опарени.

— Какво е това?

— Знаеш какво е. — Изруга, когато Шанън поклати глава. — Недей да лъжеш. Не ти отива.

Виждаше я отново на фона на тъмната вълнена пелерина.

— От къде я взе?

— Намерих я в Каменния кръг, когато бях момче. Тогава заспах с нея в ръка. И те сънувах за пръв път.

Не откъсваше очи от него, макар всичко пред погледа й да играеше.

— Не е възможно.

— Стана както ти казвам.

Взе брошката и й я подаде.

— Не я искам — уплашено изрече.

— Досега я пазих за теб. — Вече поуспокоен, той я прибра в джоба. — Мога още да я подържа. Няма защо да заминаваш, преди да си се порадвала достатъчно на сестрите си. Няма да те докосна вече, нито ще те притеснявам да ми дадеш онова, което не си склонна. Имаш думата ми.

И щеше да я удържи. Познаваше го достатъчно добре, за да не се усъмни. Как да го вини, че й бе дал обещание, което я кара да се чувства жалка и готова да заплаче?

— Държа на теб, Мърфи. Не желая да те наранявам.

Представа нямаше колко дълбоко го бе наранила всъщност. Отвърна й безизразно:

— Аз съм възрастен мъж, Шанън, и мога да се погрижа за себе си.

Беше толкова уверена, че ще си тръгне спокойно и безразлично. А сега откри, че иска отново да го прегърне, както и той нея.

— Искам да останем приятели. Макар и след толкова кратко познанство, ти значиш много за мен.

— Ще останем. — Усмихна се, макар че едва се сдържаше да не я грабне в прегръдката си. — Поне за това не трябва да се притесняваш.

Опита се да направи точно това, когато го остави и пое по пътя. И се постара да не се чуди защо ѝ се иска да заплаче.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мърфи се захвана да изрине оборите. Физическият труд бе част от живота му и той знаеше, че напрегнатата работа ще му помогне.

За жалост този път не се получаваше.

Пъхна лопатата в изцапаната слама и метна съдържанието в почти пълната количка.

— Винаги имаш някаква цел, това си ти — обади се Маги зад гърба му. Усмиваше се, но очите ѝ внимателно изучаваха лицето му.

— Защо не работиш? — попита той, без да я погледне в очите. — Чувам, че пещите ти са запалени.

— Ей сега ще се захвана. — Приблужи се и постави ръка на отворената клетка. — Не се отбих вчера, защото реших, че ще искаш да си поемеш дъх. Затова изчаках до тази сутринта. Шанън изглеждаше много нещастна, след като се върна от посещението си при теб вчера.

— Направих всичко възможно да я успокоя.

— А какво става с твоето спокойствие, Мърфи? — Сложи ръка на гърба му и се направи, че не забелязва нервния жест, с които искаше да я отблъсне. — Знам, че имаш чувства към нея и сърцето ме боли да гледам колко си разстроен.

— Тогава най-добре заминавай, защото възнамерявам да остана в това настроение. Отдръпни се, по дяволите, ще те изцапам с тор!

Вместо това тя се вкопчи за дръжката на лопатата и известно време всеки се стараеше да я изтръгне от ръцете на другия.

— Както кажеш — отсече тя и отстъпи. — Продължавай да чистиш мръсотията, но ще говориш с мен!

— Не съм в настроение за гости.

— А аз откога съм гостенка?

— По дяволите, Маги, разкарай се! — Извърна се към нея с гневен поглед. — Не желая твоето съчувствие, утеха или проклетите ти съвети.

Тя сви ръце в юмруци и се приближи към него.

— Ако си въобразяваш, че ще ме разкараш с обидните приказки и отвратителното си настроение, сериозно грешиш, момко.

Разбира се, нямаше да успее и понеже го съзнаваше, Мърфи се постара да прикрие яда си.

— Извинявай, Маги Мей. Няма да се заяждам с теб. Просто искам да остана сам известно време.

— Мърфи...

Щеше да го пречупи и то скоро, ако не успее да я пропъди преди това.

— Не че не съм благодарен, задето намина да ме утешиш. Но не съм готов още. Нужно ми е сам да ближа раните си. Бъди приятел, мила, и ме остави!

Обезоръжена, тя прилепи буза към неговата.

— Ще дойдеш ли да поговорим, когато си готов?

— Разбира се. Хайде, изчезвай. Чака ме много работа днес.

Тя си тръгна, а той заби лопатата в изпражненията и тихичко изпсува. Продължи да кълне, докато не му останаха думи.

До залез-слънце работи като човек, обсебен от дявола. На другия ден стана рано и пак се захвана за работа. Дори тренираното му тяло здравата го наболяваше, когато най-последно спря да изяде студен сандвич и да изпие една бира.

Мислеше да си ляга, макар да бе едва осем часът, когато задната врата се отвори. Роуган и Грей, следвани от Кон, влязоха.

— Имаме мисия, Мърфи — потупа го Грей по гърба и се отправи към шкафа.

— Значи мисия — повтори той и разсеяно почеса кучето, сложило глава на скута му. — И от какъв характер е тя?

— Наредено ни е да те измъкнем от мрачното ти настроение. — Роуган постави бутилка на плота и я отвори. — И на двамата ни е забранено да се приберем вкъщи, преди да изпълним задачата.

— Бри и Маги два дни не са престанали да мислят за теб — поясни Грей.

— Излишно е да го правят, а и бутилката не е нужна. Мислех да си лягам.

— Един истински ирландец не отказва на двама другари и бутилка уиски — заяви Грей и подреди три чаши на масата.

— А, значи ще се напиваме, така ли?

— Жените не успяха да сторят нищо — отбеляза Роуган, докато пълнеше чашите. — Затова се примириха, че е мъжка работа. — Настани се до масата и вдигна чаша: — Slainte!

Мърфи се почеса по брадичката замислено и въздъхна.

— Защо пък не? — Гаврътна първата чаша, намръщи се, преди да я постави на масата, и попита: — Само една бутилка ли донесохте?

Грей се разсмя и отново наля.

Трудно му бе да стои настрана от нея. Въпреки всички задължения по фермата, на Мърфи му бе трудно да живее ден след ден и да си ляга нощ след нощ, като знае, че тя е наблизо. И същевременно така далеч. Утешаваше се с мисълта, че го прави заради нея.

Нищо не успокоява душата така, както мъченичеството.

Добронамерените приятели не помагаха. Седмица след като Шанън излезе от кухнята му, той отиде в задния двор на пансиона и я завари застанала пред статива. Носеше тениската си от колежа — изпръскана с боя, и джинси, скъсани на коленете.

Стори му се, че прилича на ангел.

С присвити очи и стисната между зъбите четка изучаваше нарисуваното. Разбра момента, в който тя долови присъствието му по промяната в погледа ѝ и от начина, по който внимателно отпусна четката, преди да извърне глава.

Мърфи не каза нищо. Настъпи неловко мълчание. Той се приближи и се загледа в картината.

Представляваше задната част на пансиона с хубавата каменна основа и отворени прозорци. Градините на Бриана грееха във всевъзможни цветове. Вратата на кухнята зееше гостоприемно отворена.

Шанън съжали, че е оставила четката и нервно взе някакъв парцал, за да намери работа на ръцете си.

— Е, как ти се струва?

— Хубава е. — Трудно намираще думи. — Изглежда ми завършена.

— Да. Току-що приключих.

— Е — той премести картона с яйца, който носеше, — много е хубава.

Младата жена се обърна и се захвана да оправя четките и тубичките бои по поставката, която Грей скова за нея.

— Предполагам, че си бил доста зает.

— Да. — Тя го погледна и той съвсем загуби дар слово: — Зает бях. — Ядосан на себе си, продължи да пелтечи. — Яйца. Каза, че й трябват.

— О... — бе всичко, което Шанън успя да изрече.

От наблюдателницата си зад кухненския прозорец Бриана обяви:

— Виж ги само... Държат се толкова непохватно...

Изглеждаха толкова объркани, че тя промени първоначалния си план да ги остави сами и бързо се присъедини към тях.

— О, ето те и теб, Мърфи. Слава богу, че донесе яйцата. Ела да опиташ от щрудела, току-що го направих.

— Трябва да... — Но тя вече бе изчезнала и той остана загледан смутено във вратата. Отново премести яйцата в другата ръка и попита Шанън: — Защо не вземеш да ги внесеш, а аз ще тръгвам...

— Мърфи. — Реши, че трябва да се сложи край на това и за да опипа почвата, сложи ръка върху неговата. Не можеше да го вини, че трепна. — Не си идвал от седмица, а си свикнал често да се отбиваш при Бриана и Грей. И то, без да се притесняваш.

Погледна ръката ѝ, после отново се взря в лицето ѝ.

— Реших, че ще е най-добре да не се мяркам.

— Съжалявам за решението ти. Не искам да се чувстваш така. Мислех, че оставаме приятели.

Очите му не се откъсваха от нейните.

— Не си идвала в нивата наскоро.

— Вярно е. И аз реших, че е по-добре да не идвам, но сега съжалявам. — Искаше да сподели колко ѝ е липсвал, но се страхуваше. — Сърдиш ли ми се?

— По-скоро се сърдя на себе си. — Изучаваше я. В очите ѝ имаше мълчалива молба, която би пречупила всеки мъж. — Искаш ли да хапнем щрудел?

По лицето ѝ бавно се разля широка усмивка.

— Да.

Когато влязоха вътре, Бриана облекчено въздъхна.

— Благодаря за яйцата, Мърфи. — Засуети се, отнесе ги до хладилника. — Трябват ми за нещо, което съм намислила да направя за вечеринката. Видя ли картината на Шанън? Прекрасна е, нали?

— Да.

Свали такето си и го сложи на закачалката.

— Щруделът е по рецепта на една германка. Миналата седмица беше тук. Нали си я спомняш, Шанън? Госпожа Мец. Онази с плътния глас.

— Фелдфебелката — припомни си тя. — Всяка сутрин строяваше трите си деца и съпруга си за инспекция...

— А те всичките като извадени от кутия. Ще ми кажете дали щруделът е толкова вкусен, както тя твърдеше.

Бриана започна да сервира, когато телефонът иззвъня. Шанън се пресегна към апарата на стената.

— Пансионът „Блакторн“. — Поколеба се за миг, после сви вежди от изненада. — Тод? Да, аз съм. — Засмя се. — Не, не говоря като ирландка.

Мърфи не успя да се въздържи и стисна устни.

— Тод — промърмори, докато Бриана поставяше щрудела пред него. — Прилича ми повече на буболечка, отколкото на име на човек.

— Шшшт... — смърри го тя и хвана нежно ръката му.

— Тук е много красиво — говореше Шанън. Отново се засмя. — Ами доста се разхождам, ям и рисувам.

— О, толкова си отегчена значи? — долетя от другия край на жицата.

— Ни най-малко. — Съвси вежди.

— Не е като обичайните ти занимания. Както и да е. Кога се връщаш? — Гласът бе леко развеселен и съчувствен.

Тя неволно започна да навива шнура на телефона около пръста си.

— Не знам точно. След две седмици вероятно.

— Боже, Шанън, та ти вече изкара там цял месец!

Пръстите ѝ още по-плътно навиваха кабела. Странно, не ѝ се бе сторило като месец.

— Полагат ми се три седмици. Останалото ще го взема като неплатена отпуска. Как вървят нещата при вас?

— Обичайната лудница. Особено след като приехме поръчката на „Гълфстрийм“. Там ти направи силно впечатление, Шанън.

Беше забравила как ѝ хрумна да измисли нещо, което ще помогне да се разпродават по-лесно автомобилни гуми.

— А, не — ти осъществи проекта — възрази тя.

— Да, но идеята бе твоя. Както и да е — началниците са щастливи, но в отдела чувстваме липсата ти, а се задава коледната кампания. Време е да се прибиращ.

Усети слепоочията си да пулсират, сигурен признак, че от напрежението ще я заболи глава.

— Имам някои неща за уреждане, Тод. Лични дела.

— Знам, минаваш през труден период, Шанън. Ще го преодолееш. А и ми липсваш. Е, наистина между нас се създаде известно напрежение, преди да заминеш, а и аз не проявих нужното разбиране, не се съобразих с уязвимостта и чувствителността ти. Мисля, че нещата ще се изгладят.

— Какво толкова се разчувства? Да не си гледал някой съзлив сериал?

— Хайде, Шан, остани още два-три дни щом искаш и ми позвъни. Съобщи ми с кой полет се прибиращ. Ще те посрещна на летището, ще изпием бутилка вино и ще поговорим.

— Ще звънна по-нататък, Тод. Благодаря, че се обади.

— Не се бави много. Началниците имат навика бързо да забравят труда на подчинените.

— Ще го имам предвид. Дочуване.

Затвори и откри, че шнурът плътно е намотан около ръката и прилежно го размота и го оправя.

— Търсеха ме от Ню Йорк — съобщи тя, без да се обръща. — Приятел от службата. — Постара се да се усмихне широко, преди да ги погледне: — Е, как е щруделът?

— Опитай — покани я Бриана и ѝ наля чай. Инстинктът я тласкаше да утеши сестра си, но се въздържа, като се надяваше Мърфи да свърши тази работа. — Сякаш бебето плаче — промърмори и отиде да провери.

Апетитът на Шанън изчезна. Погледна с безразличие щрудела и чая.

— В агенцията са претрупани с работа.

— Той иска да се върнеш. — Когато тя вдигна поглед, Мърфи наклони глава и повтори: — Този Тод иска да се върнеш при него.

— Занимава се с някои от поръчките ми, докато отсъствам, и му се е струпала доста работа.

— Иска да се върнеш — каза за трети път младият мъж.

— Спомена нещо такова, но не е обвързано с нищо. — Шанън направи отчаян опит да опита щрудела. — Имахме напрегната... дискусия, преди да тръгна.

— Дискусия? — повтори той. — Напрегната дискусия? Това значи, че сте се скарали, така ли?

— Не. — Тя леко се усмихна. — Тод не се кара. Спори. Много е цивилизован.

— И в момента също ли спореше по цивилизован начин? Затова ли си толкова объркана?

— Не, просто ми съобщи как вървят нещата в службата. И не съм объркана.

Хвана я за ръце. Изчака да престанат да треперят и чак тогава продължи:

— Поиска да съм ти приятел. Опитвам се да го сторя.

— Объркана съм по някои въпроси. Редица въпроси. — Думите едва се откъсваха от устата ѝ. — Обикновено не ми е нужно толкова време, за да знам какво искам и как да го постигна. Бива ме да анализирам, да се съобразявам с различните гледни точки. Приличам на баща си в това отношение. — Нетърпеливо измъкна ръцете си. — Бях планирала всичко и започнах да го осъществявам. Място в подходяща агенция, апартамент в хубавата част на града, елегантни дрехи, малко, но подбрана с вкус картинна колекция, членство в подходящи клубове. Неангажираща връзка с привлекателен, преуспял мъж, с когото имаме общи интереси. Всичко това се разпадна, а се чувствам така уморена, за да се захвана отново да го изграждам.

— Това ли искаш да направиш? Това ли трябва да направиш?

— Не мога да го отлагам до безкрай. Обаждането ми напомни, че съм престанала да се занимавам с тези въпроси. Налага се да имам солидна почва под краката си, Мърфи. — Гласът ѝ изневери и тя сложи ръка на устата си. — Все още изпитвам такава мъка, когато мисля за родителите си; да знам, че никога повече няма да ги видя. Така и не успях да се сбогувам с тях.

Той не каза нищо. Просто стана и я взе в обятията си. Мълчанието му говореше колко добре я разбира. Идеше ѝ да заплаче и знаеше, че сълзите ѝ ще покапят на рамо, което никога няма да се отдръпне.

— Все си мисля, че съм го преодоляла — успя да изрече накрая.
— А то изведнъж изплува отнякъде и сграбчва сърцето ми.

— Не си дала воля на сълзите си. Хайде, скъпа, отпусни се. Ще ти стане по-леко.

Всяко нейно ридание разкъсваше сърцето му, а още повече го мъчеше фактът, че не може да ѝ помогне.

— Искам да се върнат.

— Знаем, скъпа.

— Защо трябва да умират хората, Мърфи? Защо хората, които толкова обичаме и от които се нуждаем, трябва да ни напускат?

— Не е точно така. Те все още са в спомените ти и там ще са винаги. Не си ги загубила. Не чуваш ли майка ти понякога да ти говори, или баща ти да ти припомня нещо, което сте правили заедно?

Изтощена от сълзите, тя допря мократа си буза до неговата. Глупаво бе, мина ѝ през ума, да си въобразява, че е проява на сила да съдържа сълзите си, вместо да ги пусне на воля.

— Да. Понякога ги виждам — отвърна тя, вече леко усмихната.

— Значи не са те напуснали напълно, нали?

Затвори очи, успокоена от равномерните удари на сърцето му, и прошепна:

— Думите ти много ми помогнаха.

— Трябва да запазиш и да държиш на спомените си, Шанън, а не да допускаш да те натъжават. — Изтри една сълза от бузата ѝ с пръст.
— Сега по-добре ли се чувстваш? Ще помоля Бри да остане с теб, а ако искаш и аз мога да остана.

— Вече съм добре, благодаря.

Хвана я за брадичката, повдигна главата ѝ и я целуна по челото.

— Тогавя сядай да си изпиеш чая. И не мисли за Ню Йорк, докато не си готова.

— Хубав съвет — съгласи се Шанън и подсмръкна.

Той извади кърпа от джоба.

— Издухай си носа.

Тя леко се засмя и се подчини.

— Радвам се, че дойде, Мърфи. Не ме избягвай.

— Ще се навъртам. — Знаеше, че ѝ се иска да остане сама и затова взе такето от закачалката. — Ще дойдеш ли скоро на нивата? Обичам да те гледам как рисуваш, огряна от слънцето.

— Да, ще дойда, Мърфи. — Замълча, защото не знаеше как да зададе въпроса или защо ѝ се стори толкова важно да попита. Вместо това каза: — Няма значение.

Той спря на прага.

— Кое? По-добре е човек да сподели мислите си, вместо да ги таи у себе си.

А тя точно това правеше — таеше ги.

— Чудех се. Ако бяхме приятели, когато мама беше болна, дали ако се беше наложило да ти кажа, че трябва да отида да я гледам... Или по-късно, когато почина, ти бях казала, че мога да се справя и предпочитам да съм сама, щеше ли да уважиш желанието ми?

— Разбира се, че не. — Озадачен, нахлупи шапката си. — Глупав въпрос. Приятел не страни от приятеля, който преживява мъка.

— И аз така си мислех — промърмори младата жена и остана загледана така вторачено в него, че той реши, че има трохи по брадата, и неволно прокара ръка, за да ги изчисти.

— Какво има?

— Нищо. — Взе чашата си и добави: — Заплеснах се нещо...

По-озадачен от всякога, Мърфи отвърна на усмивката ѝ.

— Ще се видим. Нали... ще дойдеш на вечеринката?

— Там съм.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Музика се носеше от къщата на Мърфи, когато Шанън пристигна със семейството на Бриана. Дойдоха с колата, защото Бри бе приготвила толкова много неща, че тримата нямаше да успеят да ги донесат на ръка, а и бебето бе с тях.

Първата изненада за Шанън бе големият брой превозни средства, паркирани по пътя.

— Къщата, изглежда, е препълнена — отбеляза тя и започна да помага на сестра си да разтоварят всички купи и плата.

— О, с коли и камионетки пристигат онези, които живеят далеч. Повечето хора идват пеша за вечеринките. Грей, внимавай с тенджерата. Ще разлееш бульона.

— Няма да го разлея, ако разполагам с три ръце.

— Кисел е — обясни Бриана на Шанън, — защото издателите му прибавиха още един град в рекламната обиколка. — С огромно задоволство в гласа добави: — А имаше време, когато този мъж не се задържаше на едно място.

— Времената се менят и ако се съгласиш да дойдеш с мен...

— Знаеш, че не мога да зарежа пансиона за три седмици посред лято. Хайде. — Въпреки товара, който и двамата носеха, тя се наведе да го целуне. — Не се ядосвай за това тази вечер. А, ето я Кейт.

Забърза напред да поздрави сестрата на Мърфи.

— Винаги можеш да се откажеш от турнето — промърмори Шанън тихо, докато следваха Бриана.

— Кажи го на нея! „Няма да зарязваш работата си заради мен, Грейсън Тейн. Ще съм тук точно където ме оставиш, когато свършиш.“

— Какво да се прави. — Тя щеше да го погали по бузата, ако ръцете ѝ не бяха заети. — Права е. Разведри се, Грей. Ако някога съм виждала мъж, който да има всичко — това си ти.

— Така е. — Казаното малко го ободри. — Но ще ми е трудно да си го представя, когато легна сам в Кливланд през юли.

— Ще се мъчиш с хотелското обслужване по стаите, тъпи телевизионни програми и хвалбите на почитателите.

— Млъкни, Шанън Бодайн!

Побутна я лекичко и я тласна през прага.

Не си бе давала сметка, че в околността има толкова хора. Къщата бе препълнена, чуваше се весела глъчка. Преди да направи и десет крачки в хола, цяла дузина от новите ѝ познати вече я представиха на още толкова хора, които виждаше за пръв път.

В гостната, където вече танцуваха, свиреха флейти и цигулки. Чиниите бяха отрупани с храна. Хората ги крепяха на коляно, докато въодушевено потропваха в такт. Чаши се пълнеха и се подаваха на протегнати ръце.

В кухнята бе претъпкано; купи и плата бяха натрупани по всички възможни места. Бриана бе там с празни ръце — бяха ѝ взели бебето и го подаваха от човек на човек.

— А, ето я и Шанън — грейна тя и започна да поема съдовете от сестра си. — Досега не е била на вечеринка. Обикновено музиката е в кухнята, но няма място. Но и така се чува. Познаваш Дирдри О'Мейли.

— Да, здравейте.

— Вземи си чиния, момиче — подкани я тя, — преди тълпата да се нахвърли и да останат само трохи. Дай да поема нещата, Грейсън.

Той охотно предаде всичко в ръцете на Дирдри и отиде да вземе бира.

— Вероятно няма да има голямо оживление в кръчмата тази вечер, госпожо О'Мейли — отбеляза Шанън.

— Никакво. Затова затворихме. Вечеринките при Мърфи винаги опразват селцето. А, Алис, тъкмо говорех за сина ти.

Шанън се канеше да отпие от бутилката, която Грей ѝ връчи, но се извърна и видя слаба жена с меки чупливи кафяви коси. Мърфи бе наследил очите и усмивката ѝ.

— Дадоха му цигулката, така че известно време няма да се откъсне от гостната. — Гласът ѝ бе мек, закачлив. — Реших да му приготвя чиния, ако все пак му остане време да хапне. — Посегна към блюдата и изведнъж усмивката ѝ стана още по-широка: — Бри, не те видях. Къде е ангелчето ти?

— Ето го, госпожо Бренън.

Усмихнат, Грей се приближи да я целуне.

— Не ти, дявол такъв. Имам предвид къде е бебето.

— Нанси Фини и Мери Кейт изчезнаха с нея — обясни Дирдри, докато отхлупваше ястията, приготвени от Бриана. — Първо трябва да ги откриеш и чак тогава да се сбиеш с тях, за да им я отнемеш.

— Точно това ще направя. О, чуйте как само свири това момче. — Гласът ѝ преливаше от гордост. — Господ го е дарил с талант.

— Радвам се, че успяхте да дойдете чак от Корк, госпожо Бренън — започна Бриана. — Не познавате Шанън, моята приятелка от Америка.

— Не, не се познаваме. — С известно недоверие и любопитство погледна към младата жена. Гласът ѝ не стана по-хладен, но определено по-официален. — Приятно ми е да се запознаем, Шанън Бодайн — каза тя малко церемониално и протегна ръка.

Шанън се улови, че бърше длан в панталоните си, преди да се ръкува.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Бренън. — Как да продължи? — Мърфи често говори за вас.

— Благодаря. Бива си го момчето, наистина. А ти живееш в Ню Йорк и си изкарваш прехраната с рисуване, нали?

— Да.

Чувстваше се ужасно неловко и притеснено отпи от бирата. Затова при шумното и стремително нахлуване на Маги в помещението бе готова да я разцелува.

— Закъсняхме — заяви тя. — И понеже Роуган се зацани да обясни на всички, че аз съм виновна, сама ще си призная. Имах да довърша нещо. — Постави купа на масата и пусна Лиам да играе. — Освен това умирам от глад. — Грабна една от пълнените гъби на Бриана. — А, госпожо Бренън, точно ти ми трябваш.

Цялата скована официалност изчезна от лицето на Алис, когато заобиколи масата, за да я прегърне.

— Господи, и като малка беше същата! Вдигаше шум за шест деца.

— Ще съжаляваш за приказките си, когато ти дам подаръка. Хайде, Роуган.

— Човек има право на секунда отдих, за да изпие една бира. — Взе бутилката и си проби път напред. Носеше увит в хартия пакет.

Появата му в кухнята предизвика нов изблик на възгласи и поздрави и Шанън реши, че е идеалният момент да се измъкне. Започна да си пробива път към вратата.

— Стой тук, страхливке. — Прегради ѝ пътя Грей и ласкаво сложи ръка на рамото ѝ.

— Смили се над мен, Грейсън.

— Няма начин.

Усети, че не може да се измъкне и започна да наблюдава как Алис внимателно отстранява амбалажната хартия от картината. Хората се трупаха около нея, последваха одобрителни и изненадани възклициания.

— О, точно такъв е — промърмори Алис. — Точно така си държи главата, а и стойката... Никога не съм получавала по-хубав подарък, Маги, и това си е самата истина. Не намирам думи да ти се отблагодаря достатъчно, че ми го връчваш, а и че си го нарисувала.

— Можеш да ми благодариш, че ти го връчвам, но не и че съм го нарисувала. Портретът е дело на Шанън.

Всички погледи се насочиха към младата жена.

— Чудесен талант имаш — обади се Алис и в гласа ѝ отново се долавяше обичайната сърдечност. — И сърце, да вижда всичко ясно и точно. Горда съм да получа портрета.

Преди Шанън да намери какво да отговори, дребна чернокоса жена нахълта в кухнята.

— Мамо, знаеш ли кой дой... Какво е това? — Бе забелязала портрета и си пробиваше път напред. — Та това е Мърфи!

— Шанън Бодайн го е нарисувала — обясни ѝ Алис.

— О! — С блеснали любопитни очи жената огледа стаята. Само след секунди откри Шанън. — Аз съм Кейт, сестра му, и ми е драго да се запознаем. Ти си първата, която той ухажва.

Шанън бе благодарна за подкрепящата ръка на Грей.

— Не... Ние... Мърфи преувеличава — започна тя, докато няколко чифта очи внимателно я изучаваха. — Ние сме просто приятели.

— Правилно е да сте приятели, докато те ухажват — одобри Кейт. — Ще ми се някога да нарисуваш и моите деца. Маги все отказва.

— Аз работя със стъкло — припомни ѝ тя и продължи да трупа храна в чинията си. — А и ще трябва да попиташ Роуган. Той ѝ е мениджър.

— Още не съм подписала договора — обади се бързо Шанън. — Дори не...

— Най-добре да го направиш, преди да подпишеш с него — предложи сестрата на Мърфи. — Ще ги събера и ще ти ги доведа, когато кажеш.

— Престани да тормозиш жената — обади се Алис. — Какво всъщност дойде да ми съобщиш?

— Да ти съобщя ли? — Остана смълчана за миг, а очите ѝ грейнаха. — Никога няма да се сетиш кой дойде преди малко! Маив Конканън — обяви тя, преди някой дори да опита.

— Та Маив не е идвала на вечеринка от двадесет години! — възкликна Дирдри. — Дори повече.

— Е, а сега е тук и Лоти е с нея.

Бриана и Маги се спогледаха и тръгнаха като да бяха едно цяло.

— Ще отидем да видим дали иска да хапне — обади се Бриана.

— По-скоро ще отидем да се уверим, че няма да събори къщата с крясъците си — уточни сестра ѝ. — Защо не дойдеш с нас, Шанън? Миналия път намери подход към нея.

— Не мисля, че...

Но тя я сграбчи за ръката и я издърпа от кухнята към хола.

— Музиката все още свири — промърмори Маги. — Няма да я прекъсне.

— Виж, това не е моя работа — протестираше Шанън. — Тя е ваша майка.

— Ще ти напомня какво каза за връзките, които съществуват помежду ни.

— По дяволите, Маги!

Обаче откри, че няма друг избор, освен да стисне зъби и да се остави да я заведат в гостната.

— Боже милостиви! — бе всичко, което Бриана успя да изрече.

Маив седеше с Лиам в скута и с крак отмерваше такта на мелодията. Лицето ѝ бе сериозно, устните стиснати, но потрепващият крак я издаваше.

— Та тя се забавлява!

От удивление Маги отвори широко очи.

— За бога! — Шанън се дръпна и се освободи. — Защо да не се забавлява?

— Доколкото мога да си спомня, никога не е слушала музика — рече тихо Бриана. Видяха Лоти да танцува с един съсед. Бриана поклати глава. — Чудя се как ли Лоти я е уговорила?

Но Шанън бе забравила напълно за Маив. В другия край на помещението стоеше Мърфи и свиреше на цигулката. Очите му бяха полупритворени и тя реши, че е унесен в музиката, която се лееше изпод пръстите му. В следващия миг той се усмихна и ѝ намигна.

— Какво свирят? — любопитства тя, когато към цигуларя се присъединиха гайдар и акордеонист.

— Песента на Сейнт Стивън — отвърна Бриана и се усмихна. — О, вижте как танцуват!

— Може не само да гледаме — обади се Грей, хвана я през кръста и я завъртя из гостната.

— Та тя танцува великолепно — възхити се Шанън след малко.

— Щеше да стане танцьорка, нашата Бри, ако нещата се бяха развили по-различно. — Със свъсени вежди Маги премести поглед от сестра си върху майка си. — А може би нещата сега започват да се променят.

Пое дълбоко дъх и влезе в гостната. След кратко колебание отиде и седна до майка си.

— Не вярвах, че ще доживея да видя подобно нещо — обади се Алис, застанала до Шанън. — Маив Конканън седнала до дъщеря си на вечеринка, с внук в скута, потропва с крак. Още малко и ще се усмихне.

— Предполагам, че отдавна се познавате.

— От момичета. Превърна своя живот, а и този на Том, в истински ад. И момичетата го изстрадаха. Трудно е човек да се бори за любов. Сега, изглежда, е открила някакво удовлетворение в живота, който води, и във внуците си. Радвам се за нея. — Изгледа Шанън леко развеселена. — Трябва да се извиня заради дъщеря си, която те притесни в кухнята. Тя винаги първо приказва, а после мисли.

— О, няма значение. Просто погрешно е разбрала...

Алис сви устни при тези думи, но продължи спокойно:

— Е, никой не е пострадал. Онова там е Елийн и съпругът ѝ Джак. Ще дойдеш ли да те запозная?

— Разбира се.

Запозна се с тях, както и с другите сестри на Мърфи и брат му, племенничките и племенниците, братовчедите. Главата ѝ се изпълни с имена, а сърцето ѝ трепваше от неподправения сърдечен прием, с който я посрещаха.

Връчиха ѝ пълна чиния, нова бира и я настаниха близо до музикантите, а Кейт не преставаше да бърби в ухото ѝ.

Времето бавно минаваше. Беше топло, а музиката — приятна. Деца тичаха и играеха. Наблюдаваше как мъже и жени флиртуват, докато танцуват.

Как да нарисува видяното, питаше се Шанън. В ярки, живи цветове или меки пастели? И двете ѝ се струваха подходящи. Имаше вълнение, енергия, удоволствие и съхранена традиция.

Долавяше го дори в музиката, мина ѝ през ума. Мърфи се оказа прав: всеки тон, всеки глас сякаш имаше дълбоки корени.

Остана очарована от любовната балада, която госпожа Конрой изпя. Смя се заедно с другите на последвалата пиянска песен. С изненада видя как Бриана и Кейт изтанцуваха бърз народен танц, привлякъл още повече хора в гостната.

Ръкопляска, докато ръцете ѝ почервеняха, когато музиката спря. Видя Мърфи да оставя цигулката.

— Забавляваш ли се? — попита я той.

— Страхотно! — Подаде му да си вземе от нейната чиния. — Не си опитал нищо. Побързай да хапнеш — усмихна му се тя, — защото искам пак да свириш.

— О, винаги има кой да ме смени — отвърна ѝ и взе от сандвича с шунка.

— На какво друго свириш, освен на цигулка и акордеон?

— На туй-онуй. Видях, че се запозна с близките ми.

— Те са толкова много. И всички са убедени, че слънцето изгрява заради Мърфи — засмя се Шанън, а той трепна.

— Хайде да потанцуваме — предложи той.

Тя поклати глава.

— Както вече обясних на няколко прекрасни джентълмени, поинтересно ми е да наблюдавам. Не, Мърфи. — Пак се засмя, когато я

изправи на крака. — Но аз не умея да танцувам!

— Разбира се, че умееш. — Продължаваше да я води към дансинга. — Но първо ще изсвирят валс, както ги помолих. Първия път, когато танцувам с теб, искам да е валс.

Тонът му я накара да изтръпне.

— Но аз никога не съм танцувала валс!

Накани се да се засмее и я погледна въпросително.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Валсът не е популярен в клубовете, които посещавам. По-добре да седна.

— Чакай. Ще ти покажа. — Прегърна я през кръста. — Сложи ръка на рамото ми.

— Знам стойката, но не и стъпките!

Вечерта бе прекалено хубава, за да не се съобрази с желанието му. Наведе глава и се загледа в краката му. Той се усмихна.

— И така — една напред и малко по-бързо — две и три. Леко плъзваш крака при последната стъпка. Точно така. Номерът при валса е да гледаш партньора в очите. Тогава не ти се завива свят от въртенето.

„Да гледаш в очите на партньора може и да има преимущества в танца — помисли си Шанън, — но не и когато се потапяш в такива дълбоки сини очи.“

— Миглите ти са по-дълги от тези на сестрите ти — изрече неволно тя.

— Винаги са недоволствали от този факт.

— Такива прекрасни очи. — Виеше ѝ се свят от танца. — Виждам ги в съня си. Не преставам да мисля за теб.

Тялото му се стегна.

— Скъпа, старая се да спазя обещанието си.

— Знам. — Всичко се движеше като на забавен кадър. Сякаш всички цветове, звуци и движения мистериозно изчезнаха. Сякаш останаха единствено те двамата и музиката. — Ти никога няма да нарушиш дадената си дума, каквото и да ти струва.

— Досега не съм го правил. — Гласът му бе така напрегнат, както и ръката, която я водеше. — Но ти ме изкушаваш. Искаш ли да наруша обещанието си?

— Не знам. Защо мисля постоянно за теб, Мърфи? — Отпусна глава на рамото му. — Не знам какво правя, какво чувствам. Трябва да седна, да помисля. Не мога да мисля, докато ме докосваш.

— В състояние си да подлудиш един мъж, Шанън. — С усилие се постара ръцете му да останат нежни, докато я отдалечаваше от себе си. — Погледни ме. — Гласът му бе тих и гальовен. — Няма да те питам пак, защото обещах. Не от гордост се възпирам.

Да, Шанън го знаеше. Правеше го от чувството за чест. Дума, така архаична, както и ухажване.

— Престани да флиртуваш с момичето. — Тим пристъпи към тях и стовари ръка върху гърба на Мърфи. — По-добре ни изпей нещо.

— Сега имам работа, Тим.

— Да — обади се и Шанън и се усмихна. — Изпей нещо. Никога не съм те чувала.

— Какво би искала да чуеш?

— Любимата ти песен.

— Добре. А после ще поговориш ли с мен?

— После.

Усмихна се, убедена, че по-късно ще дойде на себе си.

— Е, как прекарваш на първата си вечеринка? — попита Бриана, като седна до нея.

— Ъ? О, чудесно е.

— Не сме имали такова голямо събиране, откакто с Грей се оженихме миналата година. О, Мърфи ще пее. — Радостно стисна ръката на Шанън. — Коя ли е избрал?

— Любимата си песен.

— „Четири зелени поля“ значи — подсказа тя и усети как очите ѝ се пълнят със сълзи още преди първите тактове.

Всички бързо утихнаха. Мърфи запя под акомпанимента на гайдата.

Не подозираше, че той притежава такъв чист, ясен тенор. Изпя тъжна песен, изпълнена с надежда, загуби, но и възраждане. През цялото време, докато къщата бе притихнала като църква, той не откъсна очи от нея.

Беше любовна песен, но любов към Ирландия, земята и хората ѝ.

Докато го слушаше нещо трепна у нея, също както по време на танца. Кръвта ѝ закипя, но не толкова от страст, колкото като знак на

приемане. Слушаше и усещаше как всички издигнати от нея бариери се срутват под красивите звуци на песента. Гласът му направо я пленяваше. Гласът му и сърцераздирателните думи на песента я разплакаха.

Очите на Мърфи останаха загледани в нея, докато прошепна нещо на гайдаря. Той кимна и подхвана игрива шумна мелодия. Отново последваха танци.

Знаеше, че е разбрал какво стана с нея още щом пристъпи напред. Усмивваше ѝ се. Прие подадената му ръка и стана.

Не можаха да се измъкнат веднага. Толкова хора го спираха да разменят по някоя дума. Когато излязоха навън, той усети как ръката ѝ трепери в неговата.

Обърна се към нея.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Но, Мърфи, това нищо няма да промени. Трябва да разбереш...

Целуна я бавно и дълбоко, и думите замряха в гърлото ѝ. Все така държейки я за ръка, заобиколи къщата и се насочи към обора.

— Тук ли? — Очите ѝ бяха широко отворени от изненада и радостно предчувствие. — Но наоколо има толкова много хора!

Той беше готов да се засмее.

— Ще отложим търкалянето в сеното за друг път, Шанън, обич моя. Просто трябва да взема одеяла.

— О! — Почувства се глупаво и не бе сигурна дали не изпита разочарование. — Одеяла значи? — попита тя, докато той взимаше две. — А къде ще отидем?

Преметна ги през ръка и отново я поведе.

— Там, откъдето сме тръгнали.

Сърцето ѝ заби бързо.

— Но как така... Къщата ти е пълна с хора.

— На никого няма да липсваме.

Прекошиха нивата, огряна от лунната светлина.

— Обичаш ли да броиш звездите? — попита той.

— Не знам. — Вдигна поглед. — Никога не съм го правила.

— То не е и възможно. — Вдигна преплетените им ръце и целуна пръстите ѝ. — Но не бройката е важна. А чудото. Същото чудо, което имам чувството, че става всеки път, когато те погледна.

Засмя се и я взе на ръце.

— Би ли си представила, че те отнасям нагоре по хубаво резбовано стълбище към огромно меко легло, пълно с пух, сатенени възглавници и розови дантели?

— Не ми е нужно да си представям каквото и да било. — Притисна се към него, тъй като чувствата заплашваха да я удавят. — Тази вечер имам нужда единствено от теб, а ти си тук.

— Да. — Нежно докосна с устни слепоочието ѝ. Тя извърна глава, за да го погледне. — Тук съм — кимна. — И двамата сме тук.

Каменният кръг се издигаше пред тях, огрян от лунната светлина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Под трепкащите звезди и блесналата бяла луна той я отнесе до центъра на кръга. Обади се бухал — продължителен звук, който отекна в тишината.

Остави я да стъпи на крака и разгъна едното одеяло, а другото се свлече, докато коленичеше пред нея.

— Какво правиш? — попита тя и се учуди защо е толкова нервна. Само преди миг бе така спокойна.

— Свалям ти обувките.

Съвсем обикновено действие, а движенията му бяха съблазнителни като черна коприна. Той събу и своите, и грижливо ги сложи до нейните. Ръцете му я обходиха от глезените до раменете, докато ставаше.

— Трепериш. Студено ли ти е?

— Не. — Мислеше си, че никога вече няма да ѝ е студено с пещта, която бумтеше в нея. — Мърфи, не искам да смяташ, че това означава повече, отколкото е. Няма да е честно да...

Той се усмихваше, докато обгръщаше лицето ѝ с ръце, и нежно я целуна.

— Знам какво значи. Ти си красива, Шанън. Толкова красива. И това, което ще направим, ще е красиво.

Той щеше да се погрижи за всичко, щеше да ѝ даде не само тялото, но и сърцето си. И да отнеме нейното. Ръцете му бяха така нежни, когато я милваше по раменете, гърба и косите, докато устните му търпеливо настояваха да получат повече. Да вземат повече. Малко повече.

Продължи да потреперва, макар тялото ѝ да се опираше о неговото, а звуците, които издаваше, говореха за изпитването от нея удоволствие. Тих ветрец подухваше през тревите наоколо и звучеше като нежна музика.

Отдръпна се, но с очи приковани в нейните, свали елечето ѝ, като го остави да падне на земята. Нов шепот от желания се надигна у нея,

докато той нежно я галеше и целуваше.

Беше си мислила, че познава правилата на съблазняването, движенията на мъжа и жената по пътя към насладата. Ала сега ставаше нещо непознато за нея — спокойно, търпеливо, като танц, при който се наслаждаваш на всяка стъпка. Като при стъпките на валса, които ѝ показва, тя единствено можеше да се държи о него и да се наслаждава.

Затаи дъх, когато пръстите му се спряха на горното копче на блузата ѝ. О, защо не бе сложила коприна, женствено, дантелено бельо, за да го очарова?

Той бавно разтвори блузата и нежно плъзна длан към сърцето ѝ. Тръпка като куршум премина през тялото ѝ.

— Мърфи...

— Толкова съм си мислил каква ли ще си, когато те докосна. — Взе ръката, която се впиваше в рамото му, и я целуна. — Каква ще е кожата ти. — Продължи да я наблюдава, докато смъкваше блузата от раменете ѝ. — Ръцете ми са груби.

— Не. — Откри, че може само да поклати глава и да повтори: — Не.

Погледът му бе сериозен, докато прокарваше пръст по извивката на гърдите ѝ и нагоре. Знаеше, че ще е нежна, но начинът, по който потреперваше от досега му, начинът, по който главата ѝ се отмяташе назад, засилваше удоволствието му. Затова не бързаше. Наведе се и отново я целуна. Устните ѝ бяха невероятно щедри и го подканваха да ѝ се наслади напълно.

— Искам... — започна тя и се вкопчи в ризата му, без да откъсва очи от неговите — искам те, повече отколкото си представях.

Продължи да го гледа и да разкопчава ризата му. После сведе поглед.

— О... — Въздишката ѝ бе изпълнена с наслада и възхищение.

Тялото му бе силно и мускулесто от усилената работа. Прокара ръце по гърдите му — кожата бе нежна и тя усети ударите на сърцето му.

В следващия миг, докато разкопчаваше панталоните ѝ, установи, че нейното сърце далеч не бие равномерно. Унесена, усети как той ѝ подава ръка, за да ѝ помогне да запази равновесие, докато ги събуе.

— Легни при мен — подкани я. — Ела при мен.

Положи я върху одеялото и долепи устни до нейните.

Докосваше я с невероятна нежност, изследваше гърдите ѝ. Прокарваше език по шията, целуваше ръцете ѝ, стигна до корема и тя неволно изви гръб.

— Сега — успя да изрече измъчено. — За бога, сега.

Той само разкопча сутиена ѝ и пое зърното ѝ в уста.

Измъчена, възбудена, тя се притисна по-близо към него. Под тежестта на тялото му младата жена се движеше необуздано, безсрамно. Той я обладаваше с език, зъби и устни и я принуждаваше да умолява, да загуби дъх. Освобождението дойде така светкавично, че тя се вкопчи в одеялото разтреперана, потреперваща още от насладата. Накрая се отпусна изтощено.

Невъзможно. Никой никога през живота ѝ не я бе карал да се чувства така.

Мърфи простена и впи устни в нейните, а ръцете му не спираха да я изучават: спускаха се надолу към кръста ѝ, към бедрата.

— Шанън, обичам те. Сега и завинаги.

— Не мога... — Изцедена тя положи ръка на гърба му. Беше мокър, а мускулите му бяха невероятно стегнати. — Трябва ми една минута... — Но устните му отново обхождаха гърдите ѝ. — Господи, какво правиш с мен?

— Доставям ти удоволствие. — И той нямаше никакво намерение да спира. Желанието болезнено се натрупваше у него. Кръвта му кипеше и знаеше, че няма да се удържи още дълго. Свали бикините ѝ. — Доставям удоволствие и на себе си.

Тялото ѝ се оказа пълно със скрити наслади, които възнамеряваше да изследва по-детайлно. Но времето за наслада бе отминало. Сега бе жаден да я притежава.

Затова не обърна внимание на сподавените ѝ протести, на безпомощното впиване на ноктите ѝ в гърба му. Отново започна да я възпламенява. И дори когато тя вече не можеше да се въздържи, когато стана необуздана, дива и мокра, не му стигаше.

Свали джинсите си, а устните му нито за миг не се отделяха от горещото ѝ тяло, от потреперващите гърди, от разтрепераните ѝ устни.

Тя нетърпеливо се издигна към него, докато се опитваше да го обвие с крака. Той поклати глава не в знак на отказ, а за да възвърне зрението си. Искаше да я наблюдава, както и тя него.

— Погледни ме — настоя той, като с усилие изричаше всяка дума, идваща от сърцето му. — По дяволите, погледни ме!

Тя отвори очи, погледът ѝ бе замъглен, но постепенно се избистри и видя ясно лицето му.

— Обичам те. — Очите му се впиха в нейните. — Чуваш ли ме?

— Да — увери го тя, а ръцете ѝ се вкопчиха в косите му. — Да!

И когато той безжалостно и дълбоко проникна в нея, тя извика триумфално. Оргазмът ѝ я заля като лава и я остави разтреперана. Очите ѝ отново се притвориха, той отново проникна в нея.

Без да се замисля, се нагоди към темпото му, докато бурята помежду им се засилваше. Стори ѝ се, че дочува гръмотевици, сякаш светкавици проблясваха. Тялото ѝ буквално експлодира, преди да се отпусне изнемоощяло.

Ръцете ѝ се плъзнаха от гърба му. Чу го да произнася името ѝ, да се отпуска върху нея и да потреперва.

Зарови лице в косите ѝ и остана така, разлюлян от чувства. Тялото ѝ отново потрепери — сигурен признак за добър секс. Мърфи бе готов — стига да бе в състояние — да я погали, за да я успокои.

— Ей сега ще се отместя — пророни той.

— Да не си посмял.

Усмихна се и зарови отново лице в косите ѝ.

— Като съм отгоре ти, поне те топля.

— Мисля, че никога вече няма да ми е студено. — Леко изскимтя от удоволствие и зарови лице в рамото му. — Вероятно следващите ми думи ще ти доставят неописуемо удоволствие, но ми е все едно. Трябва да знаеш, че никой досега не ме е карал да се чувствам така.

Той изпита не удоволствие, а истинска радост.

— Никоя не съм обладал така преди.

Тя се сгуши у него и се засмя.

— Прекалено добре се справяш, Мърфи. Сигурно си обладал много други.

— Служеха ми само за да се подготвя — прекъсна я и се опита да се надигне на лакти, за да я види. Начинът, по който му се усмихваше, го накара да се засмее. — Не че подготовката един или два пъти не ми достави удоволствие.

— Напомни ми да те ударя после. — Засмя се, когато той я превъртя един, след това втори път и се озоваха на края на одеялото. —

Ще трябва да те нарисувам така, както си гол. Не съм рисувала голо тяло от колежа.

— Скъпа, когато ме съблечеш, ще си прекалено заета, за да се сетиш за четките си.

Усмихна му се ехидно.

— Прав си. — Долепи устни към неговите. После отпусна глава на гърдите му. — Никога досега не съм се любила на открито.

— Сериозно ли говориш?

Тя се надигна и го погледна със свъсени вежди.

— Там, където живея, на подобни прояви не се гледа с добро око. Той почувства, че ѝ става студено и се пресегна за второто одеяло.

— Значи тази вечер е пълна с неща, които правиш за първи път — отбеляза. — Първата ти вечеринка... — Метна одеялото, за да я покрие. — Първият ти валс...

— Точно валсът ме склони. Всъщност — не. — Надигна се и взе лицето му в ръце. — Валсът ме прелъсти. Но всичко се преобърна, докато пееше. Докато те слушах, не можех да си обясня защо и кога съм ти отказала.

— Налага се да ти пея по-често. — Вдигна ръка и я положи на врата ѝ. — Красивата зеленоока Шанън, моята любов. Целуни ме.

Събуди я от дрямката ѝ точно когато небето на изток изсветляваше. Беше му жал, защото с наслада бе наблюдавал как миглите ѝ хвърлят сянка върху порозовелите бузи. А и му се искаше да има време да я люби още веднъж, преди зората да настъпи.

Но го чакаха задължения и семейството му.

— Шанън? — Нежно я погали по бузата, преди да я целуне. — Скъпа, почти е утро и звездите избледняват.

Тя се размърда и се вкопчи в ръката му.

— Защо не останеш? Защо? Нима дойде при мен само за да ме оставиш отново?

— Шшшт... — Притегли я към себе си, целуна я по челото. — Тук съм. Останалото е сън.

— Ако ме обичаш достатъчно, няма пак да си тръгнеш.

— Обичам те. А сега си отвори очите. Сънуваш.

Послуша го и отвори очи, както той пожела. За миг се почувства изгубена между два свята и кой знае защо и двата ѝ се струаха познати.

Зазорява се, мина ѝ през ума. И ухае на пролет. Камъните се издигаха около тях сиви и студени, а ръцете на любимия ѝ плътно я прегръщаха.

— Конят ти — прошепна тя несъзнателно. Защо не чуваше нетърпеливото риене на копитата?

— Още е в обора. — Мърфи решително хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. — Къде си?

— Аз... — Неволно примигна и отвори очи. — Мърфи?

Очите му, в които се четеше леко нетърпение, бяха приковани към лицето ѝ.

— Спомняш ли си какво стана?

Тя поклати глава. Обзе я чувство на безпомощност.

— Предполагам, че съм сънувала... Това е всичко...

— Разкажи ми съня си.

Но тя притисна лице към рамото му и с облекчение усети колко е истинско и твърдо.

— Просто сън — настоя тя. — Вече е утро, нали?

Готвеше се да заспори с нея, но се отказа.

— Почти. Трябва да те върна в „Блакторн“.

— Вече?

— Ако зависеше от мен, щях да спра слънцето. — Прегърна я още веднъж и стана, за да събере дрехите им.

Сгущена под одеялото, Шанън го наблюдаваше и усети как отново у нея се поражда желание. Седна, а одеялото я прикриваше само до кръста.

— Мърфи? — Той се извърна и на нея ѝ стана приятно да види как очите му потъмняват. — Люби ме.

— Няма нещо, което да желая повече, но семейството ми е в къщата и не се знае кога някой... — Думите му замряха — тя се изправи; бе стройна и красива. Дрехите се изплъзнаха от ръцете му, когато тя се насочи към него.

— Люби ме — повтори, обвивайки врата му с ръце. — Бързо и ненаситно — както последния път.

Беше същинска магьосница. Знаеше го от първия път, когато я погледна в очите. Вълшебната ѝ мощ струеше от погледа — уверено и предизвикателно. Макар да ѝ бе трудно да диша, очите ѝ нито за миг не трепнаха.

— Добре.

Гласът му бе дрезгав. Облегна я на най-близкия камък и вдигна бедрата ѝ. Тя го обгърна жадно и ненаситно. Той проникна в нея силно и властно, както бе пожелала.

Ноктите ѝ се забиваха в гърба му. Устните ѝ се извиха в усмивка, когато телата им едновременно бяха обхванати от конвулсии.

Коленете му се подкосиха, а дланите му бяха така потни, че се изплаши да не се плъзнат по краката ѝ и да я изтърве. Чуваше как диша учестено.

— Божичко! — Примигна. — Милостиви боже!

Облегната на рамото му, тя избухна в смях: щастлив, освободен, радостен смях.

— О, чувствам се толкова жива!

— Доста си жива, но за малко да ме довършиш — засмя се той, целуна я пламенно и я остави да стъпи на земята. — Обличай се, преди отново да ти се нахвърля.

— Ще ми се да тичаме голи по полето.

— Да, но какво ли ще си помисли милата ми майка, ако случайно погледне от прозореца?

Развеселена, Шанън сложи сутиена и вдигна бикините си от тревата.

— Обзалагам се, че милата ти майка е свършено наясно с какво си се занимавал, след като цяла нощ не се прибра вкъщи.

— Да знаеш и да видиш с очите си са две съвсем различни неща. Ще излезеш ли с мен довечера, Шанън?

Изненадана, но доволна, тя го погледна. Стори ѝ се трогателно, че така мило я кани, след като току-що се бяха нахвърлили един на друг като животни.

— Може и да изляза, Мърфи Мълдун.

Наведе се да вдигне одеялата.

— Остави ги... за по-нататък.

Усмихна се и хвана ръката му.

— С удоволствие.

— Ще те изпратя.

— Няма нужда.

— Искам да те изпратя!

Изведе я от Каменния кръг. Щастлива, тя облегна глава на рамото му.

— Обичам те — каза той простичко.

— Мърфи, разбирам, че изпитваш чувство, но...

— Доста силно чувство.

Налагаше ѝ се да внимава. А и собствените ѝ чувства се оказаха много по-дълбоки, отколкото предполагаше.

Той продължи:

— Искам да се омъжиш за мен.

— О, Мърфи, не...

— Нямам предвид в момента. Сега ми стига да се наслаждавам на утринната разходка с теб и да чакам вечерта, когато отново ще те видя.

— Мърфи, нека не усложняваме нещата.

— Нищо по-просто от това. Дай да те целуна, преди да влезем в градината на Бриана.

Прегърна я, наведе глава и накара сърцето ѝ да трепне.

— Още веднъж — помоли тя след малко и го придърпа към себе си.

— Ще намина да те взема довечера. — Бе се откъснал от нея с известно усилие. — Бих те извел на вечеря, но...

— Близките ти са ти на гости. Разбирам.

— Утре си заминават. Ако няма да ти е неловко пред Бриана, бих искал да прекараш нощта при мен.

— Не, няма да ми е неловко.

— Тогава до по-късно.

Целуна ръката ѝ и я остави до розовите храсти, все още отрупани с капчици роса.

Младата жена прекоси моравата, като си тананикаше, и влезе през задната врата. В кухнята налетя на Бриана, която правеше кафе.

— О, здравей. — Без да си дава сметка за щастливата си усмивка, Шанън напъха ръце в джобовете и небрежно подхвърли. — Рано си станала.

Сестра ѝ само вдигна вежди. Беше станала от половин час — както впрочем правеше всеки ден.

— Кейла искаше да закуси.

Шанън погледна часовника изненадано.

— О, изглежда, е по-късно, отколкото си представях. Бях... навън...

— Така и предположих. Мърфи защо не дойде да пие кафе?

— Ами той... — Спря, понеже не знаеше как да продължи. — Май снощи не бяхме особено дискретни.

— Не може да се каже, че съм изненадана от прибирането ти по това време, след като видях израза на лицето ти, когато тръгна с него снощи. — Кафето завираше и тя се обърна към печката. — Изглеждаш щастлива.

— Така ли? — Засмя се доволно и импулсивно прегърна Бриана. — Да, идиотски щастлива съм. Току-що прекарах нощта с мъж на сред полето. Аз. На сред полето. Умът ми не го побира.

— Радвам се за теб. — Беше трогната от този първи сестрински изблик на Шанън. — Радвам се и за двама ви. Мърфи е прекрасен човек. Отдавна се надявам да си намери някоя също така специална.

Шанън остана притисната към нея още миг. След това се опита да обясни:

— Бриана, не е точно така. Държа на него. Много държа. Нямах да прекарам нощта с него, ако не беше така.

— Да, знам и те разбирам.

— Но аз не съм като теб. — Отстъпи назад, за да ѝ обясни онова, което всъщност не бе в състояние да обясни и на себе си. — Не съм като теб или Маги. Не възнамерявам да се заселя тук, да се омъжвам, да създавам семейство. Имам други планове.

Успя да забележи тревогата в очите на Бриана, преди тя да сведе поглед и да пророни:

— Той е силно влюбен в теб.

— Знам. И не съм сигурна дали и аз не съм влюбена в него. Но любовта не е достатъчна, за да си изградиш живота на нея. Двете с теб сме наясно с това, като знаем какво е станало между родителите ни. Опитах се да го обясня на Мърфи и се надявам да ме е разбрал. Защото никак не желая да го нараня.

— А няма ли да нараниш себе си, като се отказваш от онова, което ти е на сърцето?

— Трябва да мисля и за главата си.

Бриана отвори бюфета, за да извади чашки и чинийки.

— Права си. Цялата ти същност трябва да реши кое е правилно. Трудно е обаче, когато човек се разкъсва.

— О, ти наистина ме разбираш.

Благодарна, Шанън хвана рамото ѝ.

— Да. За Мърфи е лесно. Той не се запитва за мислите, чувствата или потребностите си. Всички те са насочени към теб. За теб обаче не е така просто.

— Щастлива съм, Бриана — пророни тя тихичко. — Щастлива съм тук с вас.

— Радвам се да го чуя — отвърна ѝ Бриана с любов. — Радвам се, че можеш да го кажеш. Днешният ден е чудесен.

— Направо е прекрасен. — Шанън я хвана за ръцете и ги стисна. — Отивам да се преоблека.

— Вземи си кафето горе. — Сестра ѝ едва сдържаше радостните си сълзи, докато го наливаше в чашите. — Ще ти приготвя закуската, преди да отидем на църква.

— Не. Ще взема кафето, ще се преоблека и слизам да ти помогна със закуската.

— Но...

— Никакви възражения. Вече не съм гостенка.

Този път сълзите на Бриана потекоха, без да успее да ги спре.

— Не, не си. Е, побързай, защото истинските гости скоро ще станат.

Грей изчака Шанън да излезе от кухнята, преди самият той да се появи там. Отиде и прегърна разплаканата си съпруга.

— Хайде, любима — погали я по гърба, — хубаво се наплачи. Вие двете за малко и мен да разплачете.

— Грейсън — промълви тя през сподавени щастливи хълцания, — тя ми е сестра!

— Точно така. — Нежно я целуна по главата. — Тя е твоя сестра.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Ню Йорк Шанън не ходеше често на църква. Родителите ѝ бяха католици; бе посещавала католически училища и преминала през всички обичаи и ритуали. Смяташе се за католичка — съвременна жена католичка, несъгласна с доста от доктрините и каноните на Ватикана.

Изостави навика да ходи на църква в неделя, откакто се премести да живее в Ню Йорк.

Но за хората в графство Клар неделната служба не беше просто навик.

Трябваше да признае, че остана очарована от малката църква, мириса на свещи и излъсканите скамейки, които ѝ навяха спомени от детството. Малката селска църква се гордееше със стъклописа, през който нахлуваше мека слънчева светлина.

Колкото и скромен да бе храмът, службата бе тържествена и грандиозна, както би била и в катедралата „Сейнт Патрик“ на Пето авеню в Ню Йорк. Чувстваше се солидна, седнала до Бриана, заслушана в думите на свещеника и нашепваните отговори на богомолците. От време на време проплакваше дете.

Семейството на Мърфи бе от другата страна на тясната пътека и заемаше две скамейки. А нейното — бе започнала да мисли за тях като за свое семейство — се събираше на една.

Като се изправиха за последната благословия, Лиам протегна ръчички към нея. Засмя се, когато той подаде устни за целувка.

— Хубава — обяви той, след като тя изпълни желанието му. Посегна към топазените и аметистовите камъчета на ушите ѝ и заяви: — Мои!

— Не, мои са — възрази му и го изнесе навън.

— Хубава — повтори той така изпълнен с надежда, че тя започна да рови из чантата да намери нещо да го забавлява.

— Такава е, момко — съгласи се Мърфи, като взе детето от Шанън и започна да го подхвърля във въздуха. — Хубава като майско

утро.

Младата жена усети радостна тръпка да преминава през тялото ѝ. Само преди часове двамата бяха голи и притиснати в обятията си. А сега бяха издокарани и заобиколены от хора. Това не попречи пак да изпита сексуално влечение към него.

Намери малко огледало в чантата си и като го постави пред лицето на Лиам, обясни.

— Ето, това е хубаво.

Очарован, той го сграбчи и започна да прави физиономии.

— Виж, мамо — посочи застаналата наблизо Кейт с най-малкото си дете на ръце, — приличат на малко семейство. Кой да си помисли, че Мърфи ще хвърли око на американка, и то така красива?

— Не съм допускала подобно нещо — отвърна Алис със смесени чувства. — Все очаквах, че ще се спре на някоя от дъщерите на Том Конканън.

Кейт погледна надолу, където тригодишното ѝ дете скубеше тревата и проверяваше каква е на вкус, преди да попита:

— Не одобряваш ли избора му?

— Още не съм решила. — Сви рамене и се наведе да вдигне внука си. — Кевин, тревата не е за ядене, освен ако не си крава. Хайде да събираме ордата. Трябва да приготвим неделен обяд.

Мърфи даде знак с ръка, че е чул да го викат, и се обърна към Шанън:

— Трябва да вървя. Ще те видя по-късно. — Подаде ѝ Лиам. — Ще ми разрешиш ли да те целуна тук?

— Целуни — съгласи се детето и се наведе към него.

— Не теб, момко. — Мърфи все пак му угоди, а после леко докосна устните на младата жена. — До скоро.

Наложи се да се насили, за да не въздъхне като ученичка, когато той се отдалечи.

— До скоро.

— Да взема ли товара ти, лельо Шанън? — попита Роуган, който се приближи, убедил се, че вече няма да пречи.

— Не, ще го нося.

— Искам да поговорим. Ще дойдеш ли вкъщи? С удоволствие ще пием чай с теб. И Лиам ще се радва.

— Чай! — Момчето загуби интерес към огледалото. — Торता!

— Съвсем като майка си — засмя се Роуган и като хвана Шанън за лакътя, я насочи към колата.

— Да предупредя Бри...

— Вече й казах. Маги — провикна се той, — момчето иска чай и торта.

— Кое от двете? — Тя ги настигна в момента, когато Шанън отваряше вратата на колата. — Ти ли ще караш, Шанън?

— По дяволите! Непрекъснато бъркам.

С Лиам на ръце заобиколи, седна на мястото до шофьора и настани момчето в столчето.

Скоро бяха в кухнята. Роуган бе този, отбеляза за себе си Шанън, който приготви чая.

— Хареса ли ти вечеринката? — осведоми се той.

— Много.

— Рано си тръгна — отбеляза Маги с лукави пламъчета в очите, докато сервираше парчетата глазирана торта.

Гостенката предпазливо опита сладкиша, но приятно изненадана, попита:

— Това е по рецепта на Бри.

— Това е дело на Бри — успокои я домакинята. — Има за какво да си благодарна.

— Много благодарна — добави Роуган. — Бриана е прекалено голям хуманист, за да остави жена ми да изтрови всички ни.

— Аз съм творец, а не готвачка.

— Бриана е много повече от готвачка — защити я Шанън. — А и тя е творец. Доказва го всяка стая в пансиона.

— Виж ти — засмя се Маги доволна и развеселена, — бързаш да я защитиш.

— Също като теб — подхвърли съпругът ѝ, оставяйки чайника на масата. — Бриана провокира към лоялност. Пансионът е изключително уютен, нали? — Той умело заглади напрежението, докато поднасяше чая. — И аз веднъж отседнах там. Първия път, когато стъпих в Клар, за да тропам по вратата на Маргарет Мери. Времето беше кошмарно, както и настроението на Маги. А пансионът бе като оазис на реда и спокойствието.

— И твоето настроение не бе по-добро — обади се Маги. — Безмилостно ме тормозеше и преследваше — обясни тя на Шанън. —

Пристигна тук, без да е канен и без някой да го желае.

— Упорството си има своите награди. — По навик сложи ръката си върху нейната. — Нашата първа награда в момента заспива с чая си.

Съпругата му погледна и видя Лиам със затворени очи и клюмнала глава здраво да стиска парче торта в ръка.

— Той направо е бижу — съгласи се тя, засмя се и стана да го вземе. Когато момченцето проплака, тя го погали и му заговори нежно: — Всичко е наред, обич моя. Ще те сложа малко да поспиш. Я да видим дали мечо те чака. Май да. Чака Лиам да дойде.

— Тя е прекрасна майка — възкликна Шанън.

— Изненадана ли си?

— Да. — Изведнъж си даде сметка какво говори и побърза да се поправи. — Искам да кажа...

— Не се притеснявай. Тя също е изненадана. Въобще не искаше да създава семейство. До голяма степен заради факта, че нейното детство е било особено тежко. Нещата се оправят с времето. Дори най-старите и болезнени рани зарастват. Не зная дали някога ще се сближи с майка си, но двете поне си подадоха ръце. — Постави чашата на масата и с любезна усмивка попита: — Имаш ли нещо против да отидем за малко в кабинета?

— В кабинета ли?

— В съседната стая е. — Той стана, защото знаеше, че възпитанието ще я накара да го последва.

Искаше да говори с нея на своя територия. Беше в бизнеса прекалено отдавна и знаеше предимствата на собствения терен. Както и че деловата атмосфера подхожда повече за някои сделки, отколкото делови срещи по време на обяд или вечеря.

С Шанън вече бе решил да действа делово, но да използва и семейната обвързаност.

Изпълнена с любопитство, тя го последва. На прага спря и зяпна от изненада и възхищение.

Може и да се намираха в дълбоката провинция, заобиколени от пасящи крави и кудкудякащи кокошки, но пред нея бе професионален кабинет, който можеше да бъде поставен във всеки голям град на света.

Беше обзаведен с изискан вкус. Маги също присъстваше тук — секващ дъха стъклен фонтан се издигаше почти до средата на стаята. Проблясващите разнообразни цветове напомняха на Шанън градините

на Бриана. Не липсваха и атрибутите на съвременния бизнесмен — факс, компютър, модем, ксерокс.

— Божичко! — Тя се засмя и прокара пръст по монитора на модерния компютър. — Никога не бих предположила, че тук има такива неща!

— Така искаше Маги. А и аз. — Роуган ѝ посочи стол. — Тук живеем през по-голямата част от годината, но за да живеем, аз трябва да работя.

— Предполагах, че имаш офис в галерията.

— Имам. — За да даде да се разбере с какъв тон ще разговаря, той се настани зад бюрото. — Но кариерата и на двама ни поглъща доста време, а и имаме дете. Когато графикът ми позволява, работя тук три дни от седмицата, като гледам Лиам сутрин, а Маги е в работилницата си.

— Вероятно не ви е лесно.

— Компромисът е единственият начин да имаш всичко. Искам да поговорим за трите картини, които нарисува.

— О... — Тя неволно свъси вежди. — Направих още два акварела и една с маслени бои, но...

— Видях портрета на Бриана — прекъсна я той ловко. — А и си приключила с картината на пансиона, гледан от градината зад къщата.

— Да. Ходих и на скалите и направих един пейзаж — доста типичен, предполагам.

— Съмнявам се. — Усмихна се и отбеляза нещо в тефтера. — Но ще го погледна. Вероятно имаш картини и в Ню Йорк?

— Няколко в апартамента ми и, разбира се, онези, които взех от Кълъмбъс.

— Ще уредим да ги изпратят.

— Но...

— Управителят ми в Ню Йорк ще се погрижи за подробностите — опаковане, изпращане и така нататък. След като ми дадеш списък на творбите. — Тя направи нов опит да заговори, но той не я остави. — Разполагаме в момента само с изложената тук, в галерията, и мисля така да задържим нещата, докато не изясня стратегията. Междувременно — отвори чекмеджето и извади куп документи — добре е да хвърлиш поглед на договорите.

— Роуган, не съм давала съгласие за договори.

— Разбира се, че не си. — Усмивката му бе сърдечна, тонът — разумен. — Но не си ги прочела. С удоволствие ще ги прегледам заедно с теб или ще ти препоръчам адвокат. Сигурен съм, че имаш адвокат, но ще ти трябва местен.

Документите бяха пъхнати в ръцете ѝ. Тя успя само да каже:

— Но аз вече имам работно място.

— Не забелязвам то да ти пречи да рисуваш. Ще помоля секретарката ми да се свърже с теб след седмица или десетина дни за биографични данни. Информацията е нужна за диплянките и за пресата.

— Пресата?

Тя изтри чело.

— Ще видиш в договорите, че „Уърлдуайд“ ще има грижа за всичките подробности свързани с теб. В зависимост от броя на творбите, с които разполагаш в Ню Йорк, ще сме готови за изложба през октомври или дори още през септември.

— Изложба? — зяпна го тя. — Искаш да направя изложба? В галериите на „Уърлдуайд“?

— Мислех първата да е в Дъблин, защото и на Маги беше там. Но ми се струва, че тук, в графство Клар, ще е по-добре заради връзката ти с това място. — Наклони глава все така любезно усмихнат. — Ти как мислиш?

— Въобще не мисля — промърмори. — Не мога да мисля, Роуган. Ходила съм на изложби в „Уърлдуайд“. Никога не съм си представяла, че аз ще излагам в тях.

— Нали не възнамеряваш да седиш тук, да ме гледаш в очите и да твърдиш, че се съмняваш в таланта си?

Отвори уста да заговори, но той така го изрече, така я наблюдаваше и така очевидно чакаше, че тя само сви рамене.

— Никога не съм мислила за рисуването си от практична гледна точка.

— Защо да го правиш? Това е моя работа. Ти рисувай, Шанън. Само рисувай... — Той се облегна: вече предусещаше победата. — Ще са ни нужни и снимки. За такива поръчки имам отличен фотограф в Дъблин. Тази седмица трябва да отскоча дотам за два дни. Можеш да летиш с мен и ще уредим въпроса.

Тя затвори очи, но колкото и да се стараеше, не успяваше да съобрази по кое време на разговора им бе приклещена и загуби контрол. Успя само да попита:

— Искаш да дойда с теб в Дъблин?

— Само за ден-два. Освен ако не желаеш да останеш по-дълго. Добре си дошла да отседнеш у дома за колкото време искаш. Ще ти уговоря среща с адвокат, докато сме там, за да прегледате договорите и да те посъветва.

— Завършила съм и бизнес дисциплина в колежа — отбеляза Шанън. — Сама ще се справя.

— Както решиш. — Макар да нямаше нужда, тъй като планът му беше ясен в главата, Роуган разлисти тефтера с деловите си ангажименти. — Вторник удобно ли ти е?

— Вторник?

— Да опътуваме. Ще уредим снимките да ги направят в сряда.

— Фотографът ти може да е зает.

— Сигурен съм, че ще успее да ни смести. — Как нямаше да е сигурен, след като вече бе записал час. — Значи във вторник.

Младата жена издиша дълбоко, с което развя косите на челото си.

— Ами да. Защо не?

Задаваше си същия въпрос, докато се връщаше към пансиона. След това го обърна и се запита защо всъщност приема. Защо Роуган така я притиска да приеме?

Да, тя притежава талант. Сама го виждаше в произведенията си, а и ѝ го бяха казвали мнозина учители по рисуване през годините. Но изкуството не беше бизнес, а за нея той винаги бе стоял на първо място.

Като прие предложението на Роуган, тя се отказа от нещо, за което се бе борила цял живот: да не допуска изкуството да заеме челно място в живота ѝ и да не се съгласява някой друг да се занимава с деловата страна.

Плашеше се, призна си. Но пък и се бе съгласила, припомни си тя. Е, не точно съгласила, но не беше отказала.

А имаше възможност да го стори. Ясна ѝ беше тактиката, приложена така безмилостно от Роуган. Беше трудно да се маневрира, но тя можеше да го направи. А истината бе, че дори не опита.

Глупаво постъпи, мислеше тя сега. Само идиотско усложнение. Как ще прави изложба в Ирландия през есента, когато щеше да е на хиляди километри, зад бюрото си дотогава?

„Но това ли всъщност желаеш?“ — дочу тънко гласче вътре в себе си. Възневидя го, вдигна рамене и свъси вежди.

— Изглеждаш гневна като оса — отбеляза Алис.

Бе застанала на портата на сина си и Шанън я видя в момента, когато вдигна глава.

— О, просто... — С усилие отпусна раменете. — Повтарях си един разговор и се чудех къде загубих контрол.

— Винаги ми става ясно едва при повторението — съгласи се възрастната жена. — Защо не влезеш? — Отвори портата по-широко, понеже тя се колебаеше. — Семейството ми се разбяга насам-натам. Ще се радвам на компанията ти.

— Изненадвате ме — възкликна Шанън. — Мислех, че ще предпочетете да се насладите на няколко минути спокойствие и тишина.

— Както казваше майка ми — ще разполагаш с цялото спокойствие на света, когато те заровят в земята. Тъкмо оглеждах портата на Мърфи. Добре я е направил.

— Той всичко прави добре.

Не много уверена как да се държи, Шанън я последва и се настани в люлеещия се стол на верандата.

— Така е. Не се захваща с нищо, освен ако няма да го свърши докрай, и то както трябва. Като дете ми се струваше, че ужасно се бави да свърши едно или друго, което исках от него и тъкмо да го шляпна, той ме поглежда усмихнат, и ми обяснява, че обмисля как е най-добре да стане.

— Това е съвсем в негов стил. А къде е той?

— Заедно със съпруга ми оглеждат някаква машинария отзад. Моят Колин умира да се преструва, че знае всичко за селскостопанския труд и разбира от машини.

Шанън се усмихна.

— И баща ми се казваше Колин.

— Защо говориш в минало време? Починал ли е?

— Миналата година. През лятото.

— А майка ти си е отишла тази пролет. — Алис посегна и я хвана за ръката. — Това е бремене, което само живите понасят.

Тя се залюля на стола и Шанън стори същото. Известно време се чуваше само поскърцването на столовете.

— Хареса ли ти вечеринката?

Този път въпросът накара страните на младата жена да порозовеят.

— Да. Никога не съм била на подобно събиране.

— Липсват ми откакто се преместихме да живеем в Корк. В града не стават истински вечеринки.

— Съпругът ви е лекар там, нали?

— Да. Добър лекар е. И да ти кажа истината, когато се преместихме там с него, мислех, че съм умряла и съм попаднала в Рая. Вече не ставах в зори за кравите, не се тревожех дали реколтата ще е добра, дали тракторът няма да се развали. — Замълча и се загледа в долината пред тях. — Но на част от мен този начин на живот продължава да й липсва. Дори с всичките тревоги.

— Можете да се върнете, когато съпругът ви се пенсионира.

— Не. Колин е градски човек. Ти трябва да ги разбираш тези неща, като живееш в Ню Йорк.

— Да. — Но и тя се загледа в долината и в далечните хълмове. — Обичам гълпата и вечната забързаност. Шумът... Нужни ми бяха дни, за да привикна с тишината тук, с просторите...

— Мърфи обича простора и да чувства своята земя под краката си.

Шанън се извърна и забеляза, че Алис я изучава.

— Знам. Струва ми се, че не съм срещала човек така здраво пуснал корени.

— А ти пуснала ли си корени, Шанън?

— В Ню Йорк се чувствам удобно — отвърна предпазливо. — Като дете родителите ми често се местеха от град в град, така че нямам корени в този смисъл, който влагате тук.

Алис кимна.

— Една майка винаги разбира децата си, независимо колко са пораснали. Мърфи е влюбен в теб.

— Госпожо Бренън. — Шанън вдигна ръце, но после ги отпусна. Какво можеше да каже?

— Питаш се: „Какво иска да направя тази жена? Как да ѝ отговоря на нещо, което дори не е въпрос“? — Нещо като усмивка се появи на устните на Алис. — Ти не ме познаваш, както и аз теб, така че не мога да те погледна в очите и да разбера какво изпитваш към сина ми и какво възнамеряваш да правиш. Но че има чувства е ясно. Ала познавам Мърфи. Ти не си жена, която бих избрала за него, но мъжът сам прави своя избор. — Погледна към младата жена и прихна. — Сега пък взех, че те обидих.

— Не — възрази Шанън сковано, защото наистина бе засегната. — Имате пълното право да говорите, каквото мислите.

— Това и правя. — Все така усмихната, тя отново се залюля. — Но не се изразих съвсем правилно. Известно време си мислех, че ще се съберат с Маги. Колкото и да обичам това момиче, възможността ме ужасяваше. За една година щяха да стигнат до убийство.

Въпреки целия си здрав разум Шанън изпита известна ревност.

— Мърфи и Маги?

— О, така само ми се стори за известно време. Но нищо сериозно не се оказа. След това реших, че ще е Бриана. Ето, казах си аз, жена за него. Ще му изгради здраво семейство.

— Мърфи и Бри — повтори Шанън през стиснати зъби. — Вероятно не я е подминал.

— О, не подминава винаги жените, но не е посягал на Бри. Обича я, както обича Маги. Те са му като сестри. Това бяха мои планове: исках да е щастлив. Безпокоях се, разбираш ли, защото бе на двадесет и пет, а продължаваше да не проявява интерес към определено момиче из тукашния край. Все работеше във фермата, свиреше, четеше. Има нужда от семейство, все си повтарях аз, от жена и деца.

Шанън сви рамене, все още раздражена от мислите, които са минавали през главата на Алис.

— Двадесет и пет е много рано да се жени мъж в наши дни.

— Така е — съгласи се възрастната жена. — В Ирландия мъжете обикновено чакат да станат на повече години. Защото знаят, че веднъж като се врекат, връщане няма. Не приемаме развода тук. Но една майка винаги иска синът ѝ да е щастлив. Когато стана на двадесет и пет, го

извиках и сериозно му наговорих какво ми е на сърцето. Напомних му, че един мъж не бива да живее сам, да се изтощава така от работа, а вечер, като се върне, никой да не го чака. Подхвърлих, че дъщерята на О'Мейли го харесва и е доста хубавичка.

Усмивката на Алис изчезна, когато отново погледна Шанън.

— Той се съгласи с мен, но когато започнах да настоявам да се замисли по-сериозно, да планира бъдещето си, поклати глава, взе ръцете ми и като ме погледна в очите, каза: „Мамо, няма да взема Нел О'Мейли. Знам коя е за мен. Виждал съм я“. — Очите ѝ потъмняха от чувство, което младата жена не успя да проумее. — Останах доволна и го попитах коя е. Той ми отвърна, че му предстои да я срещне от плът и кръв. Но повтори, че я знае и че я е виждал в момчешките си сънища. Само чакал да се появи.

Шанън усети как гърлото ѝ пресъхва, преглътна и едва успя да изрече с равен тон:

— Мърфи има склонност към романтика.

— Права си. Но аз съм наясно кога момчето ми фантазира и кога знае точно какво говори. Винаги ми е казал истината. И пак ми я каза, когато ми се обади преди време да сподели, че тя е дошла.

— Не е така! Въобще не може да е така!

— Трудно е да се отсъди. Ти си пленила сърцето му, Шанън Бодайн. Единствено те моля да внимаващ, много да внимаващ. Ако откриеш, че не го искаш, просто бъди много внимателна, когато му го кажеш.

— Не желая да го наранявам.

— О, дете! Знам. Той никога не би избрал зла жена. Съжалявам, че те натъжих.

Шанън само поклати глава.

— Нужно ви бе да го изговорите. А и на мен ми бе нужно да го чуя. Ще се постарая да изясним нещата помежду си.

— Скъпа — Алис почти се засмя и хвана ръката ѝ, — ти ще се постарая, но той отново ще обърка всичко. Не мисли, че казах всичко това, за да прехвърля бремето изцяло върху теб. То е общо за двама ви. Каквото и да се случи между вас — радост или мъка — ще е причинено и от двама ви. Ако майка ти бе тук щеше да увещава Мърфи добре да се грижи за теб.

— Най-вероятно. — Напрежението ѝ леко отслабна. — Най-вероятно така щеше да постъпи. Той е истински късметлия, че сте му майка, госпожо Бренън.

— Това му повтарям и аз. Хайде да отидем да видим дали дъщерите ми са приготвили агнето.

— Трябва да се прибирам.

Алис се надигна и хвана Шанън за ръката.

— Нали не възразяваш да обядваш с нас? Мърфи ще се радва. А и аз.

Отвори входната врата, отстъпи и направи път на гостенката да влезе.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колкото и щастлив да бе Мърфи да гледа Шанън сред семейството си, да държи някоя от племенничките му в скута си, да се смее на нещо разказано от Кейт или да слуша как племенникът му надълго и нашироко ѝ обяснява за карбуратори, предпочиташе да е насаме с нея.

Струваше му се, че семейството, което така дълбоко обича, заговорничи, за да не успее да изпълни това простичко свое желание.

Подхвърли уж небрежно, че вечерта е чудесна за разходка с кола и вероятно подобно нещо ще се хареса на Шанън. Какво щеше да отвърне тя, така и не стана известно, защото отговорът ѝ бе заглушен от брътвежа на сестрите му за модните тенденции.

Като търпелив човек изчака известно време и направи нов опит — предложи да се отбият в кръчмата, откъдето бе сигурен, че бързо ще успее да изведе Шанън. Но в този момент пастрокът му го придърпа настрана и започна да му обяснява за някакъв нов комбайн.

Слънцето вече залезе, луната изгря, а той беше принуден да играе с някои от децата, докато Шанън седеше в другия край на стаята и задълбочено обсъждаше с племенничката му американската музика.

Усети, че му се удава възможност едва когато децата бяха отпратени да си легнат. Предприе бързи мерки и сграбчи ръката на Шанън.

— Ще отидем да сложим вода за чай — съобщи той и я повлече към кухнята, а оттам — навън.

— Чайникът...

— Да върви по дяволите — отвърна припряно и я взе в обятията си. Там, до кокошарника, при положите, я целуна така, сякаш животът му зависеше от това. — Никога не съм си давал сметка колко многолюдно е семейството ми.

— Двадесет и трима — прошепна тя преди следващата целувка. — Двадесет и четири с теб. Преброих ги.

— И един от тях най-вероятно всеки момент ще си покаже главата през прозореца на кухнята. Хайде, ще избягаме.

Поведе я през нивата, докато тя остана без дъх. Все пак намери сили да се засмее.

— Мърфи, успокой топката. Не са пуснали кучета по петите ни.

— Ако имах кучета и това можеха да сторят. — Все пак намали темпото. — Искам да съм само с теб. Възразяваш ли?

— Не. Дори чаках възможност да поговорим.

— Ще поговорим колкото искаш веднага щом ти покажа какво ми се искаше да ти направя цял ден и половината нощ.

Усети, че и тя е изпълнена с желание, но намери сили да възрази:

— Трябва първо да поговорим. Не сме очертали насоката. Важно е и двамата да сме наясно за какво става дума и то преди историята да се е задълбочила.

— Насоката? — Думата го накара да се усмихне. — Мога да си намеря пътя и без нея.

— Не говоря за физическия аспект. — Сепна се от една мисъл и се постара гласът ѝ да прозвучи безстрастно. — Не си се занимавал във физически аспект с Маги, нали?

Първата му реакция бе да избухне в смях, но размисли и с известно лукавство спомена:

— Сега като ми припомни...

Нарочно остави изречението недовършено и облегна Шанън на Каменния кръг.

Тя изведнъж стана хладна и започна да отблъсква ръцете му, които се опитваха да свалят жакета ѝ.

— Какво съм ти припомнила? — попита с ледени нотки в гласа.

— Имахме един такъв аспект — обясни той, без да престава да се занимава с копчетата на блузата ѝ. — Веднъж я целунах с нещо, което би се определило като повече от братска целувка. — Усмихна се на Шанън. — Беше любопитно и сладко. Бях на петнадесет, ако не ме лъже паметта.

— О...

Ревността я напусна и тя се почувства глупаво.

— Веднъж успях да се добера и до Бри. Но прихнахме още преди устните ни да са се докоснали. С това убихме цялата романтика.

— Само толкова ли? — попита тя все още нащрек.

— Няма от какво да се безпокоиш. Никога не съм... прекрочвал границите с някоя от сестрите ти. Така...

Устата му пресъхна, когато свали блузата ѝ. Тази вечер тя носеше копринено бельо, което предизвикателно потреперваше върху извивката на гърдите ѝ, преди да се спусне надолу и да изчезне в полата.

— Искам да те видя цялата — едва успя да изрече, преди да смъкне ципа. — Господи, не подозирах как си облечена отдолу! Иначе нямаше да се удържа още на църковната служба.

Искаше да говори с него. Налагаше се. Но здравият разум бе победен от страстта. Пресегна се и свали пуловера му.

— А аз идеално си представях какво имаш отдолу и също едва се въздържах.

Той леко се изсмя.

— И двамата ще попаднем в ада. Но... по-късно.

— Покажи ми какво си представяше, че ще правиш с мен, Мърфи. Покажи ми.

И той ѝ показа.

Вероятно бе заспала, защото когато отвори очи, сърцето ѝ биеше бавно и равномерно. Той я погали по гърдите, а устните му се впиха в нейните.

Сега вече я милваше по-нежно, сякаш я обожаваше. Тя въздъхна и се наслади как под вещите му пръсти отново я обхвана възбуда. Отдаде му се повторно.

По-късно лежеше сгъшена до него под одеялото.

— Скъпа, няма да спим тук тази нощ.

Усети как мускулите му трепнаха, когато прокара ръка по корема му.

— Никой не ни кара да спим.

— Имам предвид, че не бива да оставаме тук. — Изви глава, за да изпита удоволствието да зарови лице в косите ѝ. — Ще вали.

— Нима? — Отвори очи и се загледа в небето. — Къде изчезнаха звездите?

— Зад облаците и скоро ще завали.

— Колко е часът?

- Загубих представа.
- Къде е часовникът ми?
- Беше без часовник.
- Така ли?

Инстинктивно опипа китката си. Странно, никога не се движеше без часовник. Не ѝ се бе случвало преди.

— Нямаме нужда от часовник, за да знаем, че е време да те прибера под покрив. — Със съжаление отметна одеялото. — Дали няма да ме поканиш на чай, за да имам още малко време да те погледам?

Тя навлече блузата.

— Да, бихме могли да пием чай в стаята ми.

— Ще се чувствам толкова неловко там, колкото и ако те отведа в моята, докато семейството ми е въщи. — Наблюдаваше я как опъва копринените чорапи. — Ще се облечеш ли така някой друг път?

Тя отметна глава, за да закопчае блузата.

— Предполагам, че не говориш за костюма ми.

— Не, за бельото ти.

— Не съм го правила досега, но ще видя какво ще успея да уредя. Защо пък да не купя някои неща от Дъблин.

— В Дъблин ли отиваш?

— Във вторник. — Сви рамене и пое подадената му ръка. — Някак стана, въобще не разбрах как, но заминавам с Роуган.

— А, значи сте се разбрали за договора.

— Дори не съм прочела договора. Но в сряда имам среща да ме снимат за рекламните материали. Освен това трябва да му представя списък на произведенията си, както той ги нарича, които са в Ню Йорк. Наумил си е през есента да направя изложба.

— Чудесно. — Зарадван от успеха ѝ, Мърфи я целуна. — Защо не ми спомена досега? Щяхме да го отпразнуваме.

— Ако бяхме попразнували още малко, не знам дали щяхме да сме живи, за да го обсъждаме. — Той се засмя сърдечно и Шанън предпазливо сложи ръка върху неговата. Искрената му радост за успеха ѝ, макар самата тя да не бе сигурна какво точно изпитва, я трогна дълбоко. — А и не ми е ясно дали трябва да празнуваме. Не съм подписала, въпреки че ако слушаш Роуган, сделката е уговорена.

— Имай му доверие, ако се притесняваш от това.

— Не е това. Репутацията на „Уърлдуайд“ е безупречна. А и аз имам пълно доверие в Роуган. Решението е съдбоносно за мен, а обичам да обмислям внимателно всяко решение.

— Но все пак си приела да отидеш в Дъблин — напомни й той.

— Тук нещо се обърках. Както говорехме за Маги и Лиам, в следващия миг в ръцете му се появиха договори, започнахме да обсъждахме изложби и представяне в пресата.

— Хитрец е Роуган — възхити се Мърфи. — Ще ми липсваш, Шанън. Дълго ли ще отсъстваш?

— Ще се върна в четвъртък или петък, ако съдя по думите му. — Почти бяха стигнали до пансиона, когато паднаха първите капки дъжд. — Щеше ми се да бяхме поговорили, Мърфи.

— Да, нали спомена за насока или каквото там беше.

— Да.

— Ще почака. — Кимна към прозореца. — Бри е в кухнята. Бих влязъл, но няма да сме сами, а и не бива да се задържам.

— Да, ще почака — съгласи се тя.

Във вторник сутринта багажът и Шанън бяха готови и тя се чудеше в какво се е забъркала. Често си задаваше този въпрос, откакто стъпи в Ирландия.

Все пак възможността да прекара няколко дни в Дъблин я блазнеше. От седмици не бе виждала нещо, напомнящо град.

— Взе ли чадър — питаше Бриана, като се суетеше около пътната чанта, оставена до входната врата на пансиона, — а и по-плътно яке, ако времето се промени?

— Да, мамо.

Тя леко се изчерви и намести бебето по-удобно на рамото си.

— Маги се вбесява, когато проверявам багажа й. Грейсън вдигна ръце от мен и оставя аз да го приготвям.

— Повярвай ми, имам опит, а и става въпрос само за няколко дни. А, ето и колата на Роуган.

— Приятно прекарване. — Бриана се готвеше да донесе чантата, но Шанън я изпревари. — Къщата в Дъблин е чудесна, ще се увериш. А готвачът на Роуган е истински вълшебник.

— Той твърди същото за теб — отбеляза Роуган, появил се да вземе чантата на Шанън. Целуна Бриана и Кейла, преди да вземе багажа.

— Да не забравиш да си взимаш витамините — напомни Бриана на Маги, след което целуна нея и Лиам за довиждане.

— Не знаех, че и ти ще идваш, Маги. — Нито пък знаеше как да се отнесе към факта. Обърна се, прегърна Бриана и докосна с устни нослето на Кейла.

— Лек полет — пожела им Бриана и остана загледана в отдалечаващата се кола.

Пътят до летището бе кратък, но мина под оловни небеса и дъждовни облаци. Шанън се замисли за деня, когато кацна на летището със същото име като нейното.

Бе изтъкана от нерви и изпълнена с потиснат гняв. По-голямата част от гнева се бе стопил, даде си сметка тя. Но нервите бяха налице, особено сега, при това кратко пътуване, което можеше да промени живота ѝ.

Скоро се настаниха в частния самолет на Роуган, а Лиам веднага се залепи за прозореца, като сочеше всеки камион или електрокар, мярнали се пред погледа му.

— Моят Лиам обича да пътува — отбеляза Маги.

Облегна се назад и пожела скоро да излетят, за да получи чаша чай. През тази ѝ бременност доста по-често ѝ се гадеше сутрин и това никак не ѝ харесваше.

— Чудесно е, че има възможност — отвърна Шанън. — Винаги съм благодарна, че имах това щастие.

— Доста си пътувала с родителите си — съгласи се Роуган, като в същото време хвана ръката на съпругата си. Не по-малко от нея желаше пристъпите на гадене да я оставят.

— Беше любимото хоби на баща ми. Един от най-ранните ми спомени е пристигането ми на летището в Рим. Всички забързани, шумни, разноцветно облечени... Бях около петгодишна.

Самолетът тръгна по пистата и детето радостно се развика.

— Тази част от полета му е любимата. — Маги се стараше да остане усмихната, докато стомахът ѝ се свиваше. По дяволите, навиваше се тя, няма да вземе да повърне жалкото парченце препечен хляб, което изяде на закуска!

— И на мен — заяви Шанън и долепи буза до Лиам, за да се насладят заедно на преживяването. — Ето, Лиам, вече сме при птичките.

— Птичките! Довиждане!

„Довиждане!“ — помисли си Шанън леко натъжена. Там долу беше Мърфи. Не успяха да прекарат цялата нощ заедно, както се бяха надявали. Поради предстоящото пътуване, несекващия дъжд и коня с разцепено копито едва успяха да прекарат един час насаме.

А времето летеше. Скоро трябваше сериозно да се замисли. Ню Йорк няма да я чака вечно.

— Дявол да го вземе!

Извърна се изненадана и видя как Маги бързо скача от мястото си и се отправя към тоалетната.

— Дявол да го вземе! — повтори Лиам.

— Въздушната болест ли я мъчи? — попита младата жена и се зачуди с какво да помогне.

— По-скоро — сутрешната. — Роуган отправи тревожен поглед към затворената врата. — Този път не я оставя на мира.

— Да видя ли дали не мога да ѝ помогна с нещо?

— Само ще се ядоса повече, ако се опиташ. — Той безпомощно сви рамене. — С Лиам имаше няколко дни на неразположение и с това се приключи. Чувства се много обидена, защото и този път нещата не са така гладки.

— Предполагам, че всяка бременност е различна.

— Това откриваме и ние. Ще иска чай — сети се той и се наклони да стане.

— Аз ще го направя. — Стана и сложи ръка на рамото му. — Не се притеснявай.

— Обича го много силен.

— Знам.

Шанън отиде в малката кухничка. Откри, че самолетът поразително прилича на собственика си: елегантен, удобен, подреден. Намери няколко вида чай, но като имаше предвид състоянието на Маги, избра лайката.

Когато вратата към тоалетната се отвори, попита:

— По-добре ли си?

— Да. — Гласът на сестра ѝ обаче бе дрезгав, като на воин, току-що оцелял по чудо от кървава битка. — С това би трябвало да се приключи за днес.

— Иди и седни — разпореди се Шанън. — Още си бледа.

— По-добре бяла, отколкото зелена. — Маги подуши въздуха. — Ти вариш цветя?

— Ще ти помогнат. Вземи — подаде ѝ кутия солени бисквити, които намери в шкафа. — Иди и седни, Маргарет Мери, и хапни от тези.

Прекалено изнемощяла, за да спори, тя я послуша.

— Съжالياвам — изрече Роуган и я хвана за ръка.

— Няма да чуеш от мен, че не е твоя вината. — Но тя се сгуши в него и се усмихна на Лиам, който се чудеше дали да рисува, или да изяде цветната креда, която получи от баща си. — Знаеш ли какво си мисля, Роуган?

— Какво си мислиш, Маргарет Мери?

— Че изкарах най-леката бременност на света с онова дяволче там. — Изгледа сина си ледено, когато той насочи кредата към устата си. Той се засмя и взе книжката за оцветяване. — Може би сега ми е малко по-неудобно, защото ще имаме сладко, кротко детенце, което никога няма да прави бели?

— Хммм... — Той погледна сина си и успя да сграбчи кредата точно преди Лиам да започне да рисува по стената на самолета. Момченцето заплака и с яд удари книжката о пода. — Това ли би искала?

Маги се засмя на гневния изблик на Лиам.

— В никакъв случай!

Бриана бе казала самата истина. Къщата в Дъблин беше чудесна. Скрита зад дърветата, тя предлагаше прекрасни изгледи. Обзаведена бе със старинни и удобни мебели. Прислугата се движеше бързо и безшумно.

Дадоха на Шанън стая с великолепно легло с балдахин. Когато се освежи, откри, че камериерката е разопаковала багажа ѝ и е поставила нещата по местата им.

Маги я чакаше в голямата гостна на приземния етаж.

— Ей сега ще поднесат нещо леко за хапване. След сутрешните ми изпълнения по това време на деня умирам от глад.

— Радвам се, че си по-добре. Господи! — Очите на Шанън бяха привлечени от скулптурата в единия край на стаята. Като хипнотизирана пристъпи към нея и докосна стъклото.

Преплетените фигури бяха възхитителни, еротични и почти като живи. Виждаше мъжът и жената, обгърнали се един друг в пълно удовлетворение.

— Харесва ли ти? — попита Маги, зарадвана от реакцията ѝ.

— Невероятно е.

— Нарекох я „Отдаване“.

— Много подходящо. Успяла си да направиш това в малката си работилница в провинцията?

— Защо не? На истинския творец не му трябва много. А, ето и закуската. Бог да те благослови, Норийн.

Вече бе започнала със сандвича с пилешко, когато Шанън се присъедини към нея.

— Къде е Лиам?

— О, една от камериерките е влюбена в него. Отведе го в детската стая да му направи топъл шоколад и да го глези. Вземи си, преди да съм изяла всичко.

Установила, че заплахата не е преувеличена, тя побърза да си вземе сандвич.

— Къщата е великолепна.

— О, прекрасна е, но никога не е празна. Всичките тези прислужници все още ме притесняват. — Сви рамене. — Безспорно ще имаме нужда от помощ, когато бебето се появи. Ще се налага да се затварям в работилницата си, за да работя.

— Много хора биха се радвали да разполагат с иконом, готвач и прислужници.

— Но не и аз. Все пак постепенно привиквам. Роуган говори по телефона — има мания да използва този уред. В клона на галерията в Париж възникна проблем, който лично трябва да уреди, но отказва да ме остави, докато се чувствам неразположена сутрин. Дори като му викам, не ще да ме чуе. Реши ли нещо, нищо не е в състояние да го помръдне. — Премина на сладкишите и замислено погледна Шанън. — Твърдо е решил да те превземе.

— Да, но аз още не съм решила. Поне не окончателно.

— Първо ще ти разкажа какво направи с мен. Нямах никакво намерение някой да бъде мой мениджър. Но Роуган притежава дарбата да вижда у теб и да открива онези слабости, гордости и тайни, които би предпочела да запазиш за себе си. Умело ги използва. Прилага чар, безскрупулност, логика, набелязан предварително план и винаги успява.

— Забелязах. Докара ме тук въпреки твърдото ми намерение да откажа.

— За него не е само въпрос на бизнес. Ако беше само това, човек по-лесно би устоял. Но има огромна обич и уважение към изкуството и към твореца. А онова, което направи в Клар... — От блесналите й очи личеше колко се гордее с него. — Изгради там нещо важно за изкуството, за Ирландия. Направи го, защото сърцето му милее и за двете.

— Той е много специален човек и като личност, и като професионалист. Не е нужно да го познаваш от дълго, за да забележиш.

— Така е. А сега второто. — Маги избърса ръце със салфетката. — Какво, по дяволите, не е наред с теб?

Веждите на Шанън се стрелнаха нагоре.

— Моля?

— Защо, по дяволите, си се запънала? Този човек ти предлага луната и половината звезди. Всеки творец мечтае за подобно предложение, а ти си уклончива.

— Не съм уклончива — поправи я хладно. — Просто обмислям.

— Какво има да обмисляш на този етап? Разполагаш с картините, ще нарисуваш нови.

— Обмислям точно дали ще има нови.

Маги изсумтя и взе нов сладкиш.

— Глупости. Да не се опитваш да ме убедиш, че би оставила четката и платното?

— Когато се върна в Ню Йорк, няма да имам възможност да отделям време за рисуване, както правя тук.

— Да отделяш време? Продължаваш да живееш с изкривената представа, че трябва да отделяш време, за да рисуваш, вместо да се отдадеш на това?

— Мястото, което заемам в агенцията „Гилмантън“...

— О, стига си дрънкала врели-некипели.

— ... е важно за мен — довърши Шанън през стиснати зъби. —

А служебните ми задължения не ми оставят достатъчно свободно време да рисувам за удоволствие. Още по-малко да рисувам за някого, който, и ти ще се съгласиш, може да се окаже доста взискателен и настойчив мениджър.

— А къде е отговорността ти към теб самата и към таланта ти? Какво право имаш да захвърлиш с лека ръка дарбите си? — Сестра й бе възмутена до дъното на душата си. — Виждала съм само рисунките ти от Ирландия, но те говорят недвусмислено за вярно око и умела ръка. Сърцето ти успява да види и разбере. Нямах право да захвърляш това, за да се занимаваш с рисуването на бутилки минерална вода.

— О, добре си научила урока си — възрази Шанън тихо. — Но имам право да правя каквото искам. И точно така ще постъпя. Ако Роуган те е накарал да ме обработваш...

— Недей да виниш него, че говоря каквото мисля. — Двете се надигнаха и застанаха една срещу друга като боксьори на ринга. — Помоли ме да дойда, за да имаш компания, когато е зает.

— Сигурно е сметнал, че е много предвидливо от негова страна. А сега чуй ме добре: тази сделка, независимо какъв е изходът ѝ, не е твоя работа. Тя е между Роуган и мен!

— Сделка! — Маги изсумтя възмутена и отново седна. — Та ти дори говориш повече като бизнесмен, отколкото като творец.

Шанън вирна брадичка и я погледна остро:

— Не ме обиждаш. А сега, ако ме извиниш, ще отида да подишам малко чист въздух.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шанън нямаше да допусне отношението на Маги да хвърли каквато и да е сянка върху посещението ѝ в Дъблин.

Вечерта премина приятно, благодарение на безупречното държане на Роуган и на гостоприемството му. Нито веднъж по време на вечерята той не спомена договорите, нито плановете за бъдещето ѝ.

Затова се оказа така неподготвена на следващата сутрин. Двамата закусиха в библиотеката му и той започна направо:

— В единадесет часа имаш уговорка при фотографа. Там ще се погрижат за прическата и грима. Представям си те в нещо елегантно, но не строго официално. Джак, това е фотографът, ще знае как да се справи.

— Да, но...

— И така — днес Маги ще полежи до по-късно, но иска да дойде с теб. Лиам ще остане тук, за да имате време да пазарувате след това или тя да те разведе из Дъблин.

— Идеята е примамлива.

— Надявам се да успеете да наминете към галерията, за да ти я покаже. Нали каза, че си била в клона ни в Ню Йорк?

— Да, и...

— Ще видиш, стараем се да създаваме различна атмосфера в различните градове. Аз самият ще бъда зает през по-голямата част от деня. — Погледна часовника си. — Като се започне отсега. Но ще се радвам, ако наминеш през офиса. Маги ще те доведе към три. Ще прегледаме какви промени искаш в договорите.

— Спри! — Вдигна ръце, но не знаеше дали иска да изпищи, или да се разсмее. — Как го направи?

— Извинявай, кое?

— О, не се извинявай и не ме гледай така учудено, макар и възпитано. Напълно съзнаваш какво правиш. Ти си най-елегантният валяк, който съм виждала. — Усмихна ѝ се, но тя само поклати глава.

— И тази твоя чаровна усмивка е унищожителна. Разбирам как някой дори толкова упорит, колкото Маги, се е предал.

— Не, при нея трябваше да се боря през цялото време. И държа да отбележа, че твърде много приличаш на нея, макар сигурно да не ти е приятно да го споменавам. — Прикри следващата си усмивка, когато тя го стрелна с поглед. — Да, доста си приличате.

— С обиди няма да ме спечелиш за твоята кауза.

Той сложи ръце на бюрото и заяви:

— Позволи ми да ти кажа следното — като твой зет и човек, който иска да даде тласък на кариерата ти — ти не си тук, защото те подмавих, Шанън. Да, част от теб се поддаваше, когато ставах прекалено настойчив. Но всъщност аз само ти дадох идеята.

— Добре, постигна го. През годините доста съм мислила по въпроса, но го смятах за непрактично. А сега се опитваш да ме убедиш колко съм грешала.

Той се облегна назад и я загледа изучаващо.

— Парите интересуват ли те?

— Имам пари. Дори повече, отколкото ще са ми нужни. Баща ми много го биваше да ги печели. — Поклати глава. — Не, не парите са важните. Макар да искам и аз да печеля, за да изпитам удовлетворение. Нужна ми е сигурност и стабилност, както и предизвикателства. Говоря доста противоречиво, а?

— Съвсем не.

Видя, че я разбира, и продължи:

— Винаги съм рисувала само за себе си, по навик, дори като задължение... Бях го включила дори в деловата си програма, като ангажимент към... себе си.

— А сега се колебаеш да го поставиш във фокуса на нещата, които вършиш?

— Да. Тук нарисовах едни от най-хубавите си картини. И това ме тегли в посока, в която никога не съм смятала да поема. — Чуваше се какво говори и се чувстваше по-объркана от всякога. — Но какво ще стане, когато замина за Ню Йорк, Роуган, и отново се върна към своя начин на живот? Ако подпиша договор, ще трябва да ти обещаая. Как да го сторя, като не знам дали ще го изпълня?

— Същността ти се бори с желанията ти — заяви той категорично. — А тогава въпросът е труден. Защо не обвържем двете?

— И как предлагаш да го направим?

— Договорът ти с „Уърлдуайд“ ще включва творбите ти от Ирландия и онези, които вече имаш в Ню Йорк. Като добавка — той небрежно си играеше с писалката — първо ние ще видим сътвореното от теб през следващите две години, независимо дали е едно, или са десетина платна.

— Това е голям компромис — промърмори тя. — А и нали говореше за изложба. Не знам дали имам достатъчно, дали онова, което съм направила, ще ти хареса.

— Ние сме гъвкави по отношение мащаба на изложбите. И ще те уведомя, ако нещо не ми хареса.

Погледна го право в очите.

— Не се съмнявам, че ще го сториш.

По-късно, след като той излезе, Шанън се върна на горния етаж. Този човек ѝ беше предоставил богат материал за размисъл. Бе успял някак да ѝ отвори вратичка, без да я принуждава да затваря другите зад себе си. Имаше възможност да приеме условията му и да се върне към своя начин на живот, без да променя нищо.

Чувстваше се странно и беше по-объркана от всякога, че всъщност желае той да я принуди да вземе по-категорично решение.

Но няма да мисли за това сега, ако иска спокойно да разгледа града преди сеанса с фотографа.

Стана ѝ приятно, като си помисли: сеанс с фотограф! Скри усмивката си и потропа на вратата на Маги.

— Маги? Роуган каза да те събудя. — Отговор не последва и тя отново потропа. — Маргарет Мери, минава девет. Дори бременните стават от леглото по това време.

Нетърпеливо хвана дръжката и я завъртя. Видя празното легло и решила, че Маги вероятно се облича, отвори вратата още по-широко.

Канеше се отново да извика, но я чу, че повръща в банята. Без да се поколебае, влезе вътре и я видя наведена над тоалетната чиния.

— Разкарай се, по дяволите! — Тя махна с ръка, ала я обзе нов пристъп. — Не оставяте човек да повърне на мира!

Без да казва нищо, Шанън отиде до мивката и намокри пешкир със студена вода. Маги бе прекалено заета с поредния пристъп, за да

протестира, когато притисна влажната кърпа към челото ѝ.

— Горката — прошепна Шанън нежно. — Ужасен начин да започнеш деня. Почини си малко, поеми дъх.

— Нищо ми няма. Разкарай се. Добре съм.

— Разбира се. Искаш ли да пийнеш малко вода? — Без да дочака отговор, напълни чаша с вода и я поднесе към устните на Маги. — Хайде, пий на малки глътки. Ходи ли на лекар? — Избърса лицето ѝ с влажната кърпа. — Няма ли нещо, което да ти предпише?

— Ходих на лекар. Проклет негодник! Още две седмици и щяло да премине. Две седмици — повтори тя. — Само дето не го убих на място.

— Няма съдебни заседатели на света — ако са жени — които биха те осъдили за това. Хайде сега да станеш. Подът е студен.

Прекалено изтощена, за да спори, Маги се остави да ѝ помогне да стигне до леглото.

— Не, не искам да лягам. Нека само поседя за минута.

— Добре. — Поведе я към стола. — Искаш ли чай?

— О, с удоволствие — съгласи се тя, доволна, че сутрешното неразположение е преминало. — Достатъчно е да се обадиш по телефона в кухнята.

Посъвзе се.

— Е — отбеляза, когато Шанън окачи слушалката, — изживяването бе приятно и за двете, няма що.

— За теб бе далеч по-неприятно — възрази сестра ѝ и приседна на леглото, защото не бе съвсем сигурна дали вече иска да остави Маги сама.

— Благодаря ти, че ми помогна да преодолеем неразположението.

— Думите, с които ме ругаеше, не ми звучаха като благодарност. Маги се усмихна.

— Добре де, и за това ще се извиня. Просто мразя нещата да са извън контрола ми.

— И аз. Знаеш ли — само веднъж в живота си съм се напивала.

— Веднъж? — Усмивката ѝ стана подигравателна. — А си ирландка!

— Независимо от това открих, че заедно с освобождаването, което носи, някак те кара да загубиш контрол над всичко. Освен това ми стана лошо като на куче и повърнах край пътя, докато се прибирах.

Махмурлукът на следващия ден беше върхът. Затова реших да съм практична и да огранича консумацията.

— Първото стопля душата, второто размеква мозъка. Татко все това повтаряше.

— Значи и той е бил практичен.

— Донякъде. Наследила си неговите очи. — Видя как Шанън сведе поглед, но се пребори с раздражението си. — Съжалявам, ако ти е неприятно да го чуеш.

Шанън откри, че изпитва точно това.

— И майка ми, и баща ми имаха сини очи. Веднъж дори я попитах, защо моите са зелени. Тя ме погледна тъжно, после се усмихна и каза, че съм ги получила от един ангел.

— Това щеше да му допадне. И щеше да е благодарен и доволен, задето е намерила мъж като баща ти, който е обичал и двете ви. — Изчака да поднесат чая. — Има два прибора — обърна внимание на Шанън, когато тя се надигна да си върви. — Не искаш ли да прием чай?

— Добре.

— Ще ти бъде ли неприятно да ми разкажеш как са се запознали... родителите ти?

— Не. — Отново седна и откри, че никак не ѝ е неприятно. Дори я стопляше, когато Маги избухна в смях, представяйки си как Колин е съборил Аманда в калта. Шанън се присъедини към нея.

— Щеше да ми е приятно да се запозная с тях — призна Маги накрая.

— Според мен и на тях щеше да им е приятно да се запознаят с вас. — Малко засрамена от толкова сантименталност, тя се надигна. — Слушай, ако мислиш, че не ти е добре и предпочиташ да си почиваш, ще отида с такси до фотографа.

— Вече нищо ми няма. Искам да дойда с теб... и да наблюдавам как Джак те измъчва. Същото направи и с мен, когато Роуган ме накара да мина през този ритуал.

— Много си мила.

— Нали? А и... — Остави таблата и се надигна. — Ще ми е приятно да прекараме известно време заедно.

— И на мен ще ми бъде приятно. — Шанън искрено ѝ се усмихна. — Чакам те долу.

Дъблин много ѝ допадна. Харесаха ѝ фонтаните, мостовете, сградите, тълпите. И, о, колко ѝ се понравиха магазините! Макар с нетърпение да чакаше да направи още нещо, да види нови неща, Шанън се съгласи да седнат и добре да си хапнат на обяд. За разлика от нетърпеливата ѝ сестра, на нея не ѝ натежа ангажимента при фотографа; по-скоро бе като непознато, приятно преживяване. Когато го сподели, Маги само потрепери.

Напускайки ресторанта, Шанън изчисли, че са счупили рекорда и са прекарвали часове наред заедно, без да си разменят остри думи или язвителни забележки.

Скоро щеше да открие, че има поне едно общо нещо с Маги — жената пазаруваше, без да се замисля, влизаше и излизаше от магазините, мереше, обмисляше и купуваше без никакво колебание, с което познатите на Шанън я дразнеха.

— Не — отсече Маги, когато тя се спря на жилетка с цвят на бисквита. — На теб ти отиват ярки цветове.

— Но тя ми харесва — нацупи се леко Шанън. Сложи жилетката върху гърдите си. — Толкова е мека.

— Да, но цветът те прави да изглеждаш като едноседмичен труп.

— По дяволите! — Шанън се засмя и сгъна жилетката. — Права си.

— Тази ще ти отива — подаде ѝ една тревистозелена. Пристъпи назад, за да я огледа по-добре. — Определено е за теб.

— Така е. Много ми е неприятно, когато си права.

Излязоха.

— Наблизо има магазин за домашни потреби. Искам да взема някои неща за Бри.

— Добре.

Изведнъж Шанън се спря.

— Какво е това?

— Магазин за музикални инструменти.

— Виждам. Имам предвид онова там.

— Цитра. На нея се свири с чукчета.

— Прилича повече на произведение на изкуството, отколкото на музикален инструмент.

— То всъщност е и двете. Преди години Мърфи направи една не по-малко изящна. Тонът ѝ бе чудесен. Сестра му Морийн се влюби в инструмента и той ѝ го подари.

— Съвсем в негов стил. Смяташ ли, че ще му хареса?

Маги вдигна вежди.

— На него можеш да му дадеш въздух в книжна кесийка и пак ще му хареса.

Шанън решително се насочи към магазина. С удоволствие наблюдаваше, докато продавачът извади цитрата от витрината и набързо ѝ изсвири няколко такта.

— Представям си как ще свири на нея, а ти? — погледна Маги. — С онази негова усмивка.

— И аз. — Изчака продавачът да опакова цитрата. — Значи си влюбена в него?

Шанън зарови в чантата, за да спечели време.

— Една жена може да купи подарък на мъж и без да е влюбена в него.

— Не и с толкова блеснали очи. Какво ще правиш с тази история?

— Нищо не мога да направя. — Спря се, сви вежди и извади кредитната си карта. — Мисля по въпроса.

— Той не е мъж, който се отнася несериозно към любовта.

Сестра ѝ казваше истината и това я изплаши.

— Не ме пришпорвай, Маги. — В гласа ѝ се долавяше молба. — Сложно е и се справям, както смятам, че е най-добре.

Погледна Маги с изненада, когато тя вдигна ръка и я погали по бузата.

— Трудно е, нали, да попаднеш там, където никога не си смятала, че ще се озovesш?

— Да, ужасно е трудно.

Маги отпусна ръка и я сложи на рамото ѝ.

— Е — започна тя с по-ведър тон, — той ще припадне от радост, когато му подариш цитрата. Къде е проклетият продавач? Роуган ще ме одере жива, ако не сме точно в три в галерията.

— Изглежда, ти се страхуваш от него?

— Понякога си давам вид, че е така. Лаская самолюбието му.

Шанън остана загледана в изложените на витрината хармоники, когато каза:

— Не си ме попитала дали ще подпиша договорите.

— Нали ми заяви, че не е моя работа.

Усмихна се и подаде кредитната си карта на продавача.

— Сега моето самолюбие ли ласкаеш, Маргарет Мери?

— Бъди благодарна, че не е ритник в задника.

— Е, ще подпиша — неволно изтърси тя. — Не знам дали го реших в този миг, или още когато ми предложи, но ще го направя. — Преглътна и се хвана за корема. — Ето, сега на мен започна да ми се гади.

— И моята реакция е сходна при подобни обстоятелства. Току-що реши да подадеш кормилото на деловия си живот в ръцете на друг. — Изпълнена със симпатия, Маги я прегърна през кръста. — Не се безпокой — той ще направи най-доброто за теб.

— Убедена съм. Но не съм сигурна дали аз ще направя най-доброто за него. — Наблюдаваше как продавачът опакова цитрата. — Това ми е проблемът напоследък с мъже, към които не съм безразлична.

— Ще ти кажа какво ще направим, Шанън. Отиваме в изрядния офис на Роуган, за да приключим бързо с деловата част. Вярвай ми, тя е най-ужасната.

— Добре.

Взе машинално подадената ѝ химикалка и подписа кредитния фиш.

— След това си отиваме вкъщи, където ще отворим една от хубавите бутилки шампанско на Суини.

— Ти не бива да пиеш. Бременна си.

— Ти ще пиеш. Цяла бутилка френска бълбукаща течност само за теб. Защото, мила, предчувствам, че за втори път през живота ти, ти предстои да се напиеш.

Шанън дълбоко пое дъх.

— Изглежда пак си права.

Маги се оказа абсолютно права. Само след няколко часа, заедно с намаляването на съдържанието на бутилката „Дом Периньон“ всички

съмнения и притеснения напуснаха Шанън. Сестра ѝ се държа като истински приятел и слушаше обърканите ѝ приказки, надаваше съчувствени възгласи, когато се оплакваше, смееше се и на най-плоските ѝ шеги.

Когато Роуган се прибра, Шанън седеше с блеснали очи и гледаше последната чаша, изцедена от бутилката.

— Какво си направила с нея, Маргарет Мери?

— Добре се е натряскала.

Доволна от резултата, тя се надигна и го целуна. Той изненадано погледна празната бутилка.

— Нищо чудно.

— Трябваше да се отпусне — обясни Маги. — И да празнува. Добре ли се чувстваш, Шанън?

— Прекрасно. — Усмихна се лъчезарно. — Здравей, Роуган. Ти кога се появи? Предупреждавах ме какъв си — продължи тя, без да му остави време да ѝ отговори.

— Така ли?

— Определено. „Роуган Суини е гъвкав и хитър“ — Надигна чашата, отпи и добави: — Точно такъв си.

— Приеми го като комплимент, скъпи — посъветва го съпругата му. — Тя точно това има предвид.

— Правилно — съгласи се Шанън. — Няма акула в Ню Йорк, която да те метне. А си и толкова привлекателен. — Успя да стане и се засмя. — Беше ѝ се завило свят. Точно когато той се канеше да ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се задържи, тя звучно го целуна. — Толкова са сладки зетьовете ми, Маги. Не намираш ли?

— Чудесни мъже са и двамата — засмя се тя, намигна на съпруга си и предложи: — Няма ли да си легнеш сега, Шанън?

— Не. — Сияеща, вдигна чашата и отбеляза: — О, има още малко. Ще го взема със себе си, докато звъня по телефона. Трябва да проведе един личен разговор.

— И на кого си намислила да позвъниш? — любопитства Маги.

— На Мърфи Мълдун в графство Клар, Ирландия.

— Ще дойда да ти набера номера — предложи услугите си сестра ѝ.

— В състояние съм и сама да го сторя. Номерът му е в личния ми електронен организатор. Никъде не ходя без него. — Чашата застрашително се люлееше в ръката ѝ, докато оглеждаше стаята. — Но къде ли е? Никой тръгнал да се издига в кариерата млад професионалист не може да съществува без него.

— Сигурна съм, че не се е загубил. — Маги пак намигна на Роуган и взе ръката на Шанън, за да я поведе към телефона. — Просто номерът му е запечатан в главата ми.

— Толкова си умна, Маги. Забелязах го още щом те видях... и мечтаех да те ударя.

— Много мило. Ето, седни тук на стола на Роуган и говори с Мърфи колкото искаш.

— Той, Мърфи имам предвид, има невероятно тяло. — Изхили се и седна на стола зад бюрото. — Сигурна съм, че и Роуган не е лош.

— Уверявам те, не е. Чакай, в този край на слушалката се говори, а от другия се слуша.

— Знам как се използва телефон! Мърфи?

— Още не съм набрала.

— А, ето, вече звъни. Ето го Мърфи. Здравей, Мърфи.

Дори не забеляза кога Маги излезе от стаята.

— Шанън? Радвам се, че позвъни. Мислех за теб.

— Аз постоянно мисля за теб.

— Звучиш ми малко странно. Добре ли си?

— Чувствам се прекрасно. Обичам те, Мърфи.

— Какво? — Гласът му се покачи половин октава. — Какво?

— Толкова съм мотана.

— Какво си? Шанън, започни отначало.

— Последния път бях още в колежа. Предстоеше да си ходим вкъщи за ваканцията и имаше много вино. Океани вино. Стана ми доста лошо. Но този път въобще не ми е лошо. Просто... — Завъртя се на стола и за малко да стегне телефонния шнур около врата си. — О, чувствам се изпълнена с живот.

— Господи! Какво е направила Маги с теб? — промърмори той. — Пияна ли си?

— Май да. — За да провери, вдигна два пръста пред очите си. — Да. Ще ми се да си тук, Мърфи, за да седна в скута ти и да те изям целия.

Последва минута напрегнато мълчание.

— Би било невероятно преживяване — изрече той накрая с известно напрежение в гласа. — Шанън, вярно ли е, че ме обичаш?

— Знаеш, че те обичам. Всичко е свързано с бели коне, медни брошки, гръмотевични бури и любене в Каменния кръг. — Отпусна глава назад и остави всичко, за което говореше, да изплува в съзнанието ѝ. — Магии се правят, битки се печелят. Не знам какво да правя. Не мога да мисля за това.

— Ще поговорим, когато се върнеш. Шанън, ти ми звъниш от другия край на страната пияна... С какво се напи?

— С шампанско. Най-хубавото френско шампанско на Роуган.

— Това поне е добре. Та, звъниш ми пияна, за да ми кажеш за пръв път, че ме обичаш?

— Стори ми се добра идея. Имаш чудесен глас. — Държеше натезалите си клепачи затворени. — Мога да го слушам вечно. Купих ти подарък.

— Много ми е приятно. Повтори го.

— Купих ти подарък. — Когато той възмутено изсумтя, тя отвори очи и се засмя. — О, не съм изглупяла. Обичам те, Мърфи, и макар всичко да става ужасно объркано, аз те обичам. Лека нощ.

— Шанън...

Но тя вече посягаше да затвори телефона. С повече късмет, отколкото умели движения, успя да постави слушалката. След това се облегна назад, прозина се широко и заспа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— А тази сутрин въобще не ѝ беше лошо. — Маги пиеше чай в кухнята на Бриана и хвърли изпълнен с възхищение поглед към Шанън. — Много се гордея с нея.

— Странни неща те карат да изпитваш гордост — отбеляза тя, но усети, че също изпитва нещо подобно. Дали с късмет, или по Божията милост, но наказанието от тежкия махмурлук след бутилката „Дом Периньон“ ѝ се бе разминало. След двадесет и четири часа — вече в Клар — се радваше на оценката за яката ѝ глава.

— Не биваше да я оставяш да прекалява — недоволстваше Бриана, докато нанасяше глазурата върху шоколадовата торта.

— Тя вече е голяма — възрази Маги.

— Но е по-малка от нас.

— О, стига — прекъсна ги Шанън.

— И все пак цяла бутилка — продължи Бриана с назидателен тон. — Трябваше да се грижиш по-добре за нея.

— Погрижих се! След като загуби съзнание в библиотеката...

— Не съм губила съзнание, а си почивах — поправи я Шанън.

— Нали точно аз — продължи Маги, поемайки разплаканата Кейла на ръце, — взех нещата в свои ръце. Мърфи позвъни — направо беше обезумял — и едва успях да го разубедея да не скочи в камионетката и да пристигне в Дъблин. Нали аз я отведох горе и ѝ дадох да изяде купичка супа, преди да заспи. — Наостри уши. — А, Лиам се събуди!

Подаде бебето на Шанън и отиде в спалнята, където го бе оставила да поспи.

Бриана отстъпи назад, огледа завършената торта и попита сестра си:

— Е, като изключим снощи, хареса ли ти в Дъблин?

— Да, градът е чудесен. А галерията... Невероятна е!

— Права си. И аз мисля така. Още не си видяла тукашната, нали?

Все ми се иска всички заедно да отидем и то скоро.

— Би било много приятно. Бриана...

Не бе съвсем сигурна доколко е готова да попита. Още по-малко имаше представа за последствията.

— Нещо притеснява ли те?

— Мисля... иска ми се да видя онези писма... — изрече го бързо, преди куражът да я напусне. — Писмата на мама.

— Разбира се. — Бриана я хвана за рамото. — Държа ги в стаята си. Защо не отидеш в гостната да ги прочетеш?

Но преди да успее да стане, от антрето се дочу врява.

— О, това са майка и Лоти — промърмори Бри.

Леко разколебана — не бе наясно дали е разочарована или облекчена — Шанън потупа лекичко ръката ѝ.

— Няма значение. Ще ги прочета по-късно.

Маив нахлу първа, все още разгорещена от спора.

— Казвам ти: няма да моля! Щом нямаш никаква гордост, не искам да те спирам. — Зърна Шанън да държи внучката ѝ и смени темата: — Виждам, че се чувстваш съвсем като у дома.

— Да, благодарение на Бриана не е възможно човек да не се чувства уютно. Здравейте, госпожо Съливан.

— О, наричай ме Лоти, мила, така правят и другите. — Наведе се над Кейла. — Виж, Маив, тя се усмихва.

— Защо да не се усмихва? Всички се надпреварват да я глежат.

— Бриана е невероятно любяща майка — изрече Шанън съвсем неволно.

Маив само изсумтя.

— Щом бебето изхленчи и веднага някой се втурва да го вземе на ръце.

— Включително и ти — напомни ѝ Лоти. — О, Бриана, каква чудесна торта!

Примирила се, че ще се наложи да направи друга за гостите в пансиона, Бриана взе ножа.

— Заповядайте. Ей сега ще ви почерпя.

Лиам изхвърча от съседната стая, следван от майка си.

— Торта! — викаше той.

— У него сякаш има радар — констатира Маив троснато, но очите ѝ светнаха, когато го видя.

Намерил съюзник в нейно лице, той ѝ се усмихна, вдигна ръце и настоя:

— Целувка?

— Ела да седнеш при мене — каза баба му — и ще получиш и двете — и торта, и целувка. Малко е топъл, Маргарет Мери.

— Току-що става от сън. А, значи все пак ще я разрежеш, Бри?

— Трябва да внимаваш какво ядеш, щом си бременна — обърна ѝ внимание Маив. — Според лекаря този път имаш сутрешни неразположения.

Трудно бе да се каже кой бе по-изненадан от току-що казаното: Маив или Маги. Смутена от показаната загриженост, възрастната жена започна да храни внука си.

В този момент се обади Лоти:

— Знаеш ли, Маги, с майка ти гледахме снимките от престоя ни в къщата ви във Франция.

— Никаква гордост няма у тази жена! — възмути се Маив.

Обаче тя само се усмихна.

— Това напомни и на двете ни колко добре прекарахме там. — Обърна се към Шанън: — Къщата е в южната част на страната и прилича по-скоро на палат. Има чудесен изглед към морето.

— И си стои празна месеци наред — промърмори Маив. — Само прислугата е там.

Маги се готвеше да я среже, но видя притеснения израз на Бриана. С усилие преглътна острите думи; задоволи се само да подметне:

— Наскоро с Роуган си говорехме точно за това. Надявахме се да отделим няколко седмици през лятото да отидем дотам, но сме прекалено заети. Притеснявам се, защото няма как да отскоча да се убедя, че всичко е наред. — Беше чиста лъжа, но тя продължи: — Не бихте ли искали двете да отидете? Ще ми направите голяма услуга.

Лоти едва се удържа да не скочи и да започне да танцува. Погледна към Маив.

— Как мислиш? Да отидем ли?

Тя си припомни слънчевата вила, любезните прислужници, луксозната обстановка, но само сви рамене и поднесе чашата чай към устните на Лиам.

— Пътуването винаги влияе зле на храносмилането ми, но се надявам да го понеса.

Този път предупредителният поглед на Шанън спря Маги да не избухне.

— Ще ви бъда много благодарна — увери ги тя през стиснати зъби. — Ще кажа на Роуган да разпореди самолетът да ви отведе, когато ви е удобно.

Двадесет минути по-късно, чула входната врата да се затваря зад майка ѝ и Лоти, Бриана отиде при сестра си и силно я прегърна.

— Постъпи чудесно, Маргарет Мери.

— А тя ще ми разправя за храносмилането си — негодуваше Маги.

Бриана се засмя.

— Хайде, хайде, всичко се уреди.

Маги отвори уста, готова да възрази, но само се разсмя.

— Така е, но гордостта ми пострада — призна тя. През прозореца забеляза някакво движение и се приближи, за да види по-добре. — О, Кон се носи насам и води трима мъже. Бриана, трябва да приготвиш още чай.

Маги пристъпи към вратата и я отвори, а Шанън положи усилие да не трепне. Кон се втурна и като прахосмукачка обра трохите, разпилени от Лиам по пода.

— Торта? — възкликна Грей, чийто инстинкти бяха не по-малко остри от тези на кучето. Шоколадовият сладкиш предизвика доволната му усмивка. — Попаднахме на злато, момчета.

— Тати? — протегна Лиам изцапаните си ръчички.

Роуган намокри кърпа на мивката, преди да се отправи към сина си.

Мърфи стоеше на място и не откъсваше очи от Шанън.

— Върнала си се!

— Преди няколко часа — уточни тя.

Очите ѝ се разшириха: той пристъпи към нея, изправи я на крака и я целуна сякаш бяха сами на света.

— Добре дошла.

Беше останала без дъх. Успя само да кимне. Коленете ѝ се подгъваха, но той не я пускаше от обятията си.

— Ела с мен.

— Ами...

Огледа стаята; всеки изведнъж се бе захванал да прави нещо.

— Почакай малко, Мърфи — обади се Маги, която вадеше чинии. — Шанън има за теб подарък.

— Да. Аз...

— Ще отида да донеса кутията — предложи Роуган.

— Ще пиеш ли чай, Мърфи? — попита Бриана.

— Не, благодаря. — Очите му не се откъсваха от лицето на Шанън. — Точно сега не можем да останем. Днес Шанън ще вечеря с мен.

— А утре сутринта ще закуси при него — прошепна Грей в ухото на съпругата си.

— Благодаря, Роуган. — Шанън пое кутията и се зачуди какво да прави.

— Какво е? — любопитства Грей. — Отвори я.

Трепна, когато усети лакътя на Бриана в ребрата си.

— Ще отвори подаръка си вкъщи — разпореди се тя и като подаде на Мърфи покритата чиния, продължи: — Вземете от тортата.

— Благодаря. Ела с мен — повтори Мърфи, хвана Шанън за ръката и я поведе навън.

— Хубаво, че му даде да носи чинията — отбеляза Маги. — Иначе ръцете му щяха да зашарят по нея в момента, в който стъпят в градината.

Наистина с усилие се контролираше. Идеше му да я заведе на нивата и да я люби още там. Но все пак успя да се удържи да не избързва толкова.

— Защо ли не дойдох с камионетката?

— Не е толкова далеч до вас — отвърна тя запъхтяно.

— В момента ми се струва безкрайно далеч. Тежи ли ти кутията? Дай да я нося.

— Не. — Премести я и не му позволи да я вземе. Не беше лека, но искаше да я носи тя. — Ако ти я дам сега, ще отгатнеш какво е.

— Не беше нужно да ми купуваш подарък. Твоето завръщане е достатъчен подарък. Липсваше ми всяка секунда. Не съм подозирал, че

е възможно някой мъж да мисли толкова много за една жена. — Пое си дълбоко дъх. — Роуган ми каза, че си подписала договорите. Щастлива ли си?

— Една част от мен — да. Но другата е направо ужасена.

— Страхът ще ти помогне да дадеш най-доброто, на което си способна. Ще станеш известна, Шанън, и богата.

— Аз вече съм богата.

Той я погледна.

— Така ли?

— Относително.

— О?

По-късно ще поразтълкува думите ѝ, но сега мисълта му бе изцяло заета как ще я разсъблече.

Стигнаха до къщата и той отвори вратата на кухнята. Остави чинията с тортата и щеше да се хвърли върху младата жена, ако тя не бе застанала от другия край на масата.

— Искам да видиш подаръка си. — Постави кутията на масата помежду им.

— А аз искам теб! Горе в спалнята, на стълбището, тук на пода.

Кръвта ѝ закипя, но все пак повтори:

— Бих искала да видиш подаръка си.

На него въобще не му бе до това, но тихата ѝ молба го накара да се захване с кутията. Повдигна капака и разтвори хартията.

Щом разбра какво има вътре, той засия. Приличаше на дете, намерило най-желания подарък под коледното дърво. Със страхопочитание извади цитрата и прокара ръка по дървото.

— Никога не съм докосвал толкова фин инструмент.

— Маги каза, че ти самият си направил един много изящен, но си го подарил.

Той само поклати глава.

— Не, не беше като този. — Погледна я с учудване и възторг. — Кое те накара да ми купиш такова нещо?

— Видях го на витрината и си представих как свириш на него. Ще ми посвириш ли, Мърфи?

— Отдавна не съм свирил на цитра. — Разопакова чукчетата и нежно ги погали. — Знам една мелодия.

Когато засвири, тя се убеди колко прозорлива е била: той свиреше леко усмихнат, както винаги, и с отнесен израз в очите. Мелодията, древна и сладка, напомняше отлежало вино. Докато я слушаше, очите ѝ се насълзиха, сърцето ѝ се свиваше.

— Това е най-прекрасният подарък, който съм получавал — прошепна той и внимателно прибра чукчетата. — Ще го пазя.

Нетърпеливият звяр, който се бе пробудил у него, се поуспокои. Заобиколи масата и нежно взе ръцете ѝ.

— Обичам те, Шанън.

— Знам. — Повдигна преплетените им ръце до бузата му. — Знам, че ме обичаш.

— Вчера ми се обади и ми каза, че ме обичаш. Ще ми го повториш ли сега?

— Не биваше да ти се обаждам в такова състояние — говореше бързо и припряно. — Не разсъждавах съвсем ясно и... — Целуна треперещите ѝ пръсти, загледан в очите ѝ. — Аз те обичам, Мърфи, но...

Той долепи устни към нейните и я накара да замълчи.

— Откакто го чух за пръв път, копнея за теб. Ще дойдеш ли горе с мен, Шанън?

— Да, ще дойда — усмихна му се тя, докато я взимаше на ръце.

По-късно я отведе в банята, където като деца си играха в препълнената с гореща вода вана.

Вместо вечеря изядоха тортата на Бриана и пиха бира. Комбинацията, отвратителна според предвижданията на Шанън, ѝ се стори същинска амброзия.

Облизваше си пръстите, когато видя грейналия му поглед. В следващия миг се хвърлиха един към друг и се любиха като диви животни върху кухненския под.

Тя бе така изтощена, че би заспала още там, но той я изправи. Залитайки, тръгнаха по коридора. Въведе я в гостната и там отново се любиха.

Когато най-после успя да се надигне, косите ѝ бяха разрошени, погледът ѝ блестеше, а тялото ѝ беше натъртено.

— Колко помещения има в къщата ти?

Той се засмя и гальовно я ухапа по рамото.
— Ще разбереш.

Петнадесет, помисли си Шанън, стоварвайки се върху разбърканите чаршафи някъде на зазоряване. Петнадесет стаи в обширната каменна къща и не поради липса на желание не бяха изпробвали всичките. Някъде по пътя телата им изневериха. Бяха се отпуснали в леглото с единствената мисъл да заспят.

Докато се унасяше под тежестта на ръката му, си повтаряше, че трябва да разговарят сериозно и то много скоро. Налагаше се да му обясни някои неща. Да го накара да проумее защо бъдещето е много по-сложно от настоящето.

Опита се да намери подходящите думи, но се унесе по-дълбоко.
И видя мъжа, нейния воин, нейния любовник, на белия кон.
Но този път не яздеше към нея, а се отдалечаваше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мърфи реши, че любовта дава сили на човек. Само след едночасов сън се справи без усилие с доенето, нахрани добитъка, пусна го на паша. Не преставаше да си пее и ходеше някак важно, което предизвика усмивката на малкия Фини — помощника му.

Както обикновено преди закуска имаше да свърши доста неща. Благодарен, че е ред на съседа му да отнесе млякото, събра снесените яйца, огледа една от по-старите кокошки, която скоро щеше да попадне в тенджерата, и се запъти към къщата.

Започваше да променя първоначалното си решение да остави Шанън да спи, а той самият да изпие чаша чай и да хапне бисквита, преди да отиде да реже торф.

Много по-примамливо му се видя да й занесе чаша чай с бисквити и да я люби, докато е още топла от съня.

Въобщо не очакваше да я завари в кухнята, препасала престилката на майка му.

— Мислех, че спиш.

Тя се обърна и се усмихна, като забеляза как сваля такето си — винаги правеше това, когато влизаше вкъщи.

— Чух те да се смееш навън с помощника ти, докато дояхте.

— Съжалявам, че съм те събудил. — В кухнята ухаеше на вкусно и това му навя детски спомени. — Какво приготвяш?

— Открих бекон и наденички. — Сложи мазнина в тигана. — Пълно е с холестерол, но след снощи ми се струва добре да закусиш нещо по-солидно.

Той се усмихна.

— Ти ми приготвяш закуска?

— Представях си, че ще си гладен след толкова работа на зазоряване и... Мърфи! — изпищя тя и изпусна вилицата, защото той я грабна през кръста и я завъртя. — Внимавай какво правиш!

Пусна я, но по никой начин не бе в състояние да прикрие усмивката си, докато тя мърмореше и миеше вилицата.

— Дори не подозирах способността ти да готвиш.

— Разбира се, че мога. Макар и не такъв майстор като Бри, все пак се справям. Това какво е? — Загледа се в кошницата, която той внесе. — Тук има най-малкото три дузини яйца. Какво правиш с толкова много?

— Използвам колкото са ми нужни, а останалите или разменям, или продавам.

Тя сбърчи нос.

— Мръсни са. Защо са се изцапали така?

Той я погледна смаяно и гръмко се разсмя.

— Очарователна си, Шанън Бодайн!

— Явно въпросът ми е глупав. Както и да е — изчисти ги, защото няма да ги пипна.

Той отиде на мивката и се залови да изпълни нареждането ѝ. В този момент тя си даде сметка откъде всъщност идват яйцата.

— Е — отбеляза тя и обърна парчетата бекон, — нищо чудно да се откажа от омлетите. Откъде знаеш дали вътре няма малки пиленца?

Той ѝ хвърли поглед, за да се увери, че не се шегува и сериозно обясни:

— Ако отвътре не се чува писукане, значи всичко е наред.

— Много смешно! — По-добре да си остане невежа, реши тя. Наистина предпочиташе да мисли за яйцата като за стока, подредена в кутии в супермаркетите. — Как да ти ги приготвя?

— Както решиш. Не съм претенциозен. Ти си направила чай!

Идеше му да коленичи в краката ѝ.

— Не успях да намеря кафето.

— Ще купя следващия път, когато ходя до селцето. Ухае великолепно, Шанън.

Масата, забеляза той, вече бе приготвена за двама. Наля чай и се ядоса защо не ѝ набра от цветята до плевнята. Седна, а тя се приближи с подноса до масата.

— Благодаря.

— Да ти е сладко. Аз не ям наденички, но тези изглеждат толкова вкусни.

— Би трябвало да са. Госпожа Фини ги е правила само преди няколко дни.

— Правила ги е?

— Да. — Подаде подноса първо на нея. — Заклаха шопара, който угоявах. — Вдигна вежди, когато тя пребледня. — Лошо ли ти е?

— Не. — Отстрани подноса. — Просто има някои неща, които предпочитам да не си представям.

— О! — Усмихна ѝ се извинително. — Прощавай, не съобразих.

— Би трябвало да свикна. Оня ден попаднах на разговор между Бри и някакъв мъж. Двамата задълбочено обсъждаха нещо за пролетните агнета.

Потрепери само като си представи какво се случва на сладките агънца.

— Сигурно ти звучи жестоко, но това е цикълът на природата. И Том имаше същия проблем.

Прецени препечените филийки като безопасни и взе една.

— Така ли?

— Не можеше да си представи, че ще отгледа нещо и то ще се озове на масата. Независимо дали на неговата или на нечия друга. Отглеждаше кокошки и събираше яйцата, но кокошките му умираха само от старост. Беше човек с добро сърце.

— Пуснал и зайците да избягат — сети се Шанън.

— А, значи си чула за тях — усмихна се Мърфи при спомена за тази история. — Щеше да прави състояние с тях, докато не се стигна до решителния момент. Но той все бе на път да натрупа състояние.

— Ти си го обичал.

— Да. Не заместваше баща ми и никога не се е опитвал да го прави. Беше ми толкова баща след петнадесетгодишната ми възраст, колкото и преди това. Винаги беше до мен. Когато скърбях, той се появяваше и ме водеше или на скалите, или на разходка до Голуей с момичетата. Държа ме за ръката, когато ми стана лошо за пръв път, понеже бях прекалил с уискито. Бях още малък и въобще не ми бе работа да го пия. А и когато за пръв път бях с жена...

Спря и впери поглед в чинията си.

Шанън вдигна вежди.

— О, не спирай точно сега. Какво стана, когато бе за пръв път с жена?

— Онова, което обикновено става, предполагам. Закуската е чудесна, Шанън.

— Не сменяй темата! На колко години беше тогава?

Той я погледна измъчено.

— Трябва ли да обсъждаме точно това?

— Страхливец!

— Такъв съм — съгласи се охотно и напълни устата си.

— Мърфи, наистина бих искала да знам какво ти е казал.

Разбираще, че за нея е важно и затова преодоля смущението си.

— Ами бях... Аз...

— Не е нужно да ми разказваш тази част. Поне не сега — успокой го тя с усмивка.

— После — продължи той, доволен, че е преодолял първото препятствие, — се чувствах доста горд... мъж, така да се каже. Но и объркан, като маймуна с три опашки. А и виновен, ужасен да не би момичето да е забременяло, защото бях прекалено разгорещен, а и млад, и глупав, че да се замисля за това предварително. Седях на оградата, като част от мен искаше пак да повтори изживяното, а друга част умоляваше Господа да ме убие, защото въобще съм го направил. Или пък майка да разбере и да свърши тази работа далеч по-бързо и не така милостиво като Господ.

— Мърфи — заслушана, тя разсеяно взе парче бекон, — колко си сладък.

— Това е толкова важен момент в живота на мъжа, колкото и на жената. Както и да е — седях там с такива мисли в главата, когато се появи Том. Седна до мен и известно време нищо не каза. Само седи и гледа нивите. Вероятно всичко е било изписано върху лицето ми. Прегърна ме през раменете. „Значи си станал вече мъж — отбеляза той — и се гордееш с това. Но не е достатъчно да обладаеш склонна да се отдаде мома, за да станеш мъж. Нужна е и отговорност.“

Мърфи вдигна чашата с чай.

— И тук вече започна да ми прилошава, защото си представих как ще трябва да се ожения за нея, а съм на седемнадесет и не я обичам, нито пък тя ме обича. И му споделям всичко. А той само кимна. Не ме поучава, не ми се кара. Казва, че ако Господ и съдбата се смилят, следващия път сигурно ще съм по-внимателен. „А ще има следващ път — твърди той, — защото мъжът не се отказва от тази сладка пътека, щом веднъж поеме по нея. А жената е удивително същество, което да държиш в ръцете си. Подходящата жена, когато я намериш, е повече от слънчевата светлина. Отваряй си очите за нея, Мърфи, и докато

миришеш цветовете по пътя, отнасяй се към тях с внимание и доброта, за да не се натъртят венчелистчетата им.“

На Шанън ѝ бе нужно време, за да възвърне гласа си.

— Всички разправят как искал да стане поет, но му убягвали думите. Като те слушам какво ти е казал, не ми се вижда да са му убягвали.

— Винаги знаеше какво да каже, когато трябва — увери я Мърфи тихичко. — Не го биваше да съветва само себе си. В очите му имаше стаена тъга.

Шанън погледна надолу към ръцете си. Бяха като на майка ѝ — слаби, с изящни пръсти. И имаше очите на Том Конканън. Какво ли друго, замисли се тя, ѝ бяха дали?

— Ще направиш ли нещо за мен, Мърфи?

— Ще направя всичко.

Знаеше го, но не искаше да мисли за това.

— Ще ме отведеш ли на скалите при Луп Хед?

Той стана и вдигна чиниите.

— Облечи се добре, скъпа. Там вятърът е силен.

Чудеше се колко ли пъти Том Конканън е минавал по същия път: тесен, извит, прорязващ полята. Зърна малки каменни къщурки без покриви, вързани кози пасяха из избуялата трева. Табела на пътя я предупреди, че това е последното място, където може да се пие бира, преди да стигне Ню Йорк.

Той паркира камионетката и тя с облекчение видя, че никой друг не бе решил да наблюдава скалите и морето същата сутрин. Бяха сами сред грохота на вълните и воя на вятъра.

Тръгна с него по тясната пътечка сред високите треви към края на Ирландия.

— Тук са се срещнали — прошепна тя и преплете пръсти с тези на Мърфи, когато той я хвана за ръка. — Преди да изпадне в кома, мама ми разказа как са се запознали тук. Било е студено, валил дъжд, той бил сам. Тук тя се влюбила в него. Знаела е, че има съпруга и деца. Знаела е, че върши грях, Мърфи. И то наистина е било грях. Не мога да приема, че не е.

— Но са заплатили прескъпо за постъпката си.

— Да, многократно са се издължили. Но това не про... — Гласът ѝ изневери. След малко се съвзе. — Но ми беше по-лесно, когато не вярвах, че я е обичал, когато не можех и не желяех да мисля за него като за добър човек, като за баща, който щеше да ме обича, ако събитията се бяха развили по друг начин. Имах баща и той ме обичаше — изрече тя решително. — Никога няма да го забравя.

— Не е нужно да го обичаш по-малко, за да отвориш сърцето си за другия.

— Чувствам се като предателка. — Поклати глава, преди той да заговори. — Няма значение, че не е логично да се чувствам така. Не желяя очите на Том Конканън, нито кръвта му. Не... — Притисна ръка към устата си и заплака. — Загубих нещо, Мърфи, в деня, когато тя ми каза. Загубих представата, илюзията, идеалното огледало, което отразяваше моето семейство. То се счупи и останаха всички пукнатини и пластове, когато наново започнах да го събирам.

— Как се виждаш в него сега?

— На отделни парченца и с връзки, които вече не мога да скъсам. Страх ме е, че никога няма да получа обратно онова, което имах. — Обърна се към Мърфи. — Тя се скарала със семейството си заради мен, носила е позора. Заради мен се омъжила за човек, когото в началото не обичала. — Избърса сълзите си. — Чак след време го обикна. Едно дете винаги усеща дали родителите му се обичат. Но никога не забрави Том Конканън, той никога не напусна сърцето ѝ; за цял живот е запазила чувството, което е изпитала, когато го е видяла за пръв път в дъжда и е тръгнала към скалите.

— А на теб ти се иска да беше забравила?

— Точно така. И се мразя, че го желяя, защото в такива моменти не мисля за нея или за баща си, а за себе си.

— Не се съди така строго, Шанън.

— Нямах представа какъв бе животът ми — почти идеален. — Обърна се отново към океана. — Моите родители ми угаждаха почти във всичко, имаха ми доверие, уважаваха ме и ме обичаха. Искяха най-доброто за мен и гледаха да ми го осигурят: добри къщи, училища, квартали. Никога нищо не ми е липсвало — било емоционално, било материално. Дадох ми здрава основа и ме оставиха сама да избирам как ще я използвам. А сега съм разгневена, защото има пукнатина в

основата. А като се гневя, все едно обръщам гръб на всичко, което са направили за мен.

— Това са глупости и е време да престанеш. — Решително я хвана за раменете. — От гняв ли дойде тук, където е започнало всичко? Знаеше, че е починал тук, но все пак се реши да дойдеш, нали?

— Да, но ме боли.

— Знаем, скъпа. — Той я прегърна. — Знаем колко те боли.

— Искам да разбера. — Чувстваше се така добре, облегнала глава на рамото му. Сълзите не пареха толкова и сърцето ѝ не се свиваше болезнено. — Ще ми е по-лесно, като разбера защо те всички са направили точно такъв избор.

Той я обърна отново към морето и несекващия грохот на разбиващите се вълни.

— Много е красиво тук. Сякаш сме на края на света. — Целуна я по главата. — Един ден ще донесеш тук боите си и ще нарисуваш всичко, което виждаш и чувстваш.

— Не знам дали ще успея.

— Нали нарисова Каменния кръг?

Шанън се реши:

— Ти виждаш ли мъжа на белия кон и жената?

— Да. Като момче ги виждах по-неясни, но след като открих медальона, образите добиха по-конкретни очертания. И станаха още по-релефни, откакто влязох в кухнята на Бриана и зърнах вече познатите ми очи.

— Очите на Том Конканън.

— Знаеш много добре какво имам предвид, Шанън. Те бяха хладни тогава. И друг път съм ги виждал такива. И съм ги виждал грейнали или изпълнени със страст. Виждал съм ги да се смеят и да плачат.

— Мисля — започна тя предпазливо, — че хората остават впечатлени от дадено място или от определено настроение. Според редица изследвания... — Замълча, когато забеляза насмешливия му поглед. — Добре. Временно ще се откажем от логиката. В Каменния кръг изпитах нещо... непознато, а в същото време — познато. И сънувам от първата нощ, когато стъпих в Ирландия.

— Доста притеснява в началото. И аз се чувствах така, когато всичко започна.

— Да, безпокои ме.

— Има и буря — подсказа ѝ той.

— Понякога. Светкавици раздират небето, земята е скована от мраз и чуваш тропота на коня още преди да си го съзрял. И вятърът развява косите ѝ. Той я вижда и сърцето му започва да бие така силно, както конят тъпче земята. — Шанън се обърна. Беше ѝ по-лесно да гледа океана, докато говори. — Друг път има огън в малка тъмна стая. Тя бърше лицето му с кърпа. Той е почти в несвяст, трескав от раните си.

— Знае, че умира — обади се Мърфи тихо.

— Но не умира. — Шанън си пое дълбоко дъх. — Виждала съм ги да се любят там, край огъня, в Каменния кръг. Събуждам се и цялото ми същество копнее за теб.

Тя се обърна към него и той забеляза поглед, който бе виждал и друг път: яростен.

— Каж ми какво сторих тогава, че те настроих срещу себе си — попита кротко.

— Не съм настроена срещу теб.

— Каж ми какво сторих — настоя той.

— Не знам — изкрещя тя. Ала шокирана от горчивината, която изпита, се притисна в него. — Не знам. А и да бях наясно, не мога да го споделя с теб. Аз не живея в този свят, Мърфи. За мен той не е действителен.

— Но ти трепериш!

— Не желая да говорим повече. Не желая да мисля за това. Всичко става само по-налудничаво и невъзможно, отколкото вече е.

— Шанън...

— Не!

Затвори устата му с отчаяна целувка.

— Това няма вечно да е достатъчно, за да ни успокоява и двамата.

— Но за момента стига. Отведи ме обратно, Мърфи. Отведи ме обратно и ще го направим достатъчно!

Знаеше, че дори да настоява, тя няма да отстъпи. Няма да отстъпи, когато е така изпълнена със страхове. Безпомощен да предприеме каквото и да било, той я отведе обратно до камионетката, все така прегърнал я през раменете.

На път за пансиона Грей зърна камионетката да се връща и им направи знак да спрат. В момента, когато пристъпи от страната на Шанън, усети напрежението. А и съвсем ясно виждаше, макар тя да се постара да заличи следите, че е плакала.

Погледна Мърфи изпитателно, както брат би погледнал някого, който е наскърбил сестра му.

— Тъкмо се връщам от вас. Когато не вдигна телефона, Бри започна да се притеснява.

— Отидохме на разходка — обади се Шанън. — Помолих Мърфи да ме откара до Луп Хед.

— О? — Това вече обясняваше доста неща. — Бри се надяваше да посетим галерията. Всички.

— Много ще се радвам. — Помисли си, че пътуването ще я измъкне от депресията. — Ти свободен ли си — обърна се тя към Мърфи.

— Налага се да свърша някои неща... — Долови разочарованието й, ако откаже, а и в момента очевидно не бе настроена за сериозни разговори с него. — Ако ме изчакате час-два...

— Разбира се. Ще заведе Маги и малкото чудовище със себе си. Роуган е вече там. Елате, когато успеете.

— Трябва да се преоблека — обади се бързо Шанън. Хвърли поглед към Мърфи: — Ще те изчакам в пансиона, докато се приготвиш, бива ли?

— Чудесно. Няма да се бавя повече от два часа — кимна той и потегли.

— Тежко утро си имала? — промърмори Грей.

— Доста. Така и не успях да говоря с него какво ще правим от сега нататък.

Нито какво е станало преди това, призна тя пред себе си.

— А какво ще става?

— Трябва да се върна, Грей. Дори беше добре да замина преди седмица. — Облегна се на рамото му, когато той я прегърна, и се загледа към долината. — Работата ми ме чака.

Поведе я по пътечката към пансиона.

— Ако те попитам какво искаш от живота, ще ми отговориш ли?

— Не така лесно, както щях да го сторя преди месец. — Седна до него и се загледа в кандилките и попадийното цвете. — Вярваш ли във видения, Грей?

— Странен въпрос.

— Предполагам, а и не е въпрос, който съм мислела, че някога ще задам на някого. — Обърна се с лице към него. — Питам теб, защото си американец. — Той й се усмихна и тя му отвърна със същото. — Знаем как звучи, но ме изслушай. Превърнал си Ирландия в свой дом, но продължаваш да си американец. Изкарваш си прехраната, като съчиняваш истории, но го правиш на съвременна техника. В кабинета ти има факс, например. Това означава, че си жител на двадесети век; мъж, който признава предимствата на техниката и ги използва.

— Мърфи разполага със съвременна доилня линия — обърна й внимание Грей. — Тракторът му е последна дума на техниката.

— А сам реже торфени брикети — напомни Шанън с усмивка. — И кръвта му е пълна с келтски мистицизъм. Не можеш да ме убедиш, че не вярва в духове и феи.

— Добре, признавам. Мърфи е удивителна комбинация от стара и нова Ирландия. Питаш ме дали вярвам във видения? — Направи пауза, преди да я увери. — Напълно!

— О, Грейсън! — Раздразнена, тя скочи, направи една-две крачки по пътеката и се върна. — Как седиш тук с маратонки „Найк“, часовник „Ролекс“ и твърдиш, че вярваш във видения?

Той погледна надолу към краката си.

— Харесвам „Найк“, а часовникът е доста точен.

— Много добре разбираш какво имам предвид. Запътил си се към двадесет и първи век и в същото време твърдиш, че вярваш в измишльотини от петнадесети век.

— Според мен не са измишльотини и не принадлежат само на петнадесети век. Ако питаш мен, корените са далеч по-дълбоки.

— Сигурно вярваш и в духове, прераждания и жаби, които се превръщат в принцове?

— Точно така. — Усмихна й се, хвана я за ръката и я придърпа отново да седне до него. — Нямах право да задаваш въпрос, ако отговорът не е този, който искаш да чуеш. — Тя изсумтя, а той се заигра с пръстите й. — Когато пристигнах в тази част на Ирландия,

нямах никакво намерение да се заседявам. Шест месеца, колкото да си напиша книгата, и заминавам — такъв бе начинът ми на живот. Очевидно Бриана е основната причина, поради която го промених. Но има и още — това място ми се стори познато.

— О, Грей! — само успя да изрече тя.

— Една сутрин се разхождах през нивите и попаднах на Каменния кръг. Очарова ме и усетих някакво привличане, но никак не ме изненада.

Усети как ръката ѝ се стегна.

— Наистина ли?

— Да. Вървах по онзи път там или шофирах към скалите, минавах през селцето, разхождах се из руините и гробищата и се чувствах свързан — а никога дотогава не бях изпитвал обвързаност към нещо или някого. Нямах видения, но знаех, че съм бил тук и че е било предопределено да се върна.

— И това не те побърква?

— Първоначално си изкарах акъла — призна развеселен. — Както и факта, че се влюбих в Бриана. Теб кое те плаши повече?

— Не знам. Сънувам сънища...

— И преди спомена за това. Сега ще ми разкажеш ли по-подробно?

— Все на някого трябва да кажа — прошепна тя. — Всеки път, когато заговоря с Мърфи за това... изпадам в паника. Сякаш нещо ме е стиснало. Не съм истеричка, Грей, нито пък се самозаблуждавам. Но с това не мога да се оправя.

Започна бавно да му разказва първия сън, подробностите, чувствата си. Сега думите се лееха лесно без свитата в корема ѝ огнена топка, която се появяваше, когато го обсъждаше с Мърфи.

Но въпреки всичко знаеше, че има нещо, което ѝ убягва.

— Медальонът е у него — завърши тя. — Медальонът, който съм виждала в сънищата си. Намерил го в Каменния кръг като момче и твърди, че започнал да сънува същите сънища.

Това му направи силно впечатление и той подсвирна, но една част от неговия мозък вече хладнокръвно подреждаше фактите и образите, за да ги вплете в бъдеща история.

— Доста сериозна работа.

— Каня се да отида на психоаналитик — призна тя. — И все си повтарям как сънят ще престане да ме измъчва, стига да се върна в Ню Йорк и рутината, на която съм свикнала, да ме завърти.

— А в същото време се страхуваш, че нещата няма да се подредят по такъв начин?

— Точно така. И се страхувам, че Мърфи няма да разбере защо трябва да си отида.

— А ти разбираш ли? — попита Грей тихо.

— Като мисля логично — да. Тогава разбирам връзката си с тези места и с Мърфи, с всички вас. Знам, че ще се връщам, че няма да скъсам с вас, а и не искам. И че животът, към който се връщам, никога няма вече да е същият.

— Искаш ли съвет?

Тя безпомощно отпусна рамене, а той продължи:

— Помисли добре към какво се връщаш и какво оставяш след себе си. Направи си списък, ако това ще ти помогне. А после претегли плюсовете и минусите.

— Доста банален съвет — възрази тя. — Но си го бива.

— Ще видиш, като ти изпратя сметката за сеанса.

Тя прихна, наклони глава и я опря на рамото му.

— Наистина те обичам.

Смутен, но доволен, той я целуна по слепоочието.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шанън много хареса галерия „Уърлдуайд“ в графство Клар. Сградата бе едновременно впечатляваща и изискана. Градините бяха великолепни и Мърфи ѝ обясни, че Бриана е дала идеята как да бъдат проектирани.

— Не ги засади сама само защото не ѝ стигаше физическото време. А Роуган и Маги работеха заедно с архитекта и наблюдаваха всеки щрих. Имаше някои доста оживени спорове — припомни си той и взе ръката ѝ, като видя, че Грей се приближава. — Всички те хвърлиха много усилия, но и много любов.

Шанън огледа внушителния брой коли на паркинга.

— Има много посетители.

— Президентът на страната е идвал — изрече го с почуда, но и с гордост. — Два пъти. И купи една от творбите на Маги, както и произведения на други автори. Не е малко да превърнеш мечтата си в реалност.

— Никак.

Разбираше подтекста на думите и се зарадва, когато Бриана и останалите се присъединиха към тях.

— Ще си държиш ръцете в джобовете, Лиам Суини, или ще ти сложа белезници — предупреди Маги. Очевидно не вярваше на заплахата си и го взе на ръце. — Е, как ти се струва, Шанън?

— Много красиво и не по-малко впечатляващо от галериите в Дъблин и Ню Йорк.

— Да, но тук е у дома — обясни Маги простичко и понесе сина си към входа.

Шанън вдъхна аромата на цветята, преди да я последва. Когато влязоха вътре установи, че това наистина е дом, обзаведен с внимание и елегантност.

По стените в основната зала висяха картини — добри портрети на прочути ирландци. Следваха и пищни акварели, съвсем подходящи за кръглия диван и меките тонове в нишата. Имаше и скулптури —

неповторимите творения на Маги. Ръчно тъкан килим украсяваше пода, а тежка кувертюра — също ръчна изработка — бе метната върху облегалката на дивана.

Навсякъде — във вази и керамични съдове — имаше свежи цветя.

Остана направо шокирана, когато видя своя картина на стената. Невярващо се приближи към акварела, портрет на Бриана.

— Толкова се гордея да съм тук — заяви Бриана, появила се до нея. — Маги ми сподели, че Роуган е изложил три твои картини, но нямах представа, че едната е моят портрет.

— Три? — не вярваше на ушите си Шанън.

Маги пристъпи към тях, като едва удържаше Лиам.

— Отначало мислеше да изложи само „Танцът“, но реши, макар и за няколко дни, да покаже и другите. Исква да провери клиентелата, така да се каже. Да им покаже какво ще видят на изложбата ти през есента, за да събуди любопитството им. За „Танцът“ вече получи предложение.

— Предложение? — Усети как сърцето ѝ се качва в гърлото. — Някой иска да купи картината?

— Спомена две хиляди лири. Или три. — Маги сви рамене, докато Шанън продължаваше да я зяпа. — Той, разбира се, ще настоява за двойно по-голяма сума.

— Двойно... — Тя почти се задави, но реши, че е шега и поклати глава. — За малко да ти повярвам.

— Роуган е алчен — обясни съпругата му усмихнато. — Непрекъснато му повтарям, че иска невъзможни цени, а той непрекъснато се радва да ми доказва обратното. Ако поиска и шест хиляди — гарантирам ти, че ще му ги дадат.

Практичният ум на Шанън изчисли веднага какво прави това в американски долари. Творецът у нея ликуваше и скърбеше.

— Хайде, момко — обяви Маги на Лиам, — ред е на баща ти.

Напусна ги, а художничката остана загледана в картината си.

— Когато продадох жребчето, сърцето ми се късаше — започна Мърфи тихичко. — Чувствах го като свое, разбираш ли? — Леко се усмихна, когато Шанън се обърна към него. — Бях го отгледал от раждането, грижех се за него, когато нарани крака си. Но трябваше да

го продам. Не можеш да се занимаваш с коне за бизнес и да не правиш бизнес. И въпреки това сърцето ми се късаше.

— Никога не съм продавала нещо, което съм нарисувала. Подарявала съм картините си, но не съм продавала. — Пое дълбоко дъх. — Не подозирах, че ще се чувствам така развълнувана, шокирана и същевременно невероятно тъжна.

— Дали ще ти олекне малко, като ти кажа, че Грей вече предупреди Роуган, че жив ще го одере, ако не продаде портрета на Бриана на него.

— Но аз щях да му я подаря!

Мърфи се наведе напред, за да прошепне в ухото ѝ:

— Не го казвай високо, защото мениджърът ти има остър слух.

Това я разсмя и тя го остави да я хване за ръката и да я отведе в следващото помещение.

Мина повече от час, преди да успеят да я убедят да се качат на втория етаж. Имаше толкова много неща за гледане, искаше да им се възхити, да им се наслади. Най-напред в горната зала бе привлечена от лееща се стъклена фигура, наподобяваща дракон. Виждаше загатнатите разперени крила, извивката на шията, мощната опашка.

— Трябва да притежавам тази скулптура. — Собственически прокара пръсти по устременото нагоре тяло. Беше творба на Маги, разбира се. Не ѝ бе нужно да види инициалите М. М. в основата на скулптурата, за да е сигурна.

— Позволи ми да я купя за теб.

— Не — бе категорична, когато се извърна към Мърфи. — Повече от година копнея да купя нейно произведение и знам съвсем точно какви цени поставя Роуган на нейните творби. Сега вече, макар и с усилие, мога да си ги позволя. Наистина, Мърфи.

— Ти прие обиците — напомни той, забелязал, че дори в момента ги носи.

— Знам и е много мило да ми предложиш такъв подарък. Но за мен е важно лично да платя за нещо, създадено от сестра ми.

Упоритото изражение, появило се в очите му, изчезна.

— А, значи такава била работата. Радвам се.

— Извинете — обади се Роуган от вратата. — Прекъсвам ли ви?

— Ни най-малко. — Тя тръгна към него с разтворени обятия. — Не мога да ти опиша какво изпитвам, като гледам мои произведения, изложени тук. Никога не съм си представяла подобно нещо. А мама винаги бе мечтала за това. Благодаря ти. — Задържа ръцете му в своите, докато го целуна. — Благодаря ти. Ти направи една нейна мечта действителност.

— За мен бе огромно удоволствие. И съм убеден, така ще бъде и за двама ни и в бъдеще. — Забеляза колебанието ѝ и я прекъсна. — Бриана е в кухнята. Човек не може да я удържи да не се навре там. Ще пиеш ли чай с нас?

— Току-що започнах да разглеждам експозицията на този етаж и всъщност бих искала минутка от времето ти.

— Роуган, ето къде си бил! — Маги влезе в помещението с лукава усмивка. — Поверих Лиам на Грей. Нека да тренира, за да е готов, когато и Кейла стъпи на крака и започне да щъка непрекъснато. — Хвана Роуган под ръка. — Бриана пригответе чай и, слава богу, че се е сетила да вземе и кутия захарни бисквити.

— Ей сега слизам. — Той разсеяно потупа съпругата си по ръката. — Да влезем ли в офиса ми, Шанън?

— Не, не е необходимо. Искам да поговорим за дракона.

Не беше нужно да му посочва какво има предвид.

— А, да „Огнен дъх“ от Маги — сети се той. — Изключително произведение.

— Разбира се — обади се авторката. — Съдрах се от работа по него. Започвах на три пъти, преди да се получи както исках.

— Искам го. — Шанън умееше отлично да води преговори, защото се бе пазарила с най-добрите бижутери по малките магазинчета в Сохо. Но в случая уменията ѝ не бяха важни, тъй като се водеше от страстта да притежава. — Нека се уговорим да ми продадеш скулптурата и да уредиш прехвърлянето ѝ в Ню Йорк.

Само Маги забеляза, че Мърфи изведнъж пребледня и застина.

— Ясно. — Обмисляйки нещо, Роуган не откъсваше очи от тези на Шанън. — Това е една от най-уникалните ѝ творби.

— Няма да споря. Ще ти напиша чек за сумата. Само кажи каква е.

Маги откъсна очи от Мърфи и изправи рамене, готова за битка:

— Роуган, няма да позволя...

На Шанън ѝ стана забавно, когато видя как той вдига ръка, за да я принуди да замълчи.

— Творците винаги са склонни да си изграждат емоционална привързаност към своите творби — обясни меко, докато съпругата му го изпепеляваше с поглед. — Затова имат нужда от партньор, от някого с усет за бизнес.

— Дебелокож кръвопиец! — не се въздържа Маги. — По дяволите всички договори! Все още ме кара да ги подписвам, сякаш не съм му родила дете и не нося следващото в утробата си.

Той ѝ хвърли само бегъл поглед.

— Свърши ли? — осведоми се, преди тя да се нахвърли върху него с ругатни. — Като партньор на Маги ще говоря и от нейно име и искам да те уверя, че желаем да ти дадем дракона като подарък.

Шанън се готвеше да започне с протести, но Маги, така както бе шокирана, обяви:

— Роуган Суини, никога не съм предполагала, че си способен да изречеш подобни думи. — Избухна в смях и обгърна лицето му с ръце. Целува го дълго. — Обичам те. — Все още сияеща се обърна към Шанън. — Да не си посмяла да спориш. В този момент се чувствам горда и удивена от мъжа, за когото се венчах. Стиснете си ръцете за сключената сделка, защото всеки момент ще се свести и ще се върне към сребролюбивите си навици.

Обгърнатата от такава доброта, тя изпълни нареждането.

— Много щедро от ваша страна. Ще приема и чая, за който стана дума и ще празнувам, преди да довърша разглеждането на галерията.

— Ще ви съпроводя надолу. Маги? Мърфи?

— Ей сега идваме.

Маги му даде знак да остане и изчака шумът от отдалечаващите им се стъпки да заглъхне. Мълчаливо прегърна Мърфи.

— Тя не си даде сметка какво казва, когато поиска да ѝ се достави в Ню Йорк.

„Това именно бе най-лошото“ — помисли си той и затвори очи.

— За нея е естествено. Тя напуска.

— Ако искаш да остане, трябва да се бориш.

Ръцете му се свиха в юмруци. Щеше да се бори, ако врагът бе от плът и кръв; но той бе неуловим като призрак.

— Не съм приключил още — заяви го тихо, но пламенно, което я изпълни с надежда. — А, за бога, и тя не е.

Не я покани да се върне във фермата с него, просто направо я откара там. Слязоха от камионетката, но не я поведе към къщата, а я заобиколи.

— За животните ли трябва да се погрижиш?

Погледна към краката му; не беше с галоши, а с обувките, които тя знаеше, че пази за черква и за града.

— По-късно.

През целия път от Енистимон беше потиснат и разсеян. Притесняваше се, че той още се измъчва заради разменените думи при Луп Хед. Зад привидното му спокойствие бушуваше пламенна страст. Започна да се паникьосва, че пак ще започне да настоява да говорят за сънищата.

— Мърфи, разбирам колко си разстроен. Не може ли временно да не се занимаваме с този въпрос?

— Прекалено дълго отлагам.

Загледа се как конете му пасат. Задържа погледа си върху дорестото жребче — имаше клиент за него и беше наясно, че ще се откаже от красивото конче.

Но имаше неща, от които един мъж не се отказва.

Усещаше напрежението в ръката ѝ, когато я въведе в Каменния кръг. Там я пусна и застана с лице към нея, без да я докосва.

— Тук трябва да стане, нали разбираш?

Макар сърцето ѝ да се сви, успя да устои на погледа му.

— Какво имаш предвид?

— Обичам те, Шанън, толкова, колкото е възможно да обича един мъж. Заявявам ти го тук, на тази свещена земя, където слънчевите лъчи се прокрадват между камъните.

Сега вече сърцето ѝ замря. По погледа му разбираше какво се готви да стори и поклати глава, макар да съзнаваше, че нищо няма да го спре.

— Желая да се омъжиш за мен, да ми позволиш да споделям живота ти, както и ти — моя. И ти го предлагам тук, на тази свещена земя, където слънчевите лъчи се прокрадват между камъните.

Беше потресена от предложението му.

— Не го прави, Мърфи, моля те.

— Вече го сторих, но ти не си ми отговорила.

— Не мога. Не мога да изпълня желанието ти.

В очите му се четяха гняв и болка.

— Постъпи както решиш — кажи, че не желаяш да се омъжиш за мен, но бъди честна.

— Добре. Няма. А и се държах честно с теб още от самото начало.

— Толкова честно към мен, колкото и към себе си — сряза я той веднага.

— Точно така. — Можеше да отвърне на гнева му единствено с гняв и на болката — с болка. — Казах ти, че няма да има никакво ухажване, никаква перспектива и никога не съм правила нещо друго. Любих се с теб — гласът ѝ ставаше по-висок заради обзелата я паника, — защото исках, но това не означава, че ще променя всичко заради теб.

— Каза, че ме обичаш.

— Обичам те! — изрече го пламенно. — Никога не съм обичала друг както теб. Но не е достатъчно.

— За мен е достатъчно.

— Но за мен не е. Аз не съм Бриана, не съм Маги. — Извърна се. Идеше ѝ да удря с юмруци по камъните, докато от ръцете ѝ потече кръв. — Ще си възвърна всичко, което ми бе отнето, когато мама ми каза коя съм всъщност. Ще си го взема обратно. Имам свой живот. — С потъмнели от гняв очи се обърна към него. — Да не би да мислиш, че не знам какво искаш? Видях лицето ти, когато слезе днес сутринта и ме завари да ти приготвям закуска. Искаш жена, която да се грижи за дома ти, да те посреща в леглото, да ти роди деца и години наред да се задоволява с изгледи към хубави градини и долини, и с торфени брикети в огнищата.

— А подобни неща не са достойни за теб?

— Не са за мен — съгласи се тя и не остави горчивите му думи да я наранят. — Имам кариера, която градя отдавна. Имам родина, град, дом, в който да се завърна.

— Ти и тук имаш дом.

— Тук имам семейство — поправи го внимателно. — Тук има хора, на които много държа. Но още не е достатъчно, за да е мой дом.

— Какво те спира? Какво? Да не мислиш, че ми трябваш, за да ми готвиш и да ме переш? Справям се чудесно от години и мога да продължа да го правя. Не ме интересува, ако дори пръста си не помръднеш, имам възможност да наема хора да помагат в домакинството, ако става въпрос за това. Не съм беден човек. Имала си кариера. Кой те кара да се отказваш? Можеш да рисуваш от сутрин до вечер и аз само ще се гордея с теб.

— Не ме разбираш...

— Не, не те разбирам. Не разбирам как така ме обичаш и аз те обичам, а въпреки това искаш да си заминеш оттук и от мен. Какви компромиси са ти нужни? Нужно е само да ги посочиш.

— Компромиси?! — извика тя, защото силата на неговата любов караше сърцето ѝ да се свива. — Не става въпрос за компромиси, Мърфи, защото не говорим за уреждането на съвместен живот. Не става въпрос за местене в нова къща или в нов град. Говорим за коренно различни светове и континенти. Би означавало да се откажа от всичко и да приема нещо съвършено различно от моя начин на живот досега. Нищо няма да се промени за теб, а за мен — всичко. Прекалено много искаш от мен.

— То е предопределено. Просто си затваряш очите съзнателно.

— Не ме интересуват никакви сънища, духове и неспокойни призраци. Това съм аз, от плът и кръв — заяви тя, отчаяно опитвайки се да убеди и двамата. — Когато става въпрос за тук и сега, ще ти дам всичко, на което съм способна и не желая да те наранявам. Но когато искаш повече — това е единственият ми избор.

— Единственият избор, който желаяш да направиш. — Той се отдръпна. Очите му бяха хладни и прикриваха гнева му. — Ти ми заявяваш, че ще си отидеш след онова, което открихме помежду си; след като знаеш какво изпитваш към мен; готова си да отидеш в Ню Йорк и да си живееш щастливо там без всичко това?

— Ще живея както знам и както искам да живея.

— Не ми даваш сърцето си. Жестоко е от твоя страна.

— Жестоко? А ти не мислиш ли как ме нараняваш, като настояваш да избирам между лявата и дясната си ръка? — Изведнъж ѝ стана ужасно студено и тя се обгърна с ръце. — По дяволите! За теб е лесно, Мърфи; нищо не рискуваш, нищо не губиш. По дяволите! — повтори тя с изпълнени с мъка очи.

Обърна се и побягна.

Прекоси нивите и не спря нито в градината на пансиона, нито когато дремещото куче скочи да я посрещне. Прекоси тичешком кухнята, дочу смаяната Бриана да я вика.

Изтича до стаята си, където се озова сама и вече нямаше накъде да тича.

Бриана изчака да мине час, преди тихо да потропа на вратата. Очакваше да завари Шанън да плаче или да спи изтощена от ридания. Беглият поглед, с който я проследи в кухнята, ѝ разкри цялото отчаяние и гняв на сестра ѝ.

Но когато откряна вратата, тя не плачеше, а рисуваше.

— Светлината си отива. — Шанън дори не я погледна. Движеше четката бързо и уверено. — Ще са ми нужни няколко лампи. Трябва ми светлина.

— Ей сега ще ти донеса. — По лицето на сестра ѝ вече нямаше изписана мъка. — Шанън...

— Не искам да говорим сега. Трябва да свърша картината, за да не мисля повече за нея. Нужна ми е светлина, Бри.

— Добре, ей сега ще го уредя.

Тихичко затвори вратата след себе си.

Рисува цяла нощ. Никога преди не ѝ се беше случвало. Нито беше изпитвала подобна потребност. Ала сега чувстваше нужда да го направи. Утрото бе настъпило, когато привърши. Усещаше ръцете си изтръпнали, очите ѝ пареха, съзнанието ѝ бе пусто. Не бе докоснала храната на таблата, оставена от Бриана по някое време през нощта.

Без да погледне завършеното платно, пусна четките в буркана с терпентин и както бе облечена, се строполи на леглото.

Събуди се едва надвечер. Цялата се беше сковала. Този път не сънува или поне не си спомняше.

Механично свали дрехите си, взе душ и отново се облече, без нито веднъж да погледне към картината — нещо я подтикна да започне да рисува и я завърши за една-единствена отчаяна нощ. Само взе недокоснатата табла и я отнесе долу.

Зърна Бриана в антрето да се сбогува с гости. Мълчаливо мина край тях и влезе в кухнята, остави таблата и си наля кафе, което я чакаше от часове.

— Ще ти направя ново — предложи сестра ѝ с влизането си.

— Не, това е добро. Съжалявам, че похабих храната.

— Няма значение. Ще ти приготвя нещо. Шанън, не си яла от вчера и си бледа.

— С най-голямо удоволствие ще хапна нещо.

Нямаше никакви сили, отиде до масата и седна.

— Скарахте ли се с Мърфи?

— И да, и не. Не ми се говори за това в момента.

Бриана включи печката да стопли яхнията и се запъти към хладилника.

— Няма да те насилвам. Свърши ли с картината?

— Да. — Затвори очи. Знаеше, че има да свърши още нещо. — Бри, готова съм да видя писмата сега. Трябва да ги видя.

— След като се нахраниш — заяви Бриана, докато режеше хляба.

— Ще повикам Маги, ако не възразяваш. Трябва да е заедно с нас в този момент.

— Да. — Шанън отмести чашата. — Трябва да сме заедно.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Трудно ѝ бе да гледа трите тънки писма, завързани с червена панделка. Само сантиментален мъж, разсъждаваше тя, би завързал писма — толкова малко — с панделка, която ще избелее с годините.

Не се сети да поиска бренди, но бе благодарна, когато Бриана ѝ предложи малка чаша. Трите сестри се настаниха в гостната, а Грей отнесе бебето в къщата на Маги.

Беше много тихо.

Слънцето залязваше. Шанън събра смелост и отвори първото писмо. Веднага разпозна почерка на майка си — красив, женствен и малко дребен.

„Мой най-скъпи Томи...“

Томи, помисли си тя, докато гледаше първия ред. Наричала го е Томи, когато му е писала. Както го нарече и когато за пръв и последен път говори на дъщеря си за него.

Но Шанън мислеше за него като за Том. Том Конканън, от когото е наследила очите. Том Конканън, който не се бе оказал добър фермер, но за сметка на това е бил добър баща. Мъж, който бе пренебрегнал клетвите към съпругата си и се бе влюбил в друга жена. Човек, който е искал да бъде поет, да натрупа състояние, но бе умрял, без да постигне нито едното, нито другото.

Продължи да чете и сякаш чуваше гласа на майка си; в него имаше толкова любов и нежност. И никакво съжаление.

„Винаги твоя. Аманда“, завършваше тя. Много внимателно сгъна първото писмо.

— Тя ми каза, че той ѝ е писал, но никога не намерих негови писма.

— Едва ли ги е задържала — обади се Бриана. — От уважение към съпруга си.

— Най-вероятно — съгласи се Шанън.

Отвори второто писмо. Започваше и завършваше като първото. Но имаше и намек за нещо повече от спомени за краткотрайна забранена любов.

— Знаела е, че е бременна — прошепна. — Когато е писала това писмо, е знаела. Вероятно е била изплашена, отчаяна. А пише така спокойно и не му го съобщава.

Маги взе писмото от нея и го сгъна.

— Може да ѝ е било необходимо време да реши какво иска да направи, по-точно какво ѝ се налага да направи. Семейството ѝ — според проучванията на детектива, нает от Роуган — не би застанало зад гърба ѝ.

— Не. Когато им съобщила, настояли да замине и да се откаже от мен, за да избегнат скандала. Не го е сторила.

— Искала те е — напомни ѝ Бриана.

— Да, искаше ме.

Отвори и последното писмо. Сърцето ѝ се късаше, докато го четеше. Откъде е намирала толкова радост, за да го напише, чудеше се тя. Независимо от страха и напрежението, които се четяха между редовете, в тях имаше и радост.

Очевидно вече е била направила избора си, когато го е писала. Въпреки заплахата на семейството да я оставят без наследство — дори това не се е оказало важно — тя бе поела риска заради детето, което е носела.

— Пише му, че не е сама — прошепна Шанън с треперещ глас. — А не отговаря на истината. Била е сама и е трябвало да замине на север да си намери работа, защото е била оставена без средства. Нищичко е нямала.

— Имала е теб — поправи я Бриана. — А тя те е искала. Това е избрала.

— Но никога не е поискала от него да я последва или тя да се върне при него. Не му е дала никакъв шанс; съобщава му, че е бременна, че го обича и заминава.

— Напротив, дала му е шанс. — Маги докосна рамото ѝ. — Шансът да бъде баща на децата, които вече е имал. И му е съобщила, че ще има още едно дете, което ще бъде обичано и добре гледано. По-

скоро не го е оставила той да избира, за да не се разкъсва. Според мен сторила го е заради него, заради тебе и дори заради себе си.

— Никога не е престанала да го обича. — Сгъна писмото. — Макар да обичаше баща ми, не е преставала да обича и него. Мислеше за него, когато почина. И двамата са загубили онова, което някои хора никога не откриват.

— Не знаем какво е могло да стане — вметна внимателно Бриана и завърза писмата с панделката. — Но не смяташ ли, Шанън, че ние направихме най-доброто, което успяхме? Направихме сестри от техните дъщери.

— Ще ми се да можех да я убедя, че не ѝ се сърдя. И че започвам да я разбирам. Ако той беше жив, когато се появих, щях да се опитам да изпитвам чувства към него.

— Не се и съмнявам — стисна я Маги за рамото.

— Нито пък аз — даде си сметка Шанън. — В момента съм истински сигурна само в това.

Усети как отново я наляга умора, когато се изправи на крака. Бриана се надигна заедно с нея и ѝ подаде писмата:

— Те са твои. Тя би искала да са у теб.

— Благодаря. Ще ги запазя, но те са наши. Нужно ми е да помисля малко.

— Вземи си брeндитo, както и гореща вана. Ще успокои и ума, и тялото, и духа ти.

Съветът ѝ се стори разумен, но с влизането в стаята остави чашката настрана. Сега вече усети, че картината я привлича. Запали лампите, преди да я приближи.

Изучаваше мъжа върху белия кон и жената. Сабята проблясваше. Но имаше и нещо друго. То я накара да приседне на ръба на леглото, без да откъсва очи от платното. Знаеше, че тя го е сътворила, а същевременно ѝ се струваше невъзможно да го е сторила.

Бе превърнала едно видение в реалност. Всъщност от самото начало бе целяла точно това.

Потрепери, пое си дълбоко дъх и затвори очи, за да се увери, че е права.

Всичко всъщност бе толкова просто, даде си сметка тя. Въобще не бе сложно, а логично.

Трябваше да позвъни на няколко места, реши тя, вдигайки телефона, за да доведе докрай онова, което започна, когато за пръв път стъпи в Ирландия.

Изчака до сутринта, за да се обади на Мърфи. Воинът бе оставил жената сутринта, затова бе правилно да се затвори кръгът, като го стори по същото време.

Не ѝ бе минало през ума, че няма да е вкъщи. Намери го застанал в средата на Каменния кръг с медальона в ръка.

Вдигна глава, когато я чу. Той не успя да скрие изненадата и копнежа.

— Мислех си, че ще наминеш. — Гласът му не бе хладен. — Щях да оставя това за теб. Но след като си тук, ще ти го дам, а после ще те попитам дали ще ме изслушаш.

Тя пое медальона.

— И аз ти донесох нещо — подаде му увитата в хартия картина, но той не посегна да я вземе. — Нали поиска да нарисувам нещо за теб?

— Това е нещо като подарък за сбогуване ли? — Взе картината и я облегна на един камък, но не я разопакова. — Няма да стане, Шанън.

— Можеш поне да я погледнеш.

— Ще имам време, след като ти кажа, каквото съм решил.

— Мърфи, ти ми се сърдиш. Искам да...

— По дяволите! Разбира се, че се сърдя. И на двама ни. Какви глупаци сме само! Замълчи за малко — помоли той — и ми позволи да го изрека със свои думи. Ти бе права за някои неща, а аз бърках за други. Но не греша, когато твърдя, че се обичаме и сме предназначени един за друг. Мисля го през последните две нощи и разбирам, че искам повече, отколкото е възможно.

— И аз също мислих.

Посегна да го улови за ръката, но той се отдръпна.

— Ще изчакаш ли една минута, за да свърша! Тръгвам с теб!

— Какво?

— Ще дойда с теб в Ню Йорк. Ако ти е нужно още време да те ухажвам, ще ти го дам. Но ще се омъжиш за мен, не си прави илюзии.

По този въпрос няма да отстъпя. След като ти не може да останеш, аз ще замина с теб.

— Но фермата...

— Дяволите да вземат шибаната ферма! Нима смяташ, че за мен тя означава повече, отколкото ти? Бива ме в ръцете, ще си намеря работа навсякъде.

— Не е въпрос за работата.

— За мен е важно съпругата ми да не ме издържа — изстреля думите, за да ѝ покаже, че няма да приеме никакви възражения по въпроса. — Наричай ме глупак или каквото щеш, но по този въпрос няма да отстъпя. Не ме интересува дали имаш купища пари, или си без пукнат грош, както и предпочитанията ти — да ги дадеш за къща или за кола, да не ги харчиш или да ги загубиш на комар. За мен е важно не толкова да издържам теб, колкото аз да се издържам сам.

— Няма да те нарека глупак, след като изразяваш такъв разумен довод, но мога да те нарека такъв, щом въобще ти е минало през ума да се откажеш от фермата!

— Смятам да я продам. Не съм идиот. Никой от моето семейство не се интересува от земеделие, затова ще поговоря с Макний, Фини и някои от другите. Земята е добра. — Огледа се наоколо и повтори: — Земята е добра. Те ще я оценят.

— О, чудесно! — Гласът ѝ се повиши. — С лека ръка ще се откажеш от корените си, от дома си. Защо не предложиш да изтръгнеш и сърцето си?

— Не мога да живея без теб — отвърна ѝ простичко — и няма да го направя. А тук става въпрос само за пръст и камъни.

— Никога да не съм те чула да говориш така! Тази земя е всичко за теб. — Извърна се и като стисна ръце в юмруци, започна да крачи от камък до камък. Облегна се на един и изведнъж разбра, че затова е дошла. От самото начало бе дошла за това.

Постара се да се успокои, после се извърна, за да вижда лицето му. Странно, мина ѝ през ума, че изведнъж стана толкова спокойна и уверена.

— Заради мен си готов да се откажеш от всичко, което те прави такъв, какъвто си. — Поклати глава, преди да успее да я прекъсне. — Странно, много странно! Взирах се в душата си снощи и предишната

нощ. Една част от нея отиде, за да създам картината. И когато се взрях много, много дълбоко, разбрах, че никъде няма да ходя.

Видя как очите му грейнаха, преди да успее да се овладее.

— Искаш да кажеш, че ще останеш и ще се откажеш от онова, с което си свикнала и желаеш? За да ме утешиш ли го правиш? Та как ще понеса да знам, че си тук и си нещастна?

— Отказвам се от много неща. Наистина ги жертвам. — Усмихна се и прокара ръка през косите си. — Но и това най-накрая го открих: напускам Ню Йорк, там не се усеща уханието на тревата, нито има пасящи коне. Там светлината не огрява нивите така, че да накара сърцето ти да трепне. Ще заменя шума от уличното движение с трелите на птиците. Наистина ще ми е трудно да живея така, вярно е. — Пъхна ръце в джобовете, но поклати глава да не се приближава до нея, преди да е свършила. — На приятелите ми — по-скоро познати, ще им се стори забавно и невероятно. Някои дори може да дойдат, за да видят заради какво съм се отказала от надпреварата. Заменям всичко срещу семейство, срещу това да съм сред хора, които чувствам по-близки от всички досегашни познати. Изглежда, правя лоша сделка, а? — Пристъпи, за да надникне между два изправени камъка. — А и кариерата ми. Важната стълба, по която се изкачвам. Още пет години и нищо чудно да получа ключа от тоалетната за началниците. Няма спор, Шанън Бодайн е делова, талантива, амбициозна и шестдесет часа работа на седмица не я плашат. Много подобни седмици съм преживяла, Мърфи, и ми хрумна, че нито една не ми е дала радостта и удовлетворението, които изпитах, откакто хванах четката тук, в Ирландия. — Обърна се отново към него. — Така стигам до последната брънка в разсъжденията си. Аз съм в Ню Йорк, боря се да достигна върха на стълбата и съм сама, а мъжът, когото обичам, е на хиляди километри от мен. Така че от нищо всъщност не се отказвам, защото там нямам нищо. Именно това ме осени снощи. Там няма нищо, което да искам, да ми е нужно или да ми е скъпо. Всичко е тук заедно с теб.

Той не бе съвсем сигурен дали ще успее да изрече и дума, но все пак отвори уста и успя само неуверено да попита:

— Ще останеш при мен?

Тя отиде до подпряната картина. Нетърпеливо разкъса хартията.

— Погледни това и ми кажи какво виждаш?

Мъж и жена на бял кон, а лицата им му бяха така познати, както неговото собствено лице. Стояха огрени от ярка светлина на фона на Каменния кръг. Медальонът изпъкваше върху пелерината му.

Но също така забеляза, че докато мъжът държеше юздите на коня с една ръка, за да му попречи да се изправи на задните си крака, с другата силно притискаше жената. И тя се притискаше към него.

— Те са заедно — отбеляза.

— Не мислех така да ги наричам. Смятах той да се отдалечава, докато тя го умолява да остане, като плаче, забравила за своята гордост. — Шанън предпазливо си пое дъх и му доразказа какво е видяла с ума и сърцето си, когато е рисувала. — Той я е изоставил, защото бил воин и животът му бил съставен от битки. Предполагам, че човек трябва да се занимава и да се посвещава на битките, така както и на земята. Той е искал да се ожени за нея, но не могъл да остане, а тя е имала повече нужда той да остане, отколкото да се ожени за нея, защото е знаела, че носи детето му.

Мърфи я стрелна с поглед.

— Неговото дете?

— Тя никога не му го е казала. Нещата може би са щели да се развият по друг начин, но тя не го е споделила с него. Искала е да остане при нея, да зарече меча си. Но когато той отказал, се скарали. Точно на това място. И си изrekli думи, за да се уязвят, защото и двамата били наранени. Той й върнал медальона от гняв, а не както е според легендата — за спомен, и си заминал. Но вярвал, че тя ще го чака. Когато я изоставил, тя го проклела никога да не открие миг покой, докато не намери сили да изостави всичко заради нея.

Шанън притисна медальона към дланта му и задържа ръката си върху неговата.

— Тя видяла в пламъците на огъня как той пада по време на битката, кръвта му изтича и той умира. И сама родила детето му. Все чакала да я обикне без задръжки.

— Много пъти съм се опитвал да си представя какво е станало и все не успявах.

— Ако знаеш отговорите, магията се разваля. — Отмести платното настрана, за да не е помежду им. — Сега те са заедно, Мърфи. Искам да остана. Това не е нейният избор или изборът на

майка ми. Това е моят избор. Искам да изживея живота си тук с теб. Кълна се, обичам те достатъчно, за да го сторя.

Взе ръката ѝ и пламенно я доближи към устните си.

— Ще ми позволиш ли да те ухажвам, Шанън?

— Не — засмя се прегракнало тя. — Но ще ти позволя да се ожениш за мен, Мърфи.

— Това мога да го уредя. — Притисна я към себе си и зарови лице в косите ѝ. — Ти си единствената за мен, Шанън.

— Знам. — Затвори очи и отпусна глава върху гърдите му. Сърцето му биеше силно и здраво, и изпълнено с любов. — Хайде да си отидем вкъщи, Мърфи — прошепна тя. — Ще ти приготвя закуската.

Издание:

Нора Робъртс. Родена в грях

ИК „Бард“, София, 1996

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.